

ŞEHİT GÜNCELERİ

I

PKK ŞEHİT ÇALIŞMALARI KOMİTESİ YAYINLARI 2021

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

 EH T G NCELER 

I

Basım Yeri: *Azad  Matbaası*
Basım Tarihi: 2021

Basıma Hazırlayan: *PKK  ehit  alı maları Komitesi*

İÇİNDEKİLER

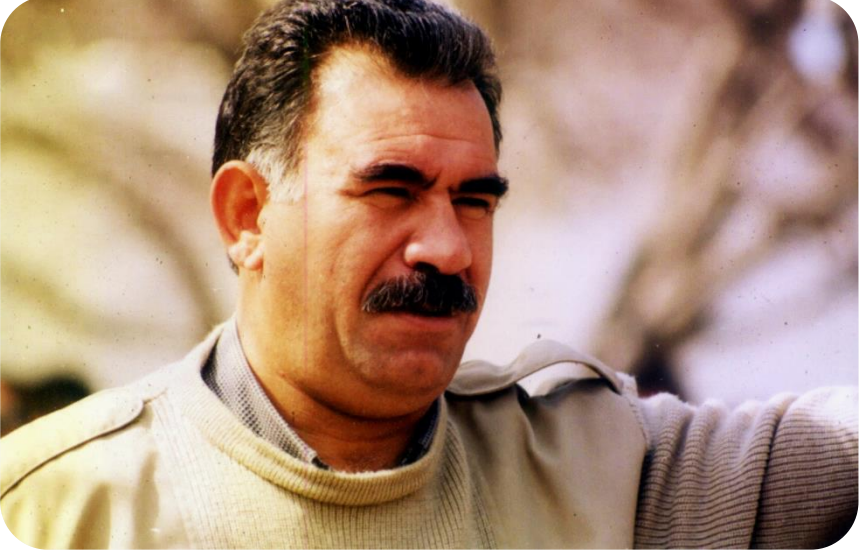
ÖNDERLİK DEĞERLENDİRMESİ	5
Önsöz.....	7
ZEYNEP (GURBETELİ ERSÖZ).....	9
ÇEKDAR BAŞKALE (MEHMET SİDDİK ORHAN)	15
AMED ARDIL (ERHAN ÇOLAK)	21
ARJİN AMED (TUĞBA TAYLAN).....	29
CELAL BAŞKALE (MAHİR KOÇ)	35
ÇİÇEK KİÇİ (GUHAR ÇEKİRGE)	41
CİGERXWİN DEMDÎT (MAHMUT SAR).....	49
AXİN VİYAN (HİCRAN GERSİYOR)	55
AZAD SERBİLİND (SERBÜLENT YILMAZ).....	61
BERÇEM AMED (MİYASER MARANGOZ)	69
BERİTAN HÊVÎ (GÜLNAZ KARATAŞ)	75
AXİN HEBUN (GÜLPERİ BİLEN)	81
BERİTAN SOZDAR (GÜLİSTAN ERGÜL).....	87
BİNEVŞ EDESSA (ZEYNEP BOZKURT)	93
DENİZ ROJÎNDA (DENİZ KIYAK)	99
DENİZ TÜRK (NERİMAN KARAKUŞ)	107
DİDAR LEGERÎN (NURCAN KARAMAN).....	113
EKÎN AMED (KEJÎJE ÜRSELENDİ).....	119
EKÎN SANEM (ESRA BULUT).....	125
EKÎN VAN (KEVSER ERTÜRK).....	131
EZDA ARARAT (FATMA SAĞIN).....	137
FARAŞİN DELÎLA (AYSEL DEMİRKAYA)	143
FARAŞİN SOZDAR (SAYNUR TURSU).....	149

HAYDAR DERSİM (FERHAT YARKAN)	155
HEBUN AZAD (EYLEM DEMİRPENÇE).....	161
HÊVÎ MARDİN (ABDULGAFUR DOĞAN)	169
HİRA RÜSTEM (MERVE EZGİ ÖZCAN).....	175
İBRAHİM (RAMAZAN TOPTAŞ).....	181
JİYANDA GARZAN (AKLİME SEZER)	189

ÖNDERLİK DEĞERLENDİRMESİ

"Bizim şehitlerimiz halk adına öyle basit ve güncel şeyler elde etmek için toprağa düşmediler. PKK'nın şehitlerinin bir özelliği vardır. Onlar insanlık tarihi kadar eski olan doğruların, temel insanlık hakikatinin doğruluğunu savunmanın şehitleridir. Şehitlerimizin böylesi özellikleri vardır. Haksızlığa ve insanlık düşmanı güçlere karşı mutlaka gösterilmesi gereken büyük insanlık onurunu kurtarmak ve yığıt kalınmak isteniyorsa, bu mücadele bunun için verilmesi gereken karşılık oluyor. Bu şehitlerimizin de bir gerçekliğidir ve biz onların sözcüleriyiz. Şehitlerin sözcülüğünü doğru yapmak durumundayız. Başka ölçüleri kabul etmiyoruz. Başka ölçüleri dayatanları dinlemediğim gibi, başkalarına da dinletmem. Şehitlerin takipçisi olmak zorundayız, öyle değil mi? Siz de ben de söz verdik. Söz vermenin gereklerini doğru ortaya koymak zorundayım."

RÊBER APO

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Önsöz

Gerilla yaşamı ile bütünleşen birçok özellik vardır. Ve birçok kişi aynı şeyleri yapsa da bu özellikler en çok gerilla ile anlam bulur. Bunlardan bir tanesi de günlük yazmaktır. Yaşamın her an'ını, hissedileni, duyumsananı, düşünüleni, düşleneni yazmak bir anlamda yaşama anlam katmaktır. Bu yüzden yazmayı sever gerilla, yazarak tarihe bir not düşmek ister.

Bazen bu yüce yaşamdaki ilk adımlarını, ilk zorluklarını, ilk sevinçlerini, ilk eylemini kısacası tüm ilklerini yazar. Bazen bir yoldaşının gözlerinde gördüğü kendi güzelliğini, yoldaşının yüreğinde gizlenen gerçekliği yazar.

Bazen de yitirdiği can yoldaşını...

Canımızdan can olanları yazmak, onlara dair birkaç sözü bir araya getirmek çoğu zaman zor gelir bizlere... Anlatamayız, dilimiz dönmez. Belki de onların yarattığı hakikati dillendirmeye gücümüz yetmez. Ama biliriz yine de anlatmak gerek onları, onlara dair yaşanmışlıkları. Onlar, evrenin daha aydınlık olabilmesi için kendilerini birer ateş topuna dönüştürenlerdir. Onlar, hakikatin bütünlük kazanması için kendilerini milyonlarca defa bölüp parçalayanlardır. Bu yüzden onları yazmak bir anlamda yaşamın, evrenin hakikatini yazmaktır.

Bu güzelliklere dair anlatımlarla nakş olur **Şehit Günceleri...**

Fiziksel anlamda bizden uzaklara giden yoldaşlarımız bize yazdıkları güncelerle hem yaşanmışlıklarını hem hayallerini, umutlarını hem de yüreklerini emanet bıraktılar. Güncelerinde yazdıkları her cümle anlam yüklü. Bu anlam dünyasına beraber yol almaya çalışmalı, her sayfada onlarla anlam bütünlüğüne kavuşmalıyız. Öyle güzel, öyle yalın anlatmışlar ki her şeyi, bize yalnızca okumak, kavramak ve yaşamak kalıyor. Yani onların yolunda özgürleşmek kalıyor. Onların yaşadıkları bizlere ışık olan gerçekliklerdir. Her bir satırda kendimizi daha fazla özgürlüğe yakın hissedeceğiz. Çünkü yazılan her cümle özgürlüğe dair atılmış bir adım misali sayfaların satırlarında yol alıyor...

Gelin hep beraber bu sayfalarda özgürlüğe doğru yol alalım...

PKK Şehit Çalışmaları Komitesi

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

ZEYNEP (GURBETELİ ERSÖZ)

Adı Soyadı: Gurbeteli ERSÖZ

Kod Adı: Zeynep

Doğum Tarihi ve Yeri: / Elazığ-Palo

Anne Adı: Fatma

Baba Adı: Talip

Katılım Tarihi ve Yeri: 1987 / Adana

Şehadet Tarihi ve Yeri: 08.09.1997 / Behdinan

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDİR”

Ülkemin Güzellikleri

Evet, bahar bütün güzelliğiyle gün be gün serpilip açılıyor. Yaşam o kadar güzel ki, bundandır rengarenk çiçeklerin etrafımıza doluşması. Zap nehri ise taşmış bir defa gürül gürül ve resmi reş. Ülkem'e, yıllardır özlemi ile yüklü olduğum ülkeme geçişte ilk konakladığım yer, Zap. Ülkeme hasret kalmanın verdiği burukluk ve ülkeme dönmenin sevinciyle Zap'ta tanıştım. Ve maalesef ki toprağıma kavuşmanın tepkisi olsa gerek iki ay hasta gezdim buralarda. İlk kez Zap'ta bir gün önce gördüğüm yoldaşların ertesi gün şahadetini duymam beni ve tüm yoldaşlarımı oldukça etkiledi. Düşman operasyonu ve bombardımanlarının altında koştum. Düşmana sıkılan kurşunları dinledim Zap'ta. Parti Merkez Karargahı'nı gördüm, bir sürü arkadaşla tanıştım. Zap'ın sıcak eylül günlerinde karlı-yağmurlu zirvelerini gördüm. Masmavi Zap kadar, çamurlu rengi ile coşan Zap'ı da gördüm. Zap esir ve kirli, özgürlüğü yakın yağmur kesilince. Ceviz ağaçları ile dolu olan Dola Şîvê'ye geçtim, yeşil suyundan bir avuç alıp içtim. Cudî tepesinin labirentlerini andıran kayalıklarında biraz yürüdükten sonra da kayboldum. Amediye boğazından Bahar tepesine, Deralok Boğazı'ndan Kurê Jaro zirvesine, Dola Şîvê'den Çiyaye Reş'e kadar Zap şimdi bir garnizon, gerillaya mekân. Doğa saf temiz, onu kirleten insanın çirkinliği. Tıpkı gökyüzünde uçuşan kuşlar ve aynı anda alanı bombalayan jetlerin benzerliği gibi. Biri güzellik, özgürlük simgesi diğeri ise ölüm aracı, bomba aracı. Tam bunları düşünürken bir yerlerden hış hış sesleri geliyor ve dikkatim oraya kayıyor. Sincap, kuru ağaç yaprakları ve dallardan atlarken sesler çıkarıyor, oynuyor, arıyor. Galiba bu mevsimde ceviz arıyor. Sonra da zıplıyor ve kayboluyor.

Sonbahar mevsiminin kendine özgü doğal güzelliği Garê 'de bir başka. Renk cümbüşü ancak fotoğraflarla, daha doğrusu gezilerek anlaşılabilir. Yürürken ayaklar altında çıtırdayan yapraklar, kırmızı, sarı, yeşilin tonlarını alan coğrafya bir harika. Çocukluğumu yaşadım Garê 'de. En yüksek noktası ve muhaberecilerimizin kaldığı tepeye çıkıp tüm araziye seyre daldım. Çarçela, Kuro Jaro dağlarını gördüm. Garê 'den Zap'ı izledim, Metina'yı gözledim ve Metina'ya geçtim. Araba yolculuğu benim için bir eziyette olsa, zirveye çıkıp, Cudî'yi, Kela Meme'yi, Zaxo'yu, Dicle Nehri'ni hayranlıkla, buruklukla izledim. Parçalanmış ülkemizin üçgeninde yaratılan sınırlara baktım. Dicle nehrini takip etsem Amed'e varırdım. Dicle'ye çıksam özgürlük ve egemenlik duygularını daha da derin hissederdim. Burada kendimi Parti Önderliği 'ne çok yakın hissediyorum. Sanki adım atsam Başkana ulaşacağım. İlginçtir,

coğrafya insanı yakınlaştırıyor. Ama şimdi değil, hakkettiğimde kesin yine Parti Önderliği'ni göreceğim.

Sıraç Bilgin Metina'ya gidiyor. Abbas ve Bahoz arkadaşlar bizi karşılıyorlar. Oturdıkları yerde bir minder var, hayret gerilla ve minder! Abbas arkadaş minder tarafını işaret edip "orada oturmayın, şu tarafa oturun" diyor gülümseyerek. Derken Sıraç Bilgin geliyor. Daha tokalaşırken Abbas arkadaşın "tanıyor musun?" sorusuna karşılık Sıraç Bilgin Türkçe soruyor ve ben Çewlik deyip Zazaca cevaplıyorum.

-Hangi köy?

-Ziver

-Kimin kızısn?

-Talip

Ve elini uzatıp saçlarımı karıştırıyor. Arkadaşların yanında utanıyorum. Derken Zazaca konuşmaya devam ediyoruz. Kendisi "Kürtçe" diye düzeltiyor. Ben de arkadaşlara; tanıksınız, bir daha Kürtçe bilmiyorsunuz demeyeceksiniz, diyorum. Awesta kitabından söz ediyor. DR. Sıraç incelemiş ve bir kitap yazmış. Awesta dilinin Zazaca ile aynı olduğunu söylüyor. Bazı akrabaları soruyorum kısacası biraz bölgecilik yapıyoruz işte.

Gerilla'nın eşyaları sınırlıdır. Silah teçhizatı dışında tabi. Küçük sırt çantası, iğnesi-ipliği, kalem-defteri işte zengin gerilla dünyaya başkaldırmış zengin gerilla. Bunların dışında tabi en önemlisi de yanında taşıdıklarının derin anılar taşıması oldu mu, daha nen olsun ki? Bir de seni dünden bugüne getirip yarına taşıyan fotoğrafların olmazsa olmazı tabi. Her gerilla silahı ile çekilmiş bir fotoğrafının olmasını arzular. Ya da her an ayrılabilceği, ne zaman şehit olabileceği belli olmayan yoldaşı ile anı fotoğrafı olsun ister. Fotoğraf gerillada kuşaklara kalan bilinmez görüntüdür. Bu nedenledir ki, çekilen her poza koşacağı gibi, çok iyi çektiğini de iddia eder çekilmek kadar çekmek de bir tutkudur. Ve özlem, onu sevdiklerine ulaştırmadır. Yanımda sürekli taşıdığım fotoğraflarım var. Bunlar 1994 Aralık 15'nden bu yana yani Parti Merkez Okulu'na gittiğimden beri çektiğim fotoğraflarım veya yoldaşların fotoğrafları. Diğer fotoğraflarımın bir kısmı evde, bir kısmı da Avrupa arşivinde.

Ve makinem; basit, otomatik makine, Zap'ta bir arkadaş hediye etmişti. Anlamı çok büyük bende. Her şeye değer yani maneviyatı ve ona yüklediğin anlam çok büyük... Ben her karede sadece yoldaşlarımın suretini tarihe bırakmıyorum, onların yüreklerinde gizli olan ve yüzlerinde yansıma bulan bir evreni kadrajıma sığdırarak tarihe bırakıyorum...

 zlemek nedir bilir misin,
Ey ay g l    
G ne  y    
      g    
Kahraman  ocuk
Anıların akınca yüreğine
Vurur g      n kafesine
Niye yoksun diyemez dilim
     
Yoklu un yaşamak içindir
Ya amaksa      n geçer
Ama neylersin i te
Bir na ar yürektir bizimkisi
Kaldıramaz hasretini ve
  lemi seçer
 ehit Gurbetelli Ersöz

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

ÇEKDAR BAŞKALE (MEHMET SİDDİK ORHAN)

Adı Soyadı: Mehmet Sıddık ORHAN

Kod Adı: Çekdar BAŞKALE

Doğum Tarihi ve Yeri: 1981 / Van

Anne Adı: Makbule

Baba Adı: Aladdin

Katılım Tarihi ve Yeri: 2007 / Van

Şehadet Tarihi ve Yeri: 10.01.2016 / Van

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDİR”

Yeni Yaşama Başlangıç

Bu yolculuğa başlamadan önce, binlerce kez bu an'ın hayalini kurdum. Ne olacak, nasıl olacak diye? Her düşündüğüm an daha da heyecan ile doluyordu yüreğim. Anlamaya çalışıyordum, gitmek istediğim yerin nasıl bir yer olduğunu ve beni neden böyle büyük bir heyecan ile kendisine çektiğini. Evet, bir gün, iki gün, üç gün değildi bu yoğunlaşmalarım. Hemen hemen her gün bu hayal ve düşüncelerle yaşıyordum ... Ve sonunda kararımı vererek koyuldum yola. Şimdi diyorum ki, ben iyi ki bu yolu seçmişim, iyi ki bu yola vurulmuş, bu yolda yol almışım...

2007'nin mayıs ayında'yız ve bu günler benim gerilla yaşamımdaki ilk günlerim. Tahminimin ötesinde bir heyecan ile iç içeyim. İki gün önce Haftanîn alanından yola çıktık. Burayı çok sevdim aslında alabildiğine yeşil ve temiz bir havası var. Bir de Viyan arkadaştan dolayı mı bilmiyorum ama insanı kendisine çeken bir atmosfere de sahip. Sanki Viyan arkadaş bu diyarlara bambaşka bir anlam katmış, insan bunu Haftanîn topraklarında hissedebiliyor.

Haftanın'den sonraki durağımız Zap alanı oldu. Dokuz kişilik yeni savaşı grubumuzda yalnızca bir kadın arkadaş vardı. Tabii biz erkekler biraz daha rahattık ama kendimizi hiç o kadın arkadaşın yerine koymadık. Kendimizi yolculuğa öyle kaptırmıştık ki hiç ona bir şey lazım mı değil mi diye sormadık. Ama dün bunu telafi ettim. Yanına gidip heval yolculuk nasıldı? diye sorduğumda onun heyecanlı heyecanlı konuşması benim heyecanımı da arttırmıştı. O en çok geldiği ilk gün Xelil Dağ yoldaşı gördüğü için seviniyordu. Tabii biz sevinememiştik. Çünkü birkaç saat fark ile onu görme şansını kaybetmiştik.

Zap alanında bizleri önce ceviz ağaçlarının bol olduğu bir noktaya götürdüler. Buranın karargâh olduğunu söyleyen arkadaşlar, burada bizimle tartıştıktan sonra, yola koyulmamız için hazırlanmamızı söylediler. Yeni savaşı eğitimi için Garê alanına gideceğimizi ve burada eğitim alacağımızı öğrenmiştik. Yola koyulacak olan grubumuza ise Aziz yoldaş komutanlık edecekti. Dersim'li olan bu yoldaşımız her ne kadar ilk etapta bizlere sert mizaçlı gelmiş olsa da yol boyunca gerçekleştirdiği sohbet ile böyle olmadığını gösterdi. Ve şimdi de Zap alanında bulunan şehitlikteyiz. Kuryeler gelip bizleri alana kadar burada olacağız. Grubumuz güzel ama yeni olduğumuz için zaman zaman birbirini anlamama durumları oluyor ama Aziz yoldaş engin öngörüsü ile buna anında müdahale ediyor.

Zap şehitliği Zap Suyu'na yakın bir yerde. Burada birçok değerli yoldaşımız yatmakta. Bunlardan bir tanesi de İbrahim yoldaş, diğer bir

adıyla Sarı İbrahim. Aziz yoldaş bize İbrahim yoldaşı, onun yaşama olan bağlılığını ve militan duruşunu anlatıyor. İçimden umarım ben de bir gün İbrahim yoldaş gibi bir gerilla, bir militan olurum diyorum.

Şimdi Zap Suyu'nun tam karşısında oturmuş bu satırları yazıyorum. Belki şimdilik bunları yazıyorum ama bir gün gelecek daha güzel duygularla daha anlamlı şeyler yazacağım. Şuna tüm içtenliğimle inanıyorum anlamlı yaşayan insan, yaşamı her zaman güzel gözlerle görme kabiliyetine sahip olur. Ben de bu yaşama anlam katabilmek için elimden ne geliyorsa yapacağım. Şimdilik kendimi bu doğanın güzelliğine bırakıyor ve yazıma burada ara veriyorum...

Sevgiyle...

İlkler unutulmaz

Zamanın bu kadar erken geçeceğine hayatta inanmazdım. Ama geçti. Yeni savaşıclarda gördüğümüz eğitim sona erdi. Öylesine güzel günler yaşadım ki anlatamam. Yeni olmanın sakarlıkları mı dersiniz, zorluklarla mücadelenin anımızda yarattığı terler mi dersiniz, yoldaş olmanın sıcaklığını en içten yaşamak mı dersiniz? Ben hepsini yaşadım. Komutanlarımızla birlikte yaklaşık otuz beş kişilik bu kampı bırakıp gitmek hiç kolay olmayacak. Ama ne yapalım gerilla olmanın en büyük gerçeği de bu ayrılık ve onun getirdiği özlem duygusu. İlginç ama ben daha ayrılmadan özlemeye başladım buradaki yoldaşlarımı. Öyle güzel günler geçirdik ki burada... bütün ilkleri beraber yaşadık. Bütün güzelliklere beraber tanık olduk. Acaba bir daha ne zaman karşılaşırız birbirimizle. Hangi zaman ve mekân bizleri bir araya getirir ve kesişir yollarımız. Yollara koyulacağız yarın, o yolda her birimiz başka bir mekâna doğru yol alacağız. Ama eminim ki, hiçbir zaman birbirimizi unutmayacağız. Çünkü çok iyi biliyorum ilkler unutulmaz. Ben ne unutmak ne de unutulmak istiyorum.

En zor an'da gülmesini bilmek gerekir

Evet, bugünlerde gülmek üzerine çok yoğunlaşıyorum. İnsan neden gülmeye ihtiyaç duyar diye. Bence gülmek insanın en tabii ihtiyacıdır. Ben gülmeyi, coşkulu olmayı çok seviyorum. Çirkinler dünyasında ağlamak pay edilmiş bize. Ama şimdi bizler güzellikler dünyasındayız. Güzellikler dünyasında bizlere düşen de gülmektir. O yüzden herkesin her an moralli olmasını seviyorum. Her ne kadar ben de zaman zaman kızsam, öfkelensem de, gülmeyi ve moralli olmayı her şeyden daha çok seviyorum. Bence gerilla en zor anda gülmesini bilendir.

...

Bugün yanıma yeni ve genç bir yoldaş geldi. “Heval” dedi ve hafif bir şekilde gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Ve o gülümseme arasında tekrarladı: “heval, senin adın neden Çekdar?” diye sordu. Bu soru beni oldukça şaşırttı. Şimdiye kadar kimse bana böylesi bir soru sormamıştı. Ona ilk başta sadece şu cevabı verdim, öyle Çekdar işte bu ismi seviyorum dedim. Sonra kendi kendime düşündüm gerçekten de 'Çekdar' dedim. Belki birçok insan, sizler madem kendinizi özgürlüğe, barışa, adalete, güzelliğe adanmış insanlarsınız, öyleyse ne işimiz var silahla, topla, tüfekte? Çok işimiz var. Doğru biz yaşamayı, gülmeyi, sevmeyi, hayata anlam katmayı seven insanlarız. Ve maalesef bunları yapmak için bir parça olsun özgür bir toprağımız, mekânımız yok. Bizlere dayatılan onursuz ve çirkin bir yaşam. Biz böylesi bir çirkinliği nasıl kabul edebiliriz ki? İnsanlığa karşı savaş açılmış. Bizler de bu savaşta insanlıktan yana mevzii almışız. Kimse bizlere adaletle, gülle, çiçekle gelmiyor ve bizleri böyle karşılamıyor. Öyleyse bizler de kuşanmalıyız silahımızı, raxtımızı, kendimizi inanç ve imanla donatmalıyız. Yürüttüğümüz savaş Çekdar olmayı gerektiriyor. Belki de bu yüzden adım Çekdar’dır. Karşımda amansız, çirkin ve pervasız bir düşman... gözleri kan çanağı, yüreği karanlıklar karası. Her türlü çirkinlik beklenir ondan. İşte bu yüzden bizler Çekdar olmalı, kendimizi, güzellik felsefesiyle donatmalı öyle silah kuşanmalıyız.

...

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

AMED ARDIL (ERHAN ÇOLAK)

Adı Soyadı: Erhan ÇOLAK

Kod Adı: Amed ARDIL

Doğum Tarihi ve Yeri: 1986 / Amed

Anne Adı: Aynur

Baba Adı: Gıyasettin

Katılım Tarihi ve Yeri: 2008 / İstanbul

Şehadet Tarihi ve Yeri: 28.11.2015 / Amed

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

Gerilla – Buğdayı

Yoğun bir pratik sonrasında kış kamplarına girdik. Bazı şeylerin alışkanlık haline gelmediği, eğitimsel çalışmalardan olan yazma eğitiminin ihmal edilmesinden ötürü yazmama boyutuna ulaşması kötü bir durum. Durmadan düşünmek, düşündüğünü yazmak gerekir diye düşünüyorum.

Süreç gereği yoğun bir pratik yok ancak mevsim gereği yoğun bir uğraş var. Artık toparlamaya çalışma, güçlü çıkışların ön hazırlığı olacak olan kış eğitimlerine girmeye doğru sayılı günlerin kaldığı zaman dilimi söz konusu. Malum bulunduğumuz alanda kışı uzun olan bir alan. Havalarda da gittikçe soğuyor. Umarım bu sene geçen kış gibi olmaz. Umarım bu kış mevsimin etkilerinde kalmam.

Aslında insanın kendisinde yaşanan mevsime etki eden insanın kendisidir. İnsan sürekli baharları yaşayabilir. Bir buğday misali karlar altında daha da güçlenip daha da kök salıp güçlü çıkışlara gebe olmak, bir taneden binlere, binlerce ürüne ulaşmak söz konusu olabilir.

Evet, biz gerillalar bu kış buğday misali yaşayacağız ve baharda yeşereceğiz. Ülkemizde boy verip evreni kucaklayacağız. Buna bütün yüreğimle inanıyorum.

Sonsuz Özgürlüğü Yakalayanlara...

Gerillanın hayalleri vardır; özlere, gerçekleştirmek istedikleri. Bu yüzden dur durak bilmeden hep yolculuk yaparlar. Ben ve benimle yolculuk eden arkadaşlarım da şimdi hayallerimize doğru yolculuk yapıyoruz. Bu yolculukta önce Botan’ın eşsiz güzelliğiyle tanıştık. Orada bulunan arkadaşlardan, Botan’da efsaneleşen ve şahadete ulaşan yoldaşlarımızın öykülerini dinledik. Her bir yoldaşın öyküsünde kendimizi bulduk. Nice güzel yoldaşımız, hayallerini sırtlayıp yol almışlardı bu meskenlere. Gerçekleşen bu yürüyüş sadece bedensel bir yürüyüş değildi. Çünkü gerillada gerçekleşen yürüyüş, ruhsal, zihinsel bir yürüyüştür. Her yolculuğa çıkan da yüreğini avuçlarının arasına alır öyle yolculuğa başlardı.

Tıpkı Yêrîvanlar gibi...

Şimdi Yêrîvanların meskeninden ayrılarak yola koyuluyoruz. Şahadete ulaştıkları yere yakın bir yerden, özgürleştikleri mekanı izlerken; Yêrîvan arkadaşın, Berfin, Arjîn ve diğer arkadaşlarla birlikte bir kayanın üzerinden o gönülleri ısıtan gülüşleriyle bize el sallayıp, selamlamalarını hayal ettim. Onun kara demlikten doldurduğu çayı yudumlarırken; “bak senden iki sene sonra ben de Kuzey topraklarına geldim. Hem seni de geçtim, Amed’e gidiyorum” demeyi hayal ettim.

“Sen artık burada da ancak muhabereci olursun, bu örgütte hep muhabereci olarak kalacaksın” diyerek onu kızdırmak, o şirin refleksleriyle karşılaşmak ve Berfin arkadaşı gösterip, “sorun değil heval Yêrîvan, sen burada hiç zorlanmazsın. Ne de olsa yılların basıncılık tecrübesiyle Berfin arkadaş da burada. O kesinlikle sana yardımcı olur” diyerek Yêrîvan arkadaşına takılırken, diğer arkadaşların da sohbete dahil olmalarını hayal ettim.

...Canlı kalkan, İstanbul, Güney, Garzan şahadetleri derken günün nasıl geçtiğinin hiç farkına varmadım. Nerdeyse örgütün tümünü kapsayan selam listesini dinleyip, son bir selamlaşmayla yola koyuldum. Amed’e doğru yol alırken onları, Yêrîvan yoldaşı hayal ederek, yolun sonuna kadar hiç yorulmadan, hatta yürüdüğümün farkına varmadan yolu tamamlamayı düşündüm.

Tüm bu hayallerimle ve somutlaştıramadığım düşüncelerimle, boğazımda biriken düğümler ve tüm engellere rağmen kirpiklerimde biriken ıslaklıkla yazıyorum şimdi. Tüm duygularım, reflekslerim harekete geçip, gırtlığımdaki düğümleri kopartırcasına bağırıp; “sen ne biçim dünyasın be! Yaşata yaşata bunları mı yaşıyorsun bize?” demek istiyorum; ama kendimi ve duygularımı kontrol edip, her şeyi içimde kine ve intikama dönüştürüyorum.

Devrime her geçen gün yaklaştığımız bu zaman diliminde, o Şeyh Cuma vadisi, Çala Simko’da yaşanan, düşmanın da, yerel ajanların da yaptıklarından utanıp, propaganda amaçlı bile kullanamadığı, 15 kadının sonsuzluğa yol alması, bizlere özgürlüğün yolunu gösterdi. Şimdi onların intikam yeminini ediyoruz. Zaten başka hiçbir tutum onların anılarına olan bağlılığımızı gösteremez. Onların hayallerini tamamlamak bizlerin en temel görevidir. Hiçbir gerekçe bu hayalleri gerçekleştirmemizin önünde engel olamaz. Çünkü onlar da kendilerinden önce gidenlerin ardılları oldular ve sözlerini tuttular.

Yêrîvan’ların meskeninden, şehit Amed’lerin, şehit Canda’ların diyarına yürürken onların anısına yapacaklarımızın bilinci ve ısrarıyla oluşan moralle adımlarımızı atmaya çalışıyoruz.

Her geçtiğimiz coğrafyada her yoldaştan bir an’ı taşıyıp anlaşılan dağlar, taşlar, nehirler, ovalar, ormanlar, zozanlar görüp, yürüyüşümüzü sürdürüyoruz.

Geride bıraktığımız her alan, bizlere hep yeni değerler katarak eğitiyor, pratikleştiriyor.

Geçtiğimiz her coğrafyadan çıkarken, kendi kendime, “bir yanımda orda kaldı” diyorum. Bu duyguyu iliklerime kadar hissediyorum. Yaşadığım bu duygu yoğunluğuna, bir arkadaşın değerlendirmeleri şu

şekilde cevap oluyor: “sanırım nerede ve ne zaman olursa olsun, gerillada bitmeyecek olan şey yolculuklardır. Ama ilginç olan yolculuklar bizde ayıran değil, bütünleştirendir.”

Bizler de şimdi o kutsal topraklarda Yêrîvan’larla bütünleşmeye yol alıyoruz. Kürdistan’ın her karış toprağını içimize çekerek Amed’e yürüyüşümüzü sürdürüyoruz...

Özgür Ronî Yoldaş Anısına...

Kürt kadınlarının ve Kürt gençlerinin tarih karşısında boyun bükmeden onurlu duruşunu sürdürebilmesinin ilk koşulu İmralı’da yaşanan tarihin en acımasız zulmüne karşı mücadeleyi yükseltmek, Güneşimizle Amed Surlarındaki randevuya geç kalmayacak kadar hareket, eylem ve savaşım içerisinde olmaktır.

Güneşli özgür günlerin yaratılması Güneşin felsefesini günün yirmi dört saatini her anına yaymakla mümkün olacaktır. Her anımız düşünce devrimi, her anımız düşmanı boğan eylemselliklerle geçmelidir.

Güneşimizle buluşacağımız günler yakındır. Güneşimizin felsefesinde özgürleşen Mustafa Malçok ve Evrim Demir yoldaşımızın çelikleşen iradelerine layık fedai ruhun en anlamlı ve en eylemsel yeri, asırlar boyu sürdürülen imha ve inkar dayatmalarına karşı boyun bükmeyen, yüce dağlarımızdır. Güneş’in yükseldiği bu özgürlük mekanlarında, kirli yaşama inat, alternatif ve özgür bir yaşamı yaşamak tüm özgürlük arayışçısı erkek ve kızlarımızın hakkı ve görevidir. Bütün dünya gençliğini gerçek özgürlük ile tanıştıracak olan Özgür Kürt gençliği ve Güneş’ine yapılan tüm saldırıları dün olduğu gibi bugün de cevapsız bırakmayacaktır. Özgür Kürt gençliğinin özgürlük dağlarında yarattığı kahramanlık destanlarından biri olan Özgür Ronî (Derweş Köşker) yoldaşın duruşu binlerce kahraman şehidimizin yaptığı gibi Mustafaların, Evrimlerin, Müslümlerin iradesinin en eylemsel duruşudur. Şahadetinin yıldönümünde Özgür yoldaş sahiplenmenin en anlamlı yolu gerillaya katılıp özgürlük bayrağını en yükseklerle taşımaktır.

Şehit Özgür Ronî’yi yaşamımızın her anına taşımak, yaşam rehberi olarak onu doğru okumak, dünya halklarını özgürleştirecek olan Kürt gençlerinin eylemsel duruşu olacaktır.

O yüzden ben de diyorum ki; Güneşli, özgür günler için Özgür Ronî’leşmeye...

Sen Gerilla

Başını bulutlara yaslamış yücelerden
Nehirlerden, ormanlardan, zozanlardan
Cennet olarak tabir edilen ülkemin her yerinden
S z le s z le seyreden sonsuz patikalarda
Bir ayı ı ı gecesinde anılardan bahsederek dolaşmak
K zler üzerinde kaynayan
Simsiyah bir  aydanlıktan aldığımız çayları yudumlamak
Beklenmedik bir anda ya an bahar
Veya sonbahar ya murundan sonra ıslanan elbiselerimizi
Kocaman bir gerilla ateşiyle kurulamak
Kapkaranlık gecelerde ülkemin her parçasından gelen
Altın yürekli gençleriyle birlikte
Sesimizi yıldızlara duyururcasına yükselen şarkılar söylemek
Aynı mevziden birbirinden g c alarak
D  mana bombalar ya dırmak
Operasyonlardan, ob slerden kurtulup
Hep kucak açan coğrafyanın
Kuytu köşesinde soluklanmak
Savaş uzmanı olduklarını zannedip
Co rafyamızda  a a kalan düşmanı
K  e bucak kovalamak
Kısacası tüm iste im
Seninle birlikte Cennet  lkemin dağlarında
Gerillacılık yapmak
Senin sesinle buluşmak zamansız oluyor hep
Adına ne demeli bilemiyorum
Ayrılık diyor bazıları
Biz hiç ayrılmadık ki
O hep gülümseyen gözleri
Kim ayırabilir ki?
Senden sonra onlarca genç yürek
Özgür adıyla bu dağları mesken se ti
Ronî adıyla senin aydınlı ını paylaşmaya geldi
Her gerilla seni
Sen her gerillayı hatırlatıyorsan eğer
Adına ayrılık denilebilir mi?
Gerilla olup senden ayrılmak

Sen olup gerilladan ayrılmak
Mümkün mü bu?
Ne derlerse desin bazıları
Zamansız da olsa
Hep seninleyiz, sen de bizimle
Seni yaşayacağız hep,
Özgür Ronîce yaşayacağız...

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDİR”

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

ARJİN AMED (TUĞBA TAYLAN)

Adı Soyadı: Tuğba TAYLAN

Kod Adı: Arjin AMED

Doğum Tarihi ve Yeri: 1980 \ Amed

Anne Adı: Zübeyde

Baba Adı: Ömer

Katılım Tarihi ve Yeri: 2005 \ İstanbul

Şehadet Tarihi ve Yeri: 2015

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Özlemek

Uzun zaman oldu Zap'tan ayrılalı. Oraları o kadar çok özledim ki anlatılması zor. Biliyorum bu konuda kareli beyaz sayfalarını çok doldurdum. Ama yine de bugün eski anılarımı, hiç eskimeyen yoldaşlarımı bir bir aklıma getirerek yazmak istiyorum. Eski basın yerimiz, basında çalışma yürüten arkadaşların her biri, heval Halil ve diğer güzel yoldaşlarımın hepsini hatırlayarak yazmak istiyorum. Halil arkadaşın bize eğitim verdiği anlar, sözleri, gözümün önünden gitmiyor. Özellikle de kamera eğitimini bana ve Ali arkadaşına verdiği günler capcanlı gözlerimin önünde duruyor. Halil arkadaş bizleri toplayarak hem eğitim hem de çekim yapabilmek için araziye çıkarttı. O günümüz çok renkliydi o kadar eğlendik ki, yamacına yaslandığımız dağ, üzerimizden uçan kuşlar şahit. Heval Halil'in aşkla tuttuğu kameraya o zaman tanık olmuştum. O zaman onu öyle görünce; evet ben de Halil arkadaş gibi güzel çekimler yapacağım deyişim hala da hatırladıkça beni güldürüyor.

Evet, Heval Halil aklımdan geçenleri bakışlarımdan anlamış gibi yanıma gelerek kamerayı elime verip; "bir gün sende çok güzel çekimler yapacaksın emin ol" deyişi beni sevindirdiği gibi basın çalışmasını daha çok zevkle yapmama vesile olmuştu.

O günden sonra kamerayı her elime aldığımda o anı bir kere daha yaşıyorum. Ve o günden sonra birkaç sefer daha eğitim amaçlı klip çalışması için beraber çıktık yola.

Gerilla yaşamını görüntülemeyi Halil'den öğrenmiştim. Halil'in gerillayı çekerken ki ciddiyeti ve o ciddiyetin yüzünde açan mutluluk anları görülmeye değerdi. Ne çok severdi gerillayı çekmeyi. Evet, işte ben de böyle ciddi ve mutlulukla kamerayı elime almalıyım. Gerillanın peşinden koşmak, çekmek, onu fotoğraf kamerasının kadrasına alarak tarihe mal etmek ne güzel bir duygu...

Dağa geldiğimde basın çalışmasında yer alacağım hiç aklıma gelmezdi. Buralara gerilla olmak ve savaşmak için gelmişim. İlkın basına düzenlemem yapıldığında çok istekli değildim ama örgüt öyle uygun görmüşse bir bildiği var dedim ve hiçbir şey demeden basına gitmek için yola koyuldum. İşte o zaman Halil ve Cesur, arkadaşları tanımıştım. Onların işlerine verdiği değeri harcadıkları emeği gördükten sonra dağ basıncılığını daha fazla sevmiştim.

Şimdi gerillacılığın yanında dağ basıncılığını da büyük bir istekle yapıyorum. İşte şimdi bunun için Halil, Cesur, Hebun, Armanç ve Zerdeşt arkadaşların gezdiği mücadele ettikleri yerlere doğru yolculuğum başlıyor.

Hayaller Ger ekle iyor

Evet Botan'a ula tım. Umarım Botan'ın birçok güzel yerinde gezme  ansım olur. Botan halkını çok merak ediyorum ve onları da çok seviyorum. Biliyorum Botan halkı uzun saçlı kızları çok seviyor. Hep kısa olan saçlarımı bunun için uzattım. Koçer analar beni gördüklerinde saçlarımı birbirlerine göstersinler ve ok asınlar diye saçlarımı uzatıyorum ve hiç kesmeyeceğim.

Benim gibi Kuzey'e gitmek isteyip gidemeyen basıncı yolda larım, merak etmeyin Halil ve Cesur arkadaşlar gibi size çekim ve foto göndereceğim. Hem biliyorsunuz günlük de yazıyorum, söz yazdıklarımı da sizlere göndereceğim.

Yolcuyum, yolculuktayım, gerillayım, gerillayı çeken da  basıncısıyım. Ve; "ne kadar şanslı birisin" diyeceksiniz. Doğrudur heval; ben çok  anslıyım gerilla olduğum için. Botan arazisinde gözleriniz olacağım, gerilla yolda larımın yanında, yüreğiniz olacağım; yaralı bir arkadaşın ba ucunda duanız olacağım, merak etmeyin güzel yolda larım.

Şimdi Botan'ın herhangi bir taşının üzerinde oturmuş size söz verdiğim gibi yazıyorum. Belki bir iki gün içerisinde Kato'ya da geçebiliriz.  şte şimdiden eski günleri, sizleri çok özledim. Gerillanın birbirine beslediği o duygular ne güzel değil mi? Buralarda tek sıkıntım size olan  zlemimdir.

Yürekte Ardıları Olduklarımız  in...

Birçok gerilla yolda ımla birlikte aynı yolları aynı mekanları, aynı hayatları payla tık. Paylaşımı her anı ile soluk solu a ya adık. Kimler gelip geçti. Kimler takıldı y re imizin kadrajına sayamadık...

Bir o unu g l    ile resmettik hayatımıza ve bell imize. Bir o u ise acı ile hasret ile nak  oldu ya amımıza... Emekle, sevgiyle, a kla!

Şimdi Katoların enginliklerinde, en derin yerinden yazmaya ba lıyorum. Elektrik sıkıntımız olmasından dolayı fanusun önünde yazıyorum. Daha önce bu havayı binlerce başka gerilla solumu , kızmı , sevinmi ,  fkelenmi ...   erinden bazıları ise binlerce isimsiz kahramanlarımızın sonsuzluk kervanına katılmış ve  l ms zle mi ler... Hep dillerde onların isimleri zikredilir ve anıları ile  l ms zl   n adı olurlar.  l ms zl  k biraz da budur; her an bir sohbette, her an bir bakışta, her an bir g l mseyi te...  mini bilmediğim, daha önce hiç görmemiş olduğum diğer yoldaşlar... Hepsi birer iz, birer an bırakarak yitip gittiler. G   p gittiler bizim yaşam de di imiz bu anlam diyarından. Bu sadelikten ve kalabalıktan...

Şimdi yerimiz soğuk, y re imiz sıcak yeni maceralara yeni arkada lıklara ve birçok yeniye ba lamanın heyecanı ile günleri

karşılıyor. Bulunduğumuz yer yüzlerce metre yerin altında. Düşmana inat yaşadığımız bu mekân baharı karşılayacağımız ve kışı geçireceğimiz mekandır. Anılarla dolu bir mekân... Kuzey'de ilk kışı geçirenler de var, yıllardır burada olanlar da var. Aynı mekânda kalanların sentezinden oluşuyor kapımız. Yüreği sıcak bakışı ve gülüşü derin yirmi bir kadını barındırıyor bu kutsal mekân. Ve şimdi karanlığın içinde gördüklerimi sizinle de paylaşmak istiyorum.

Siz hiç ateş böceklerini gördünüz mü?

Ateş böceklerini bilirsiniz, karanlıkların içinde bir fener gibi yanıp sönerler. Bazen genelde tek dolaşırlar, çok az zaman grup halinde dolaşırlar. Küme küme olurlar. Karanlıkta insana bir umut gibi gelen bu ateş böcekleri, her ne olursa olsun hiçbir karanlığın sonsuza dek sürmeyeceği ve ne olursa olsun bir yerde mutlaka bir kıvılcım, bir ışığın hep olacağını anımsatırlar. Karanlık dehlizlerinde umuttur onlar...

Kampımız sonsuz bir karanlık, zifiri bir karanlık içinde kamelyada kafalara takılı fenerlerle dolaşan kadınlar, bana ateşböceklerini andırıyor. Bazen tek tek yürürken, gidip gelirken sadece yürüyen ışıklar, uçuşan ışıklar görüyoruz. Bu ışıkları gördükçe buz tutmuş, köhnemiş yüreklerle ve beyinlere karşı karanlıkları aydınlatacak kadınları görüyorum.

Ateşböceklerini andırıyorlar, karanlığın içinde fener gibi yanıp söniyorlar. Yaşadıkları her yeri aydınlatacak ve güzelleştirecek kadınları görüyor gözlerimiz. Cennet bile olsa içini güzelleştirecek bir yaşam olmayınca olmuyor. Ama güzel bir yaşam yarattıysan, zifiri karanlıklar bile aydınlanır.

Şimdi kampımız böyle karanlık ama biz güzelleştirip aydınlatıyoruz. Kahkahalarımız, gülüşlerimiz, sesimiz ve ışığımız yarıyor, yüreklerle ulaşıp karanlıkları aydınlatıyor. Yüreğimiz aydın, yüzümüz aydın, yaşamımız aydın... Birbirimizi çok seviyor, saygı duyuyor ve irade ile yaşıyoruz.

Arkadaşlarımın yüzüne tuttuğum her ışıpta aydınlanan yüzleri loj ışık içinde yüreğimin kadrajına kaydediyorum. Resmediyorum, yüzlerinin gitmesini hiç istemiyorum gözlerimin önünden, silinsin istemiyorum belleğimden. Zor günlerin aydın yüzleri olarak anımsamak istiyorum her birini. Hiç unutamadığım ateş böcekleri gibi, onlara baktığım gibi bakıyorum. Karanlık dehlizlerin umut ışıkları gibi... Karanlık yüreklerin umut ışıkları kadınları görüyorum.

Siz hiç ateşböceklerini andıran umut kadınlarını gördünüz mü? Eğer görmediyseniz ve merak ediyorsanız, Katolarda yirmi bir kadını görebilirsiniz.

34

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

CELAL BA KALE (MAH R KOÇ)

Adı Soyadı: Mahir KOÇ

Kod Adı: Celal BA KALE

Doğum Tarihi ve Yeri: 1974 \ Van

Anne Adı: Halime

Baba Adı: Sıddık

Katılım Tarihi ve Yeri: 1994 \ Van

 ehadet Tarihi ve Yeri: 09.04.2012 \ Amasya

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Uğruna Ölümlere Gidilen Bir Kavgadır Yaşam

2007 yılı bizim için önemli bir yıldır. Kışın Önderliğin zehirlenmesi haberini almıştık. Bu bizi çok öfkelenmişti. Hepimiz intikam almak için yanıp tutuşuyor, baharı ipe çekiyorduk.

Baharın tüm güç buluştuğumuzda, Karadeniz için düzenleme yaptık. Hem Karadeniz’de hem de Koçgiri’de üslenme ve mevzilenme olacaktı.

Bizim tim beş kişi, Yılmaz arkadaşın timi yedi kişiydi. Baharın bir araya geldiğimizde üç, dört gün sürekli tartıştık, bütün ayrıntıları konuştuk. Sıra hareket etmeye gelmişti. İki timin birlikte hareket etmesini uygun gördük. Karadeniz’e kadar birlikte gelecek, ondan sonra her tim kendi görev alanına gidecekti. Tüm sorun Karadeniz’e ulaşmaktı.

Keşif için Munzurlara geldik. Araziyi kontrol ettikten sonra döndük. Köprülerin yakın olanlarını düşman tutmuştu. Köprülerden geçemeyeceğimiz netti. Mevsim itibarıyla sular da geçit vermiyordu.

O yüzden bir araçla geçmeye karar verdik. Yola çıktık. Yoldan ilk önce üç, dört tane küçük araç geçti. Sonra uzaktan ağır, büyük bir aracın sesi geldi. Belirlediğimiz arkadaşlar aracı durdurmak için hareketlendiler.

Eski model bir kamyondu. Arkadaşlar hemen önüne geçip aracı durdurdular. Şoför ve yanında bir kişi vardı. Yarım saat boyunca ne yaptırırsak kabul etmediler. Nuh diyor, peygamber demiyorlardı. Sonunda aracı gasp edeceğimizi, onları zorla götüreceğimizi ya da kamyonu yakacağımızı söyledik. Çaresiz razı oldular.

Alışık olmadığımız bir yöntemi deniyorduk ve kontrol bizde değildi. Kendi inisiyatifimizin dışına çıkan bir yöntemi tercih etmiştik. O yüzden rahat değildik.

Hızlı hızlı arabaya bindik. Saat neredeyse on bir olmuştu. Kamyonun önünde şoför, onun bir akrabası ve bizim bir arkadaş vardı. Biz diğerlerimiz de arka taraftaydık. Üzerimize çadırı örttük. Araba hareket etti.

Bir süre sonra bir köprü görüldü. Kalbimiz güm güm atıyordu. Bir düşman mevzisine sızmak gibiydi. Köprüyü geçince rahatlamıştık. Artık gerisi kolaydı. Uygun bir yer bulunca inip, yayan devam edecektik.

Yola girmiş gidiyorduk ki, bir de ne görelim.

Karşıdan bir jandarma minibüs, bir panzer, bir akrep tipi zırhlı araç bize doğru geliyordu. Durmamızı istiyorlardı. Bizim araç durmayıp, yoluna devam etti. Onlar arkamızdan dönüp, peşimize düştüler. Sirenleri çalıyor, ısrarla durmamızı istiyorlardı.

O esnada bir askeri araç, bizim kamyonun önüne, bir tanesi de arkasına yana tı. Bizim aracı sıkı tırınca durmak zorunda kaldık.

Ben ve Heval Yılmaz  st m zdeki adının sağından solundan olanları izliyorduk. Aracımız durunca, transit ve panzer de durdu. Akrep zaten önümüzü kesmi ti. Askerler araçlardan inip etrafımızı ku atmaya ba ladılar. Silahlarını apraz tutuyorlardı. 10 – 15 metre ötemizde duruyorlardı. Dört tane askeri net görüyorduk. Tam karşımızda, yakınıımızdaydılar. I ıkların altında duruyorlardı.

Askerlerin komutanı olduğu belli olan ki i, kamyonu yana ıp, "Araçtan inin. Ellerinizi kaldırıp, araca yaslanın" dedi.

 ndeki arkadaş; "Niye ineceğiz, yolumuz var, gitmemiz gerekiyor. Bizi niye durduruyorsunuz?" dedi.

Komutan taviz vermeden sert bir ses tonuyla, "Konu mayın, ne diyorsam onu yapın. abuk inin arabadan" dedi.

Arkada lara, "Hepiniz hazır olun" dedik.  n tarafta yürütülen sert tartışmalardan askerlerin arka tarafa bakacağı anlaşılıyordu.

Heval Yılmaz ile konu up, ilk teması bizim ba latmamız kararına ula tık. Biz ba latırsak, askerlerin panikleyeceğini ve çok olacağını, bundan yararlanarak uzakla abileceğimizi konuştuk.

Komutan hemen askerlere dönüp;

"Kamyondakileri indirin ve her tarafını arayın" talimatını verdi. Askerler tam bize doğru y nelmi ken, biz de gördüğümüz dört askeri yoğun bir şekilde taradık. Hepsisi yere d  t .

Askerler karşılık veremedi. Araçtan hızlıca inmeye ba ladık. Önceden her timin nasıl hareket edeceğini kararla tırmı tık.  ndeki arkadaşın da ona yana an komutana ateş ederek arabadan atladığını gördüm.

O arada ilerlerken askerler de bize doğru ateş amaya ba ladı. İlk atı ta bir mermi ba parmağıma isabet etti. Kendimi yere atarken bir mermi de baldırımı hafıf sıyrarak geçti.

Uzakla maya çalışırken arkadaşlar, Abbas arkadaşın yaralandığını söylediler. Yanına gittiğimizde diz kapağının üstüne bir merminin isabet ettiğini, ayağının her tarafının kan olduğunu gördüm. Bacağını hemen sardık, kanı durdurmaya çalıştık. Çantasını aldık. Yarası çok ağır değildi. Daha çok kan kaybetmemi ti. Oradan uzaklaşmak zorundaydık. Abbas arkada a yardımcı olup oradan uzakla tık.

Biraz uzakla tıktan sonra kendi aramızda tartışma yürüttük. Öyle kalabalık, birlikte kalırsak toplu imha olabilirdik.

Gruplarımızı hızlıca ayarladık. Diğer guruptaki arkadaşlara ayrılmadan önce buğday tarlalarında kalmamalarını, başka bir yer

bulmalarını söyledim. Hepimiz birbirimizle kucaklaşıp ayrıldık. Biz uzak tarafa doğru hareket ettik. Su kıyısını takip edip, sazlık bir yer bulduk. Yaralı olmam uzaklaşmamızı engelledi. Su kıyısındaki sazlıklara girdik. Sabaha kadar orada bekledik.

Sabahla birlikte askerlerin kapsamlı bir operasyon yapacağını biliyorduk. Sabaha doğru arkadaşların hepsini kaldırdım. Beş kişiydik ve hepimiz yorgunluktan yerimizden kıpırdayacak halimiz yoktu. Arkadaşları sıkı sıkı tembihledim. “Askerler geldiğinde içimize girmeyinceye kadar kimse ateş etmeyecek, kimse ses çıkarmayacak” dedim.

Bir saat dolmadan. Skorskylerle indirme yapmaya, cemselerle asker taşımaya başladılar. Askerler aniden araziye girmeye başladı. Bir saat sonra yakınımızda sesler duyduk. Hemen hepimiz suya girdik. Su boynumuza kadar geliyordu.

Asker arazinin her tarafını yoğun tarıyor, ondan sonra arama tarama yapıyordu. Çok geçmeden bizim bulunduğumuz tarafa doğru da mermiler gelmeye başladı. O bölgeyi arayacakları belliydi. Biz sıra sıra suyun içinde dizilmişti. Ses çıkarmamalarını işaretlerle arkadaşlara belirttim.

Askerlerin sesleri gitgide yakınlaşıyordu. Olduğumuz bölgeyi yoğun taradıktan sonra aramaya başladılar. Askerler yakınımıza kadar gelmişlerdi. Biz ses çıkarmadan bekliyorduk. İki asker tam yanımıza gelmişti ki, birden dönüp aşağıya doğru gittiler.

Bir saat geçmişti ki aşağılardan yoğun silah sesleri geldi. Tarama ve bomba sesleri iç içe girmişti. Ben diğer arkadaşların temasa girdiğini anladım.

Aşağılardan çatışma sesleri yükseldiğinde yakınımızdaki askerler de toplanıp, o alana doğru gitti. Askerlerin uzaklaştığını anlayınca, Arkadaşların sessiz biçimde sudan çıkmasını söyledim.

Bir saat kadar suyun kenarında sazlıklarda bekledik. Ne olduğunu net bilemiyorduk. Sonra askerlerin yoğunlaşması çatışma bölgesine kayınca, sağa sola biraz baktık. Az ötemizde kuytu bir yer vardı. İlk bakışta göze çarpmayan, üstüne gelmeyinceye kadar görülemeyecek küçük bir derecik bulduk. Hemen arkadaşları toplayıp, oraya götürdük. Akşama kadar orada bekledik.

Akşam olunca hemen toplanıp harekete geçtik. O bölgeden uzaklaşmamız gerekiyordu. En doğrusu suyun karşısına geçip, Munzurlara ulaşmaktı. Büyük ve zorlu bir yürüyüşten sonra Munzurlara ulaştık. Sabaha az kalmıştı. Yatıp dinlendik. Sabah ilk işimiz radyodan haberleri dinlemektir.

Birlikte bir maceraya atıldığımız arkadaşlarımızdan üçü şehit düşmüştü. İnanmak zordu. Onların anısına layık olmak için Karadeniz'e geri dönmeye ve eylem yaparak onlara cevap olmaya karar verdim.

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

   EK K    (GUHAR   K  RGE)

Adı Soyadı: Guhar   K  RGE

Kod Adı:    ek K   

Doğum Tarihi ve Yeri: 1975 /   rnak

Anne Adı: Fadile

Baba Adı: Hacı Guri

Katılım Tarihi ve Yeri: 1989 /   rnak

 ehadet Tarihi ve Yeri: 29.09.2011 / Xiner 

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Önderlik Özgürlüğü Yaşamaktır!

İnsanın yaşadığı anılarını anlatması, hele hele Önder APO ile olan ilk buluşmasını, onunla yaşadığı ilk anları, ilk heyecanları, Önderlik gerçeğini anlatabilmesi gerçekten de olağanüstü güç bir durumdur. Bizler Önderliği diğer lider gibi abartarak değil, en sade ve doğal halleriyle anlatmalıyız. Çünkü O'nun yaşamı her zaman çok doğal, sade bir o kadar yaşanmaya, anlaşılmaya değer bir yaşamdı. Bu yüzden Önderliği olduğu gibi, hakikatine uygun bir şekilde anlatmak biz Önderlik kadrolarının en temel görevi olmalıdır. Ben de bu esas üzerinden anlatmaya, anlatırken hissetmeye çalışacağım.

Partiyle tanışmam çok küçük yaşlarda gerçekleşti. 1983 yılıydı. O zaman parti daha çok APOCULAR ve Talebeler olarak tanınıyordu. Her alanda olduğu gibi benim doğup, büyüdüğüm yerde de arkadaşlar parti faaliyetleri yürütüyorlardı. O süreçte Firaz ve Sabri Ok gibi arkadaşlar bizim orada çalışmalar yürütüyorlardı. Birçok arkadaş şimdi şehit düşmüş. Benim partiyle tanışmam ve katılımım bu arkadaşlar üzerinden oldu.

Ülkeye geldiğimde yaşıam çok küçüktü. Daha çok Botan alanında kaldım. Burada bir süre gerillacılık yaptıktan sonra 93 yılında Önderlik eğitim için bir grup arkadaş istedi. Alandaki arkadaşlar isimleri belirledikleri süreçte içim içime sığmıyordu. Hep içimden beni göndermelerini diliyor ama bunu bir türlü dile getiremiyordum. Çünkü PKK'de insan, her zaman iyi şeyleri önce yoldaşları için ister ve kendisini önermez. Söz konusu Önderliği görmek olduğunda içim içime sığmıyor, kendimi önermemek için zor tutuyordum. Benim de diğer yoldaşlar gibi en büyük hayalim Önder APO'yu görmektir. Ama öneri yapmayı ahlaki olarak doğru bulmuyordum.

İsimler açıklandığında yüreğim büyük bir heyecan ile atıyordu. Adımı duyduğumda ise bütün dünya benim olmuştu. Arkadaşların çoğu eğitim için beni uygun görmüş, öneride bulunmuşlar ve önerileri kabul edilmişti. Bir süre sonra Suriye'ye geçtik ve arkadaşlar bizi aldılar. Birkaç gün sonra arkadaşlar bize Önderliğin geldiğini söyledi. Tabii ben Önderliği o kadar erken görebileceğimi hiç tahmin etmiyordum. Arkadaş yanımıza geldi ve Önderliğin bizleri beklediğini söyledi. Çok heyecanlanmıştık, ben hala inanamıyordum, bana rüya gibi geliyordu.

Bizler daha yeni dağlardan inmiş, elbiselerimizi değiştirmiş, yeni arkadaşlarla tanışmıştık. O kadar macera yaşamıştık ama ben bu kadar erken Önderliği görebileceğimi, hayalimin bu kadar erken gerçekleşebileceğini tahmin etmiyordum. Birden kapıya dönüp baktığımda Önder APO’yu karşımda gördüm. Sıraya giren arkadaşlarla selamlaşmaya başladı. Ben hemen sıranın önüne geçtim ve Önderliğe doğru koşmaya başladım. Tüm arkadaşlar bana şaşkınlıkla bakıyordu. Kendimi hemen Önderliğin önüne attım ve O’na sıkı sıkı sarıldım. Onu hiç bırakmak istemedim. O anı tam hatırlamıyorum ama herhalde Önderliği hiç bırakmak istemiyordum. O an yaşadıklarımın hayal mi, gerçek mi olduğundan emin olamıyordum. Hemen elimle kendimi sarstım ve anladım ki, yaşadıklarım hayal değil gerçektir. Önderlik ise, bana sarılarak “Tamam, tamam heyecan bitti” dedi. Sanırım Önderlikte o an benim heyecanımı hissetmişti. Kesinlikle hissetmişti ki, gülümseyerek; “Tamam, tamam heyecan bitti. Artık Önderliğin yanındasın, heyecan bitti” dedi. Tüm arkadaşlarla tek tek selamlaştı, kucaklaştı. Yemek vaktiydi, arkadaşlar yemek sofrasını hazırlamışlardı. Hepimiz yemek için Önderliğin gelmesini bekliyorduk. Ben orada bulunan bir arkadaşla yaklaşarak, “Önderlik nerede oturuyor?” diye sordum. Arkadaş yeri gösterince, ben koşarak hemen o sandalyenin yanına koştum ve Önderliğin oturacağı sandalyenin hemen yanına oturdum. Önderlik gelip oturunca, yemeklerimizi yemeye başladık. Daha sonra Önderlik; “iki okulumuz var. Bir Türkçe, bir de Kürtçe okulu, arkadaşları buna göre yerleştireceğiz” dedi. Bana dönerek, “heval sen Kürtçe okuluna git” dedi.

Kürtçe okuluna gittikten iki gün sonra arkadaşlar, “bugün Önderlik gelecek ve sizlerle tartışacak” dediler. Bizim sayımız çoktu. Bazı arkadaşlar Rusya’dan, bazıları Kuzeyden, bazıları ise Güneyden gelmişlerdi. Yani oldukça renkli bir grubumuz vardı. Bazı arkadaşlar da Avrupa’dan gelmişlerdi. Biz beş, altı arkadaş ise ülkeden gitmiştik. Bir baktık Önderlik kapıda bizleri bekliyor. Ben bir önceki görüşmeye oranla daha sakindim. Sıramda bekledim. Sıram gelince Önderliğin yanına gittim. Bana “daha sakın olmuşsun” deyince, bende “evet Başkanım” dedim. Ama aslında çok fazla heyecanlıyım. Belki çok doğru bir tanımlama olmayacak ama hani insan küçük bir çocukken

anne, babasına karşı bir duygu besler ve hep özlem duyar ya, öyle bir duyguyu yaşıyordum. Büyük bir ihtimalle Önderlik sahasına giden her arkadaş bu duyguyu yaşamış ve kendi kendisine “bu kadar arkadaş içinde Önderlik en çok benimle ilgileniyor, dünyada en çok sevdiği, en değer verdiği insan benim” demiştir. Fakat gerçek bu şekilde değildir. Bizim hissettiklerimiz Önderlik Gerçeğine ait hislerdi. Çünkü Önderlik tüm insanlara yaklaşımında değer vermeyi, insanı onurê etmeyi esas alırdı. Bu yüzden herkes bu duyguları hissederdi.

Daha sonra arkadaşlar bizlere çay getirdi. Arkadaşlarla tek tek konuşularak, tartışmalar yürütüldü. Her arkadaş “kimsin, nerelisin, nasıl geldiniz?” sorularını soruyordu. Ben ise içimden en güzel kelimeleri, sözcükleri seçiyordum. Zaten daha önce heyecandan yemeği üzerime döktüğüm için çok utanmış, birazda gurur yapmışım. Önderlik yanıma gelince kendime hemen bir çeki düzen vererek, dümdüz durdum. Yanıma yaklaşarak; “sen Çiçek arkadaşsın değil mi heval? diye sordu. Daha sonra kim olduğumu, nereli olduğumu, nasıl katıldığımı tek tek sordu. Katılım tarihimı söylediğimde bana askeri kanunla katılıp, katılmadığımı sordu. Ben askeri kanunla katılmadığımı söylediğimde çok şaşırdı ve “yaşın çok küçük, nasıl bu kadar erken katıldın” dedi. Bende yanıma gelen eski arkadaşlardan etkilendiğimi, yine ailemin yurtsever olduğunu, bunların katılımımda etkili olduğunu söyledim.

Tabii sahaya gelmeden önce bazı arkadaşlar raporlarında benden bahsetmişler, Önderlik sahasında eğitim görmem için öneride bulunmuşlar. Benim bu rapor ve önerilerden herhangi bir haberim yoktu. Bu durumu Önderlik bana söyledi. “Gelen bazı raporlarda senin ismin var, arkadaşlar öneride bulunmuşlar, o Çiçek arkadaş sen misin?” diye sorduğunda şaşırdım. Çünkü benim böyle bir öneriden hiç haberim yoktu. Bundan dolayı ne söyleyeceğimi bilemedim. Bizimle aynı gruptan olan bir arkadaş; “önerilen arkadaş bu arkadaşdır” dediğinde, Önderlik bana bakarak, “söyle bakalım, senin ne gibi bir özelliğin var ki arkadaşlar sahada eğitim görmek için öneride bulunuyorlar” dediğinde, “bilmiyorum Başkanım” diyebildim. Önderlik gülerek; “iyi, sen iyi öğreneceksin, bir insan bilmiyorum diyebilirse iyi öğrenir” dedi. Önderlik sahada gidip gelirken, ben de Önderlik bana ne soracak, ben ne cevap vereceğim diye düşünüyordum. Önderliğin bir özelliği de

insanları rahat bırakıyor olmasıydı. İnsan kendisini onun yanında çok rahat hissediyordu. Öyle ki, insan sanki yıllardır onun yanında, yıllardır onunla arkadaşmış hissine kapılıyor.

Birkaç kez sahada gidip, geldikten sonra yanıma gelerek saçıma dokundu. “Helal, senin saçın uzunmuş, buraya gelen her arkadaşsa saçlarının neden kısa olduğunu sorduğumda, koşullar olmadığını, suyun, sabunun olmadığını söylüyorlar” ben hemen, hiç düşünmeden; “onlar doğru söylemiyorlar, imkânlar var. Yani bazen oluyor, bazen olmuyor ama imkânlar var” deyince, Önderlik yanıımızdaki kısa saçlı arkadaşlardan birinin yanına gitti ve o arkadaşsa “demek ki siz bazen doğru söylemiyorsunuz, niye saçınızı kesiyorsunuz. Bakın en eskiniz Çiçek arkadaş ama saçını uzatabilmiş” dedi. O an anladım ki, bunu orada söylememeliydim fakat o heyecanla söyleyivermişim. İçimden ne geçmişse onu söylemişim. Bana kaç defa çatışmaya katıldığımı, yaralanıp yaralanmadığımı, yanımda arkadaşların şehit düşüp düşmediklerini sordu. Bu soruları sorarken o kadar rahat ve doğal bir ortam yaratmıştı ki, insan kendisini yıllarca tanıdığı bir arkadaşıyla normal bir sohbet geliştirdiğini düşünüyordu. Botan’da bulunan tüm arkadaşları (o zaman Cemal arkadaş da Botan alanındaıydı) tek tek sordu. Tanıdığı, uzun süre görmediği tüm eski arkadaşları tarif ettiğimizde hemen tanıdı. Onların durumlarını öğrenmeye, bizlere partiyi iyi öğretip, öğretmediklerini anlamaya çalıştı. Bu durum benim dikkatimi ve ilgimi çok çekmişti. Önderlik bir kez bile gördüğü arkadaşları hiç unutmuyor, onların durumunu hep soruyordu. Daha sonra bizlere eğitime nasıl katılacağımızı, kendimizi nasıl eğiteceğimizi, partiyi nasıl tanıyacağımızı anlattı. Yine koşulların kısıtlı olduğunu belirterek,” herkes benim yanıma gelmek istiyor. Fakat arkadaşlar benim hangi koşullarda olduğumu bilmiyorlar. Ben ülkemde değilim, başka milletlerin ülkesindeyim. Burada koşullar çok sınırlı, arkadaşlar bu koşulları bilmiyor” dedi. Gerçektende öyleydi. Ben de o ana kadar bu gerçekliğin çok farkında değildim. Koşulları, imkânı olan, kendi topraklarında olan bizlerdik. Başkalarının ülkesinde sınırlı koşullarda devrim çalışması yürüten, küçük imkânları büyük koşullara dönüştüren ise Önderliğin kendisiydi. Bir yandan Türk devletinin, bir yandan Suriye devletinin yoğun baskıları olmasına rağmen, o dar koşullarda. Küçücük

imkânlarla Önderlik binlerce arkadaşı eğitiyor, kadro yaratıyor, devrim için gece-gündüz çalışıyordu. Eğitime başladığında Önderlik fırsat buldukça geleceğini, çözümleme yapacağını ama önemli olanın bizlerin katılımı ve katkısı olduğunu, en yüce insanın kendisini eğiten ve bilmediğinin farkında olarak hareket eden, kendini bilen insan olduğunu belirtti. Bana okul okuyup, okumadığımı sordu. Okumadığımı söylediğimde, Önderliğin bana neden okumadığımı, anne ve babamın beni neden okula göndermediğini soracağını düşündüm ama öyle olmadı. Tam tersi Önderlik; “önemli değil, zaten sistem okuyan bireyle daha fazla oynamış, onların içine daha çok sinmiş, belki sistem sizde çok oturmamış, yer edinmemiş fakat sizlerin öğrenmek için çok çaba harcamanız gerekiyor. Zaten bilmemek ayıp değil, öğrenmemek, kendini geliştirmemek imkânları doğru kullanmamak ayıptır. Okuyanlar kendi halkı, ulusu için okumamış, onlar sistem için, sistemin çıkarları doğrultusunda okumuşlar” dedi. Bu bende büyük bir öz-güven yarattı, kendi kendime demek ki, sistem okulunda okumamak ayıp olan bir durum değilmiş diye düşündüm.

Bir süre sonra arkadaşlar bize, özellikle ülkeden gelen eski tecrübeli arkadaşlara Önderliğin güvenliğini tutacağını söylediklerinde bu beni çok şaşırtmıştı. Ben nasıl Önderliği korurum, buna gücüm yetmez ki diye düşünüyordum. İnsan teknik anlamda düşünürse bu iş çok kolay bir şeydir. Alırsın eline silahı, güvenlik tutarsın. Ama öyle değildi. Önderlik demek, bir halkın varlığı, geleceği demektir. Onun güvenliğini tutmak beni biraz korkutmaktaydı. Daha doğrusu kaygılandırmaktaydı. Bizimle konuşan arkadaşla “heval, benim için biraz erken, ben biraz daha kalayım, Önderliği tanıyayım, sonra başlarım” dediğimde, arkadaş gülerken; “yok heval erken değil, yeni gelen her arkadaş aynı şeyi söylüyor. Sen hiç kaygılanma zamanla öğrenir, alırsın” dedi. Bu şekilde Önderliğin güvenliğine girdik. Bir hafta sonra Önderlik geldi, halk gelmişti ve onlara toplantı yapılacaktı. Önderlik akşam orada kaldı. Saat 5’te ben nöbetçiydim. Önderlik sabah uyanıp, merdivenlerden inince ben hemen esas duruşa geçerek, kendimi bir kenara verdim. Yanımdan geçerken bana ters ters baktı. “roj baş Başkanım” dedim. Cevap verdi ama her haliyle yanlış bir şey yaptığımı bana hissettirmişti. Tekrar döndüğünde ben yine kendimi düzelttim. Sanırım Önderlik yeni

olduğum için bir şey söylememiş, kendi kendime anlamamı beklemişti. Bir süre sonra tekrar nöbetçi olduğumda eğitim vardı. Yine Önderlik geçtiğinde kendimi bir kenara vererek, “hoş geldiniz Başkanım” dedim. Bir baktım Önderlik yanıma geldi, beni kulaklarımdan tutarak, okulun kapısına kadar götürdü. Tabii ben daha çok küçüktüm, çocuksu bir yaklaşımım olduğum için Önderlik ideolojisine tam anlam veremiyordum. Kulaklarımdan tutup götürdüğünde bu hoşuma gitmişti ve ben gülüyordum. Biliyordum bir şey söyleyecek ama ne söyleyecek bilmiyordu. Kulağımı bıraktığında, “heval ben aşiret ağası, başbakan, devlet lideri değilim. Sizin gibi bir insanım ve sizin yoldaşınızım. Bana bu şekilde yaklaşmayın”dedi. Aslında orada bizi ideolojik olarak eğitmek istemişti. Bizleri bu şekilde eğitiyordu. Önderlik insan hangi yönde yetersizlik yaşıyorsa onun bu yönünü eğitiyordu. Herhalde bu dünyada en şanslı olan arkadaşlar, birebir saha gidip Önderlik gerçeğini orada gören, öğrenen arkadaşlardı. Tabii bu kesinlikle Önderlik sadece görülerek anlaşılır anlamına gelmez. Çünkü Önderlik salt fiziksel bir olgu değildir. Önderlik bir ruhtur, fikirdir, yaşamdır. İnsan ve doğa arasındaki, insanla insan arasındaki kopmaz bir bağıdır. Daha doğrusu Önderlik özgürlüktür! Önderlik Özgürlüğü yaşamaktır! Önderlik insan özünün yarattığı güçtür. Toplumun ortak aklı, ortak vicdanıdır.

RÊBER APO: "ŞEHÎT YAŞAMDIR"

CİGERXWÎN DEMDÎT (MAHMUT SAR)

Adı Soyadı: Mahmut SAR

Kod Adı: Cigerxwin DEMDÎT

Doğum Tarihi ve Yeri: 1978 \ Muş - Malazgirt

Anne Adı: Güzel

Baba Adı: Rüstem

Katılım Tarihi ve Yeri: 1992 \ Muş

Şehadet Tarihi ve Yeri: 03.05.2016 \ Van

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

İlk Anlar İlk Duygular

1991 - 92 kışında köyümüze yakın bir köy olan Okçıya köyünde bir ihbar sonucu iki gerilla ile askerler arasında bir çatışma yaşandı. Her yeri kötü bir koku sarmıştı. Hava öylesine soğuktu ki adeta insanın iliklerine işliyordu. Bazen de çok şiddetli fırtınalar esiyordu. Serhat'ın birçok ilinden yüzlerce asker buraya toplanmıştı. İnsan bu kadar askeri bir arada görünce acaba karşılarında bir ordu kadar gerilla mı savaşıyor diye kendi kendine soruyordu ama yüzlerce askerin karşısında yalnızca iki gerilla vardı. Bu çatışma sabah saatlerinde başlamış diğer güne kadar sürmüştü. Bu çatışma çevrede epey yankı uyandırmıştı. Yaşadığım çevre bu dönemde PKK ile yeni yeni tanışıyordu. Ben ise ilk defa PKK ismini duyuyordum. Bulunduğumuz mıntıkada bazı insanlar devletin yapmış olduğu kara propagandadan etkilenmiş ve 'bunlar Ermeni'dirler' diyor, bazıları ise korktukları için daha da abartıp; "bunlar devdir, insanları diri diri yiyorlar. Bunlar insan değiller kulakları uzun, boyları devasa" diyerek çevrelerindeki insanları partiden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Tabi bu söylentilerin yalan olduğu, gerçekte hiçbir bağlantısı olmadığı daha sonra anlaşılmıştı. Şimdi düşünüyorum da bu kadar görmüş geçirmiş insanlar nasıl oluyordu da bu hikayelere inanıyordu. Hele 'bunlar Ermeni'dirler diyerek birlikte yaşamış olan iki kadim halkı birbirine düşürmek kadar alçakça bir seçenek olmasa gerek.

Oysaki her iki halk da katliamlardan geçirilmiş halklardı. Ermenilerin acısını en iyi hissetmesi gerekenler Kürtler olmalıydı. Çünkü Kürtler de yüzlerce katliamdan geçmiş, belki de binlerce insan katledilmişti. En yakın tarihimizde ise Geliye Zılan gibi bir katliam gerçeği vardı. Benim ailem de yakın akrabalarım da bu katliamda yaşamlarını yitirmişlerdi. O dönem dedem bizzat Geliye Zılan alanın muhtarı iken devlet tarafından tutuklanarak alıp götürülmüş ve bir daha da akıbetine ulaşılammıştı. Bu katliamdan sağ kurtulan bir amcam vardı. Katliama tanıklık etmişti. O, bizlere yaşanan bu katliamı anlatıyordu. Anlattığı her an gözleri buğulanıyor, sesi titriyor ve adeta o anları bir kere daha yaşıyordu. Amcamın bu anlattıkları beni o kadar çok etkilemişti ki düşmana karşı öfke dolmuştum.

İşte hem bu anlatımlar hem de o dönem tanık olduğum gerçeklikler beni PKK'ye yakınlaştırıyordu. Gün geçtikçe PKK'ye olan ilgim geliyordu. Partiye katılmak için her gün her yerde arkadaşları arıyordum. Düşman halkın içinde gerillayı teşhir ve rencide etmek için ne gerekiyorsa yapıyordu. Öylesine büyük bir özel savaş yürütüyordu ki bu savaş ile halkın ilgisini ve katılımları engellemek istiyordu. Ama bunda başarılı olamıyordu. Her geçen gün partiye olan ilgi daha da

gelişiyordu. Benim de öyleydi. Bazen Murat Suyu'nun yakınlarına gider ve su kenarında gerillada olma anlarını hayal ederdim. Artık bir milis bulmalı ve hemen katılmalıydım. Kısa zamanda bir milis buldum ve katılmak istediğimi söyledim. O da bana olumlu cevap vererek randevu verdi. Randevu yerine gidene kadar müthiş bir heyecan yaşıyordum. Randevu yerinde kendimi bir tarlanın içinde saklamıştım, saatler sonra ayak sesleri duymaya başladım. Hemen sessiz bir şekilde etrafı kontrol ettim. Birileri bana doğru gelmeye başlamıştı. Kimsiniz? Diye sorduğumda, direkt: "heval" demişlerdi. Heval sözcüğünü duyduğumda sanki bütün dünya benim olmuş, bütün hayallerim gerçekleşmişti. Onlar benimle ilgilenirken ben de onları süzüyor ve düşmanın yaptığı propagandanın doğru olup olmadığına bakıyordum. Ama karşımdaki gerillalar ne iri yarıydı ne uzun kulaklı ne de insan yiyorlardı. Tabii böyle olmadığını görmüş olmama rağmen hala bir korku da yok değildi. Bunu fark eden bir arkadaş:

"Neden böyle titriyorsun yoksa korkuyor musun? diye sordu. Ben de korkmadığımı, yalnızca üşüdüğümü söyledim. Zaman geçtikçe, onları yakından tanıdıkça korku duygusu ortadan kalkmıştı. Geriye yalnızca gerillaya katılmanın müthiş heyecanı kalmıştı. Adımladığım her adımda, soluduğum her nefeste bu heyecanı iliklerime kadar hissediyor ve yaşıyordum. Bugün o anların üzerinden yıllar geçmiş olsa da yaşadığım heyecan hep aynı ve insanda özgürlük duygusunu hissettiren heyecanı son nefesime kadar yitirmeyeceğimi çok iyi biliyorum...

Gerillada İlkler Unutulmaz

Gerillada gördüğüm ilk kadın arkadaş Beritan (Gülnaz Karataş)'dır. Bildiğim kadarıyla kod ismini aşiretinden almıştı. Dersimli ve 1991 sonbaharında parti saflarına katılmıştı. Heval Beritan'ı ilk gördüğümde biz yeni savaşıyorduk. Xakurkê- Geliye Azadiye' ye geldiğimizde '92 Güney Savaşı başlamıştı. Güney Kürdistan'ın işbirlikçileri, Türk ordusu ve komplocu güçler PKK'ye karşı çok kapsamlı bir saldırı başlatmışlardı.

Xakurkê'nin Karker silsilesi, Geliye Reş ve Arê hattından Türk ordusu, Deşta Heyate, Kevortê tepesinden Xakurkê'nin en stratejik tepesi Lelikan'a, Sîdeka'dan Şehzade, Lolan ve Xinerê'ye kadar adeta çember oluşturulmuştu. İran askerleri de doğu tarafından araziye tutmuş ve gerillanın manevra yapmasını engellemeye çalışıyorlardı. Böylece kırk beş günlük bir savaş yaşandı.

Evet, Ekim ayı geceleri çok soğuk, gündüzleri ise soğuk - sıcak karışımı ayazı buza çeviriyor. Bu kırk beş günlük savaşta, lojistik, cephane ve daha farklı ihtiyaçlarımız çok kısıtlı karşılanıyordu. Açlık, zorlanmalar, uykusuzluk ve barut kokusu onlarca güne yayılmış ve bu

durumda bile gerilla mevzilerde mücadele ediyordu. Cephane sıkıntısı vardı ve elimizdeki mermilerin birçoğu da çürük çıkıyordu. Savaşta arkadaşları ayakta tutan PKK'nin yaratmış olduğu direniş kültürü, moral ve iradeydi. Tam da bu noktalarda PKK militanı olmak ağır zorlukları aşmak ve düşmanı bertaraf edebilecek gücü açığa çıkartmaktı.

Savaş uçakları aralıksız bir şekilde alanı bombalıyordu. Gece gündüz durmadan havan ve dokça sesleri duyuluyordu. Hava karardığında arkadaşlar saldırıyor, gündüzleri ise düşmanın saldırılarını püskürtmek için çatışmalar yaşanıyordu. Biz on dört kişilik bir grup olarak, tabi o zaman yeni savaştık; Güney Savaşı'nın sekizinci gününde yani 12 Ekim'de Xakurkê'nin Dola Aşûte'deki karargahına geldik. O günlerde bulunduğumuz arazinin çoğu yanmıştı. Tutuşan arazide koca ağaçlar hatta taşlar bile yanmıştı. Savaş o kadar yoğun ki, arkadaşlar bizimle ancak iki gün ilgilenebildiler. Daha sonra bizlerde cephanemizi alıp savaşa dahil olduk.

Cephane almaya gittiğimizde cephanenin yanı başından geçen derenin üstünde ağaçlardan kurulu köprü üzerinde bize doğru gelen iki kadın arkadaşı gördük. Bir arkadaş yaralı, bir arkadaş da yaralı arkadaşın yürütmesine yardımcı oluyordu. Bu arkadaş Beritan arkadaştı. Yeni olduğumuzu anlayınca yanımıza geldi. Bizlere cephaneye seçiminde yardımcı olmak istedi ve bu arada hem sohbet edip hem de şakaları ile moral vermeye çalışıyordu. Yüzünde hiçbir zaman unutmayacağım bir gülümseme ile; "gençler ne kadar şanslısınız, gelir gelmez pratikleşeceksiniz" dedi. Bizlere silah seçti. Birkaç saatlik diyalog hepimizi etkilemişti. Bizden ayrılırken de espiri yapmayı ihmal etmedi. Gülümseyerek; "mermileriniz biterse silahlarınızın başındaki kasatura ile düşmana karşı savaşın ve sigara içmeyin. Sigara içerseniz arkadaşlar size tütün ve yaprak yerine mermi verir. Böylece daha uzun soluklu savaşabilirsiniz" dedi ve yanımızdan uzaklaştı.

Ve savaş bittiğinde Onun gerçekleştirdiği büyük eylemi duydum.

Ey yüce ruhlu ve güzel yoldaş, gün doğumunda yoldaşımı tanıdım. Elbette her doğumun bir sancısı vardır diye düşündüm. Bu katılım benim doğumum ve Heval Beritan'ın şahadeti doğarken sancımız olmuştu. Var olmanın adıydı bu sancı. Etrafımdaki dağlar, taşlar, tüm ağaçlar gülümseme yerine ağlar gibiydi. Onlarda benim gibi. Ağlamaklı halimle ıslanan gözlerimi yağmurla gizlemeye çalışıyordum. Şu an yürüdüğüm yola yansıyor siman ve davranışların. Geçen bütün zamanım şu an hissettiğim gibi geçecek. Ne diyordu Güzel İnsan; "savaştan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir." Evet sen her geçen gün yüreğimizde büyüyen bir güzellik ve sevgisin...

Bu nemli topraklar da biz
Bu sevdaya hasret yürekler de biziz
Şafak vakti esen rüzgarlar biz
Yüce doruklarda umutla bakan biziz
Biziz bu  afakların asil evlatları
Ate ten bir yürek ister dağlarımız
Ana sütü helal evlat ister dağlarımız
Herkes yer almaz
Herkes yer tutmaz
Bu bizim yüce
Bu bizim asi dağlarda

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

AXİN VİYAN (HİCRAN GERSİYOR)

Adı Soyadı: Hicran GERSİYOR

Kod Adı: Axin VİYAN

Doğum Tarihi ve Yeri: 1994 / Amed

Anne Adı: Ayhan

Baba Adı: Bekir

Katılım Tarihi ve Yeri: 2011 / Amed

Şehadet Tarihi ve Yeri: 23.11.2012 / Genç

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

İrade

Bugünlerde ne yaparsam yapayım kendimi düşüncelere dalmaktan alıkoyamıyorum. Hep düşünsel bir yoğunluk içerisindeyim. Durmadan hayaller kuruyorum, zafer dolu, güzel, umutlu günleri düşünüyorum. Hayallerim hedefimdir. Hedefime kilitlenerek hayallerime ulaşmak istiyorum. Ve bu hayallerime ulaşmadan da bu yoldan bu yürüyüşten asla ve asla vazgeçmeyeceğim. Düşman bize öyle büyük acılar tattırdı ki, artık hiçbir şey bizlerin canını acıtmamaktadır. Sevdığımız nice güzel insanı bizden aldı. Bizleri sevdiklerimizden ayırdı. Ama şu bir gerçek, bu acılar ve ayrılıklar bizi öldürmüyor tam tersine direncimize direnç katıyor; bizi yeniden mücadele etmeye sevk ediyor. Biz ayrılıklarla azalmıyor, çoğalıyoruz. Örneğin önceden benim yalnızca bir annem vardı, saçımı okşayan, beni yüreğine basan ama şimdi binlerce yoldaşımın annesin kendi annem gibi görüyorum. Artık binlerce annenin emekle güzelleşen ellerini hissediyorum saçlarımın arasında. Binlerce anne beni yüreğine basıyor ve ben on binlerin yüreğinde yeniden yaşam buluyorum. Bu kadar güzellik varken, bu kadar değer varken bizler nasıl mücadele etmekten vazgeçebiliriz. Hayır, bu asla olmayacak. Düşmana olan öfkemiz asla dinmeyecektir. Bizler hiçbir zaman kendi çıkarları için savaşan insanlar olmadık, her zaman halkımızın özgürlüğü ve evrenin barışı için savaşık ve bu savaşımız zafere ulaşana kadar da sürecek. Zaten bu savaşta en önemli şey inanç ve imandır. Bizi diğer ordulardan ayıran en önemli fark da bu iman ve inanç bütünlüğünün yarattığı iradedir. Yoksa bu kadar vahşice saldıran bir düşmana karşı hangi güç bu kadar süre savaşabilir ve boyun eğmeden, dik bir şekilde kalabilirdi. Hiç kimse. Ama bizler bunu başardık. Bu savaş, bu mücadele bizlere yalnızca zaferi değil özgürlüğü de getirecektir. Buna tüm yüreğim ile inanıyorum.

Cennetten Bir Parça: Botan

O güzel Botan topraklarında ayrılalı tam sekiz ay oldu. Kürdistan'daki diğer güzelliklerin hakkını yemeden şunu itiraf etmek gerekir ki, Botan toprakları cennetten bir parça misali. Besta'nın o devasa ormanlarında yağmurun altında iliklerine kadar ıslanmak hele bir de o yüksek zozanlarda tıpkı tanrının yarattığı güzelliğe bakar gibi bu güzelliğe bakmak insanda müthiş bir heyecan yaratmaktadır. Her mevsimi bir başkadır ama yağmuru bol olan baharı bir başkadır. Ağaçların yeşermesi, çiçeklerin tomurcuklanması, şimşegin çakmasıyla mantarların şapkalarını çıkartması adeta bir resim tablosunu yansıtmaktadır. Şimdi söyleyin bana böylesi bir güzelliği unutmak,

hatırlamamak mümkün mü? Zaten Cudî adeta bir harikalar diyarı adeta burada bir alan var, adı Bilika. Burada ormandan adeta bir şehir yapabilirsin. Hezil çayının yamacında bulunan bu güzel alan başını Ferhat yoldaşın, Sorxwin, Kurtay ve Nuda yoldaşın başına yaslamış adeta. Suyun yeşilliği ve berraklığı adeta özgürlüğe akmakta ve bizleri de özgürlüğe çağırmaktadır. Nawser alanının zirvelerine çıktığın zaman oradan asla ve asla inmek istemezsin. Nuh'un safinesi orada taş, yonuşa dönüşmüş adeta doğanın bir parçası oluvermiştir. Burası Besta'nın en yüksek yeridir. Kuzeyinde Şirnex, güneyinde Zaxo, Derik, doğusunda Colemerg, batısında ise Merdîn ve Sêrt bulunmaktadır. Zaten Cizîr ve Silopi adeta kendisini Cudî'ye yaslamış, Cudî'nin bağrında kendilerine yer edinmişlerdir. Gabar'a gelince, ben burası için tek cümle kuruyorum o da: anlatılmaz yaşanır. Cennet gibi bir arazisi var ama Gabar'a güzellik katan daha farklı şeyler var o da ilk silahlı mücadelemizin başladığı mekân olmasıdır. Yani burası bir anlamda AGÎT'lerin, kahramanların mekanıdır. Ve belki de bu yüzden bu kadar asi ve dik duruşludur. Vadileriyle, dört bir yanı dorpeç eden kayalıklarıyla, ormanlarıyla daha bir görkemlilik kazanmaktadır. Bir yanından Dicle akar, bir yanından ise Botan suyu. Her iki arasında bir gelin gibidir. Herekol ve Kato dağlarından akan su bir yaşam suyudur. Bir yanı kar iken bir yanı yeni yeni tomurcuklamış ve koklanmayı bekleyen rengarenk çiçeklerle doludur.

Botan'dan Amed'e geçiş benim için hem güzeldi hem de üzücüydü. Bu cennetimsi güzelliği ve yoldaşları bırakmak beni üzerken tekrardan ilk katıldığım mekâna geri dönmek ve yoldaşlarımı yeniden kucaklayabilmek çok güzeldi. İlk tanıdığım arkadaşların birçoğu şehit düştü. Ben ilk olarak Amed topraklarında gerilla hayatına ayakbastım. İlk heyecanı burada yaşadım. İlk olarak burada giydim şal û şapıkları. Bu mekanlar benim için çok anlamlı çünkü buralar şehit Yılmaz'ın, şehit Axîn'in mekanıdır. Şimdi elimde Yılmaz arkadaşın bana bıraktığı daha doğrusu emanet ettiği silahı. Bu silaha Yılmaz ismini verdim. Bu silaha her baktığımda Yılmaz yoldaşı görür gibi oluyorum. Belki onlar bu mekanları erken bıraktılar ama terk etmediler, bizlere emanet ettiler. Şimdi bu emanete sahip çıkmanın zamanıdır. Onların hayallerini gerçekleştirmenin zamanıdır.

Melek yüzlü yoldaşım; (Axîn Jiyan yoldaşın anısına)

O meleği nasıl anlatacağımı nasıl yazacağımı hiç bilmiyorum. O kadar temiz, saf ve doğaldı ki, bu güzelliği anlatabilecek kelimeleri bulmakta gerçekten de çok zorlanıyorum. Ben ne yaparsam yapayım

asla onu gerektiği ve hak ettiği gibi anlatamayacağım ama yine de onu anlatmayı, yazmayı kendime bir borç olarak görüyorum. Şehitleri anlatmanın en büyük görev olduğunu düşünüyorum. Çünkü onlar anlatıldıkça dilden dile, yürekte yüreğe aktarıldıkça büyüyecek, sonsuzlaşıp ölümsüzleşeceklerdir.

Benim güzel yoldaşım Axin,

Sen o kısacık ömrün ile çok büyük değerler yarattın. Girdiğin her mekâna gülüşünü, sıcaklığını ve içtenliğini bıraktın. Her yürekte bir iz, her zihinde derin bir söz olarak kaldın. O tertemiz yüreğin ile tüm yoldaşlarını kucaklamayı bildin. Seni ilk gördüğümde, gözlerinde tüm kadınların umudunu ve mücadele kararlılığını görebildim. Duruşun iradenin yansımasıydı.

Evet Axin yoldaş, evet Amed'in asi kızı. Biliyorum kolay değil seni anlatmak, kolay değil senin için cümleler kurmak. Ama dedim ya yine de anlatacağım seni ve senin gibi binlerce yiğit özgürlük savaşçısını. Sizler hakikate giden yolumuzun ışığısınız. Sizin aydınlığınızda yürümek ve umutlarınızı zafere dönüştürmek bizim en büyük amacımız olacak ve biz bu amaç uğruna ne gerekiyorsa yapacağız. Bir an bile düşünmeden tereddüt etmeden. Bunun için bir kere, bin kere daha söz veriyorum.

I ıldaayan gözlerin yansır şimdi g z bebeklerime
Gözlerimde yansdı güzelliğin
Filizlenecek karanfil, menek e ve g l
Can olan bedeninde
Okyanus derinliğindeki bakı ların
Ay saflı ında yürekleri aydınlatır
Başak sarısı saçların esen rüzgarın u ultusuyla savrulur.
Sen olup akacaktır bu pınarlar
Ve sen gibi akan binlerce pınar ile bulu acaktır.
Asi ve yitik ülkemin sevdalıları senle bir ırama a ulaşacaktır.
Belki bir gün Gabar'da
Belki de Besta'da bulu ur yürekler ve  zlemler
Ve o an bir  ı lı a dönüşür, isyana duran yürekler
Munzur'un hır ınlı ında Seyit Rıza'nın güzelliğine akar
Bir kavga oluruz
Güneşin do u uyla Fırat'ın dinginli iyle
Zamanı selamlarız
Ate ten bir yürek olur
Dicle'nin saflı ında g   bulup
Asi Med topraklarında yeni yaşam umudu oluruz.

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

AZAD SERBİLİND (SERBÜLENT YILMAZ)

Adı Soyadı: Serbülent YILMAZ

Kod Adı: Azad SERBİLİND

Doğum Tarihi ve Yeri: 1979 \ Bitlis

Anne Adı: Muhsine

Baba Adı: Şemsettin

Katılım Tarihi ve Yeri: 2002 \ Mardin

Şehadet Tarihi ve Yeri: 22.09.2011 \ Pervari

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Botan’a Yolculuk Başlıyor

Yarı feodal ve küçük burjuva bir aile ve çevre yapısı içinde yetiştim. Ailem yurtseverdir. Beş kardeşiz ve ben en büyüğüyüm. Genelde ailede ve çevrede sevilen biriydim. Partiyi ailem sayesinde tanıdım. ‘98 sonlarıydı. ‘99’a girdiğimizde Önderliğin esareti ile gelişen bir toplumsal tepkinin etkisiyle artık acemice de olsa fiili olarak çalışmaların içine girdim. Ve hemen ertesinde yakalanıp cezaevine girdim. Örgütü de arkadaşların yardımıyla resmi olarak burada tanıdım ve katılım kararı aldım. Nihayetinde 2002’de İzmir’den çıkarak katıldım. Şimdiye dek Haftanın alanındaayım. Yedi yıl boyunca aynı alanda kaldım. Ve sonunda Botan’a geçiyorum. Yıllardır Kuzey’e gitmek için öneri yapıyordum. Her seferinde alanın ihtiyaçlarından bahsedilip ertelendi. Artık kendimden şüphelenmeye başlamıştım. Amacım Kuzey gerillacılığını yaşamak, tecrübe almak ve savaş içinde pişmekti. Herhangi bir sorumluluk karşısında layık olmak, hakkını verebilmek. Çünkü elime silahı aldıysam ve bir gerilla isem amacım gerilla yaşamını yaşamak olmalıdır.

Burada da gerilla yaşamını yaşıyoruz elbet. Ancak gideceğim Botan sahası savaşın kalbi, Ağîd yoldaşın diyarı. Bu yüzden benim için Botan’a gitmek çok anlamlı ve güzel olacak.

Burada geçirdiğim yıllar boyunca aldığım, kazandığım birçok şey oldu. HPG militanı olarak her ne kadar hala içeriğini doldurmaya çalışıyorsam da irade, özgüven ve farklılık bu süreçte kazandığımı düşündüğüm temel özelliklerdir.

Önderliği Anlamak

Önderliği anladıkça bu mücadelenin, insanlığın ve özgürlüğün gerçek anlamına da ulaştım diyebilirim. İnsan Önderliği dağlarda daha iyi anlayabiliyor. Çünkü burada sistemin propaganda bombardımanından ve kafa karıştırma politikalarından uzak, sade yaşamımızın duruluğunda anlıyoruz her şeyi. İnsanlar inzivaya çekilir ya hakikat yolunda derinleşmek için ya da bir gerçeği daha iyi anlamak, düşünmek için. Bizler de birer inziva yaşamındayız aslında. Tek değiliz ama birlikte, kavgayla, paylaşımla, yaşamın kendisiyle yüzleşerek kazanıyoruz gerçek bilgiyi. İşte ulaştığım en gerçek şey de Önderlik gerçeğidir.

Önderlik insanlığın gerçeğidir ya da gerçek insandır. Yani bizim gerçekliğimize. Olmayan dilimiz, d   ncemiz ve irademizdir. Bugün dil, düşünce ve irade kazanıyorsa onun sayesinde.

"En iyi komutan kendini yönetebilen komutandır" diyor  nderlik. Bunu bana  ehit bir arkadaş  ğretmi ti. Yani kendi olmak, kendi zayıflıklarına yenilmeden kendine y n verebilen, doğruyu uygulayan ve inandıklarına göre yaşayan insan olmak. Bundan yola çıkarsam eğer kendim olmadığım müddetçe  nderliğı yakın olamayacağımı biliyorum. Çok söylemek, çok bilmek ve hatta çok yapmak da yetmiyor. Bir karar ve kararla madır önderlik, onu hissetmem gerekiyor. Sonuç olarak kendimi bulmam gerekiyor.  nderliğı ancak böyle yakın olabilirim.  nderliğın savunmalarını okuyoruz ama bakış a ımız  oğ  zaman duygusaldır.  nderliğı okudukça bende hayranlık yaratıyor. Müritler gibi hissediyorum kendimi. Önderlik böyle olmamızı hep ele tirdi. Onu ve bu mücadele gerçeğini bilimsel temelde ele alıp bununla kendini, kendi gerçekliğini yaratmaktan bahsetti. Fakat bu yanımız zayıf biraz.

 nderliğı anlayan ve uygulayan militanlar olmayı ba arırsak  ehitlerimize layık olur ve d  manımızdan intikamımızı alabiliriz. D  mansa, tarih boyunca benim ve halkımın bu halde olmamızın nedeni, özgürlüğümüzün hırsız anlamına geliyor. Düşman karşısında kin, intikam ve nefret duyguları yoksa k le olmayı kabullenmi , durumumuza alı mı  demektir. Normal koşullarda bu duygular bir insanda ya olmaması gereken ya da kontrolünde olması gereken duygulardır. Fakat  u ger ekliğı de biliyoruz ki bizden her şeyi alan düşmana karşı duyguları olmayan, dediğim gibi köleliğini kabullenmi  demektir. Bir  l d r o ki i. Duyguları  lm  , insanlığı  lm   tir. İnsanlar  oğ  zaman salt fiziki yaşam için sadece yaşamak adına düşmana boyun eğiyorlar.

Benim içinse yaşam niçin ve nasıl ya ayacağını bildiğın hür bir dünya, ölüm ise ne için yaşadığını bilmeyen insanlar için bir korku. Ölüm bizim gibi insanlar için açılmış, hatta kutsal değ erler uğruna karşılanan gönüllü bir sevinç olmuştur. Fiziki varlığını sürdürmek değildir önemli olan, anlamlı ve onurlu yaşamaktır mühim olan. Yani yaşadığınız sürece  zg r olmaktır. Bir an bile olsa yeter bu insana.

Özgürlük anlamaktır bence. İradeli olmak, kendin olmaktır. Kısa bir yaşam süresince bile olsa bunu yaşamak en anlamlı şeydir.

Biz PKK'de özgürlüğü ve gerçek sevgiyi bulduk. Sevgi en önemli şeydir benim için. PKK bir sevgi ve emek hareketidir. Çünkü sistemde büyüme rekabet ve karşıtlıklar temelindedir. PKK'de ise paylaşım ve kazanımcılık temelindedir. Nefret tüketir, sevgi üretir. Sevgi üretkendir. Bu yüzden sevmek, sevilmek ve sevdirmek diyorum. İşte yaşamın anlamı ve başarının yolu. Bazılarının aksine nasıl olursa olsun yenmek, kazanmak değildir başarı. Başarı amacına ulaşmak, bunun hazzını duymak yani layık olmaktır.

Tüm bunları yoldaşlarımla birlikte yaşamak ve bu yaşamı bu duygular temelinde paylaşmak benim için çok anlamlı. Buradaki yoldaşlarımdan ayrılacağım ama birçok başka yoldaş kazanacağım. Birçok insanla birlikte bu kavgayı yürüteceğiz. İnsan ilişkilerinde, yoldaşlıkta çok önemli şeyler vardır. Kendinden önce arkadaşını düşünen ilişki tarzıdır bizimkisi. Benim için dürüstlük, saygı ve sevgi esastır. Hem kadın hem erkek yoldaşlarımda aradığım temel özellik budur. Bu arada kadın yoldaşlara ve kadın mücadelesine yaklaşım da bir militanın duruşunu ve özgürlüğünü belirler. Bu konuda ikna oldum bu geçen yıllar boyunca.

Kadına ve kadın örgütlülüğüne yönelik Önderliğin mücadelesi tarihin en önemli mücadelesidir. Bence Önderlik, biz erkekleri, artık ne yaptığını ve kimin için çalıştığını bilmeyen bir kiralık katili yoldan çevirir gibi erkeklik yolundan çevirdi. Klasik ve egemen erkekliğin tehlikelerini bilmeden bunu bir gurur gibi taşıırken, kendimizi, ne olduğumuzu bilmeden yaşıyorduk. Ama şimdi egemen erkekliğin tehlikelerini, dünyaya ve kadınlara neler yaptığını görüyorum. Aslında en çok da kendine yani erkek cinsinedir zararı. Bir cinsi bu kadar egemenliğe bağlamak ve bu kadar kandırmak sistemin en büyük icadı. Ve Önderlik bize bunları gösterdi. Tabii bu dağ yaşamında ve kadın yoldaşlarla mücadelemizde de bunları pratik olarak gördük, öğrendik. Artık kesin bir şekilde kadın mücadelesine inanmamıza rağmen bunun gereklerini yerine getirmek için amansız bir sınıf ve cins mücadelesinin yürütülmesi gerekmektedir. Biz gerilla yaşamında bunu biraz başardık,

gerisi topluma mal etmek ve yaşamın her yerinde kadının özgürlüğünün yaratılmasıdır. Bu erkeğin de özgürleşmesidir aslında.

Toplumumuz her anlamda sorumluluk almalı ve özgürlüğü için mücadeleden kaçınmamalıdır. Sadece silahlı mücadele değil bizim savaşıımız. Her anlamda özgürlük için bedel ödemek, fedakârlık yapmak, kendi klasik, geleneksel değer yargılarından vazgeçmek de var içinde.

Birçok Kürt'te şöyle bir gerçeklik vardır. “Bir devletim olsun, özgürleşelim ama bana bir şey olmasın, çocuklarıma bir şey olmasın” der. Böyle bir yurtseverlik olmaz, özgürlük bedelsiz olmaz.

Yaşam gerekçemiz Önder APO' ya

Ben bu mücadeleyi, PKK'yi, en kutsal yaşam fikir ve felsefenizi sizinle tanıdım. Aslında geç kalmış bir tanımaydı, Kürtler ve tüm insanlık için lanetli ve kara bir süreç yani 15 Şubat 1999'du. Her ne kadar özgür yaşama ve doğru bir kişilik arayışına girişin adı ve tarihi de olsa, bedelinin bu yaşamın ve amacın yaratıcısına ödetilmesi Kürtler, insanlık için ağır. Siz demek özgür yaşamın ta kendisi demek. Siz demek kaybedilen ve ettirilen insanlık değerlerinin arayışı ve temsili demek. Siz demek aslında her şey demek. Bu yüzden sızsiz bir yaşamı düşünmek kendi gerçekliğinden ve özgürlük yolundan kaçıp teslim olmak demek. Rezil olup hayvanca, kölece bir yaşamı kabul etmek demek. Bu da onurlu ve doğruluğu, özgürlüğü savunan bir insan için ölüm demektir. Yani ya sizinle özgür bir yaşam ya da hiç sevgili Önderim.

İnsanlar sizi özgürlükte ısrar çizgisi, sarsılmaz bir umut, güven dolu bir gelecek ve moral kaynağı olarak görüyorlar. Sizdeki ısrar bu dürüstlüğün ve insanlık için yapmakta olduğunuz fedakarlığın özüdür, bu yüzden binlerce şahadetimiz var ve olacaktır da. Çünkü her insan sizde kendini, kendi özgürlüğünü gördü ve kendisi için bile olsa mücadele edecektir.

Sevgili Önderim çok arzuladığım ve hep dilediğim bir şey var; bir anlığına ve bir defa olsa bile sizi görebilmek. İşte bunun için yaşıyacağım.

Y rek i idir a kla özgürlüğe ko mak
Y rek i isiyiz yani
Biz  airken değil savaşırken yazarız  iirlerimizi
Sava ırken ahlara açılmaz duda ımız
   harf s  ar iki duda ımız arasına
A k...
Topra a-yolda lara-ve nice yitirilmi liklere
Telle ba lanılmak istenilen ellerimizdi...
 nce kalem sonra tetik tutan
 nce yazmak istedik gerçeği
Sonra da
Yaşamak ve yaşatmak istedik hakikati
Ko ar adımımlarla yürümeye ba lad ımızda emek terleriyle
Açılan ince ve uzun patikada
Yudumladık  zg rl   n ruhunu
H re giden yolda
Tutu tuk mevsimsiz vakitlerde kavgalara
Ve sonunda yakılmak istenen ateş yakıldı
Ve yalazlara büründü ülke çocuklarının gözleri
'Sus' denen diller dönmüyordu artık
Lal olmuştu tutsaklı ı ihanetti
B r nen diller
Ne y re e ne de ellere vurulabiliyordu artık prangalar
Çünkü  zg rl    tatmı  diller a ka dönüyordu...

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDİR”

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

BERÇEM AMED (MİYASER MARANGOZ)

Adı Soyadı: Miyaser MARANGOZ

Kod Adı: Berçem AMED

Doğum Tarihi ve Yeri: 1984 / Amed

Anne Adı: Ayşe

Baba Adı: Hıdır

Katılım Tarihi ve Yeri: 2000 / Avrupa

Şehadet Tarihi ve Yeri: 27.11.2010 / Amed

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Karçıçeğime;

Yıllardan sonra kelemi elime alıp duygularımı, düşüncelerimi bu defterin sayfalarına dökmek zor olsa gerek. Üç yıl aradan sonra elime geçen bu notun beni nasıl etkiledi bir bilsen. O kadar çok duygulandım ki anlatamam. Yoldaşlarından tutalım, yoğunlaşmalarına ve Kuzey topraklarına gelme istemine kadar her şeyi paylaşmışsın.

Biliyorum yoldaşım, çünkü ben de aynı duyguları, özlemleri yaşadım. Zaten gerillayı bu amansız mücadeleye de iten bu duygu yoğunluğudur. Gerilla her zaman umuda yolculuk eden ve her ne olursa olsun umudundan vazgeçmeyendir.

YJA Star güçleri olarak Amed alanına gelmek ve burada mevzilenmek bizde inanılmaz duygulara yol açtı. Kürdistan'ın her karış toprağı için verilen bedeller var. Amed için de öyle. Bu topraklar için canlarını veren yoldaşlarımıza layık olmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Onlar bizim için Kürdistan çocuklarının geleceğı için her zaman mücadele içinde oldular ve kahramanca, yiğitçe şehit düştüler. Amed topraklarında şahadete ulaşan o kadar çok güzel insan var ki hangisini anlatsam bilemiyorum. İşte bu yüzden hep uzaklardır yolculuklarımız, vicdanımız bizi her zaman doğru olan yola yöneltir. Çünkü bizler yitirdiğimiz güzel insanların hayallerini gerçekleştiremezsek, ne kendi vicdanımız ne de toplum vicdanı bizi rahat bırakmaz.

Şu anda içinde bulunduğum bölgenin adı Akdağ'dır. Çewlik, Amed ve Elazığ üçgeninde bulunmaktadır. Ağırılıkta kullandığımız arazi Çewlik alanına düşen kısımdır. Düşman resmen kendisini burada kurumlaştırmış. Süreç bizden eylem istiyor. Bu yüzden kendimizi her şeye hazırlıyoruz. Zaten gerçekleştirilen her eyleme kadın arkadaşların da katılmasına çok dikkat ediyoruz. Bu dönem üst üste eylemler gerçekleşti ve birçok yoldaşımız şahadete ulaştı. Avaşın arkadaş Amed alanına gelen ilk kadın arkadaşlardandı, onu da sonsuzluğa yolculadık. Onun yaşamdaki tek gayesi, yitirdiğı yoldaşlarının intikamını alabilmek ve hayallerini gerçekleştirebilmektir. Şimdi onun ve şehit düşen diğer yoldaşlarımızın bu kutsal amaç ve hayallerini gerçekleştirmek bizlere düşüyor.

Ax Koçer Kızı Nasıl Yitirdik Seni

Düşman sizin asiliğınızı durduramadığı, özgür ruhunuzu satın alamadığı için sizi kutsal topraklardan sürgün etti. Ama sen özgür ruhunu yitirmek istemediğini kanıtlamak istercesine kendini özgür dağların kucağına bırakmıştın. Ben senin gözlerine her baktığımda

sürgün olmanın yüreğinde açtığı yaranın derin izlerini görürdüm. Sen yaşamın her anında özgür ruhu yansıtır ve yaşatırdın. Hayallerimizi paylaşırdık seninle, geleceğe dair umutları birlikte sımsıkı avuçlarımızda tutardık. Birlikte düşmandan intikam alacaktık. Kürdistan sokaklarında yitirdiğimiz güzel gözlü çocukların hayallerine karabasan gibi düşen düşmanın beyninde patlayacaktık. Biz direnişin kalesi olan bu kentte bir direnişe daha imza atacaktık. Seninle Amed ‘de ilk karşılaştığımız an’ı hatırlıyor musun? Öyle mutlu olmuştuk ki, kendimizi heyecanlı bir sohbete kaptırmıştık. Birbirimizi yeniden görmenin heyecanı o kadar çok sarmıştı ki ruhumuzu, her şeyi unutmuştuk. Böylece ilk yüksek ses uyarısını Rızgar arkadaştan almıştık. Ve bu haklı uyarının mahcubiyetiyle birbirimize bakmış masumiyetimizi kanıtlarcasına gülümsemiştik.

Garzan Dağlarından...

Şu an Garzan dağlarından yazıyorum. Özgün kış kampından çıktığım günden bugüne kadar Koçerin arkadaş ile birlikte hareket ediyorum.

Amed ‘den Garzan’a gelene kadar geçtiğim her yerden, akan sulara, esen rüzgarlara, kokladığım çiçeklere sessizce yitirdiğim yoldaşlara olan özlemimi ve sevgilerimi fısıldadım. Onlara bu yolla yüzlerce kez selam gönderdim. Onlarla yeniden buluşmanın umudunu yüreğimde taşıyarak Amed’in yüksek zozanlarını aşıp Dorşîn’e geçtim. Özellikle Bunalım tepesinde hem ben hem de Koçerin arkadaş oldukça zorlandık. Dorşîn’ in derin vadileri, yüksek zozanları ve sarp arazisinde her ne kadar fiziksel zorlansam da inatçılığım bu zorlanmanın üstesinden geldi. Zaten şehit Sema ve Şehit Rızgar arkadaşlar her zaman bana; “sen çok güçlü ve inatçı bir kızsın” derlerdi. Evet, işte gördüğün gibi inat ve irade buluşunca her şey oluyormuş. Amed’ den Garzan’a olan yolculuğum zor, zor olduğu kadar güzeldi. Kürdistan’ın her bir parçasının ayrı güzelliği varmış. Bu güzellikleri birbiriyle kıyaslamak çok da doğru olmaz.

...

Yeni bir yıla giriyoruz. Bu yılın sadece bizlere değil, tüm insanlığa özgürlük getirmesini diliyorum. Her yeni yıla giriş bizim için yeni bir umut olsa da bizi zorlayan gerçeklikler de var. Önderliğimiz hala fiziksel olarak bizlerden uzak, bu gerçekliği bir türlü hazmedemiyorum. Önderliğimiz, her ne kadar fiziksel olarak bizlerden uzakta olsa, onun yüreği o kadar derin ve büyük ki, tüm sınırları aşarak hepimizin yüreğini yeniden filizlendirir. Bizim bu mücadeleye amansız, sımsıkı sarılmamızın en temel nedeni de budur. Bizler Apo’cu öğretiden geriye

değil, hep ileriye adım atmayı öğrendik. Hele hele kadın militanlar olarak ne geriye adım atmaya ne de yerimizde saymaya hakkımız var. Bizim çok büyük bir özgürlük iddiamız var ve bu iddiayı yaşamsallaştırana kadar da hep ileriye adım atacak, hep özgürlüğe kucak açacağız. Önderliğimizle özgür yarınlarda buluşmak istiyorsak, bu bizim tek seçeneğimiz.

Şimdi elimde Önderliğin kadına dair yazdığı bir yazı var, onu okuyup hem yeni yıla Önderlik perspektifi ile girmek hem de seninle paylaşmak istiyorum.

“Ana tanrıça ve aşk tanrıçalarının diyarı bin yılların kaybettiği özgürlük ve eşitlik gücüyle, kadın merkezli çalışma ve savaşımından güzellik ve zekanın yeniden yaratılacağına, var olan yeni toplumsal sözleşmeyi hayata geçirecek kadar özgüce kavuşacağına dair umut ve inancımı belirtirim. Sevgi ve saygı dolu kadın yoldaşlığında iddia kadar, çabalarım, bir aşk işçisi olarak, son nefesime değin devam edeceğim kesindir. Anlam verecekleri ve ihtiyaç duydukları kadar kadın yoldaşların olduğum ve hep öyle kalacağım kuşkusuzdur.”

Yeni yılın umutların gerçekleştiği, özgürlüğün yaşamsallaştığı bir yıl olması dileğiyle, herkesi kucaklıyorum.

Sana olan sonsuz sevgimle, seni anlığın ortasından öperim karçıçığım.

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

RÊBER APO: "ŞEHÎT YAŞAMDİR"

BERÎTAN HÊVÎ (GÜLNAZ KARATAŞ)

Adı Soyadı: Gülnaz KARATAŞ

Kod Adı: Beritan HÊVÎ

Doğum Tarihi ve Yeri:

Anne Adı:

Baba Adı:

Katılım Tarihi ve Yeri: 1991

Şehadet Tarihi ve Yeri: 20.10.1992 / Xakurkê

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Pratik...

Evet pratikteyiz. Ya gerçekten öyle... Dur okur, dur şaşırma! Baştan anlatayım; ayın dördünde bölük yönetimine çağrıldım ve pratiğe çıkacağım söylendi. Hem de takımın komutanı olarak. Aynı akşam düzenleme yapıldı ve tüm yapıya okundu. Siyasi yardımcı olarak Raperin arkadaş, askeri yardımcı olarak Kurdistan arkadaş görevlendirildi. Ben dâhil toplam yirmi bir arkadaşız. Binevş hariç hepsi zîrek arkadaşlar. Doçka, BKC tepelerinden gelen arkadaşlardan oluşuyor takımımız. Rûken arkadaş basın sorumlusu, Zelal onun yardımcısı. Dün saat üçte ayrıldık karargâhtan. İkinci tabura geldik. Gece saat üç buçukta oradan ayrıldık. Şu anda PAK karargâhındayız. Saat yedide buradan çıkarak Geliyê Reş sahasına geçeceğiz. Evet, Geliyê Reş'e dönüyoruz. Aldığımız görev aktif savunma. Hem Geliyê Reş alanını göreceğiz hem de irili ufaklı eylemler yapacağız. Alanda bulunan büyük küçük diğer birimlerle ortak hareket edeceğiz.

Geliyê Reş' te bulunan dördüncü bölükte, PAK takımları olarak biz de dâhil toplam dört takım bulunuyor. Komutanlarımızın bileşimini düşündüğümde, önümüzdeki feodal çitlerin olanca yüksekliğiyle durduğunu görüyorum. Kadını küçümseyen yaklaşımlar alabildiğince yoğun. Savaşı bilmeyeni, savaşmak istemeyeni, savaşa göre şekillenmeyi savaştırmayan bir mantık var. Yani savaşmak için bile savaş vermemiz gerekir. Neyse yola çıkacağız ilk kez içtima vereceğim kendi takımıma. Sonra ayrıntılı yazmam gerek...

Güzel Günlerin Aşkına

Güllere kıran girdiği gündür, bugün. Vuruşmak, güzel günlerin aşkına... Kuru ekmeğe talim etmek, taşı yastık bilmek, usulca girivermek göğün ve yerin içine... Bol katranlı acı tütünü bir nefeste yarılamak... Dağları eylemle arşınlanmak... Güzel günlerin aşkına...

Gökyüzünün karanlığını çekerken üstüne, henüz kirpiğimin kirpiğine kavuşmadan; silahını koyduğu yerde emin bir düşünce seline kapılıp gitmek. Yarım kalmış bir türkü gibi mırıldanırken, daha dün birlikte olduğumuz, halaylara durduğumuz, bir bardak sıcak çayı beraber içtiğimiz yoldaşının şahadetini, karanlıkta öfkeden sıktığın yumruğun terini toprakla sildiğini kimse görmez. Ve yiğitliğine toz kondurmadan usulca ağlarsın. Gecenin karanlığında sessizce, kendi gözyaşlarından utanarak...

Bir dağ ateşinin hazan kokan alevlerinin kızılığında yatarken, nedensiz uyanmak, bir yarısında gecenin... Denizin kokusu... Marti çığlıklarıyla koptuğun sevdan...

Bizim orası kadar sevdiğim, bizim orası uşağını, bin sevda ile kucaklarım.

Efsaneleşenlerin Kavga Daşları Olmak

Fotoğrafını saatlerce karşıma alıp seyredebilirim. Çoğu kez seni düşündüğümde gözlerim dolar. Gencecik, aslanımsı. Filinta misali bedeninin ne kadar da yiğit! Ölümse beş para etmez yanında. Ve direnişin, yiğitliğin akla durgunluk verecek cinsten. PKK bayraktarlığını yapan başın ne kadar da güçlü. An be an büyüyen bizlere ilham olan ustalığın, öncülüğün, PKK’liliğin... Mazlum Doğan...

Ölümsüz kahraman, yiğit önderim. Seni anlatmaya çalışan sesim ne kadar da cılız, kalemim ne kadar da çaresiz.

Sana benzemek, Kemal’e, Hayri’ye benzemek ve sizlere layık olmak.

Onca işkenceye karşı “ah” bile demeyenlerin, zulmün kuşattığı canlara tutuşturdukları ateşlerle kahramanlaşanların, onlarca günü bir lokma ekmek yemeksizin, susuzlukla geçirenlerin, ölüm oruçlarıyla efsaneleşenlerin kavgadaşları olmak ne kadar büyük ve şanslı bir onur.

Sizleri selamlayacak onurlu bir yoldaş yaratma mücadelesindeyim. Utanmadan size bakabilecek bir çift göz yaratma mücadelesindeyim. Sizlere yoldaş olmaya çalışacağım.

“Bir insan kazanmak için gerekirse üç saat, gerekirse üç yüz saat konuşuruz” diyor ölümsüz komutanım Kemal Pir. Kürdistan devrimciliği iğneyle kuyu kazmaktır. O denli sabır, o denli hassasiyet, emek, alın teri gerektirir. Diyorum ki; insan için savaşmayı, insan için ölmeyi, kula kulluğu reddi savaşımını, insanlığını çok seviyorum. Bana da yer açın güneşin sofrasında. Bu sofrada ben de varım. Bu kavgada ben de varım.

Gökyüzünün Lacivert Karanlığı

Bakır bir sini görünümündeki ay, hüzün denizinin derinliklerine gömülür gibi gökyüzünün boşluğunda yitip gitti. Sanırım rüzgâr olmaz bugün. Geceler rüzgârlı ve soğuk. Bulunduğumuz alanda geceyle gündüzün el ele veriş; ayın, gökyüzünün lacivert karanlığına açılmış bir pencere gibi doğuşu; kan gölü içinden yüzerek gelen güneş tam bir doğa harikası. “Al şafaklarımızda batan güneşi, bir an için bile olsa birlikte seyre durma” özlemim özlemini depreştiriyor. Kanlı bıçaklı olduğum, yedi kollu bir ahtapot gibi yüreğimi saran ayrılığın sancısının namına; ülkeme duyduğum sevdamla, kavgama duyduğum sevdamla, kurşuna olan sevdamla beynim ve yüreğim dimdik ayaktayım ve güçlüyüm.

Bir Hayal Bir Garip Dünya

Tekrar günce tutma kararını vermem biraz güç oldu. Ancak açıkça ifade edeyim ki duygumu, düşüncemi tümüyle bu beyaz sayfalar aktarabileceğime ihtimal vermiyorum. Mutlaka kısır kalacağım; elim, duygum, beynim yetmeyecek. Her günü romandır ülkemin dağlarının. Naylon altında yaşadığımız kış, kardan demlemediğimiz çay, bilmem kaç yüz bin liralık ayakkabılara değişmeyeceğim kara lastiklerim çok normal burada. Ancak sivil yaşamı düşünüyorum da, adamı olduğumuz bu dağlardaki yaşamımız bir efsane, bir hayal, bir garip dünya.

"Yanımda bir kitap ve kağıtlar var. Okuduğum kitabın ismi, Kızıl Kayalar. Şu anda birinci cildini okuyorum. Kitap okumayı ve aileme mektup yazmayı düşünüyorum. Bütün bunları yapmadan önce arkadaşlardan izin isteyip yolu bilmediğim halde patikayı takip ederek tepeye ulaştım. Gittiğimde BKC başındaki iki arkadaşı mevzide oturur halde buldum. BKC, parlamaması için bir yağmurluğun altında duruyor. Gözlüğümü çıkarmam söylendi, silahımı sakladılar. Gülüyorum ve hemen soruyorum: "Doçka çalıştı mı?" "Evet" yanıtı geliyor. Bu demektir ki taksiyi kullanabiliriz. İçimden "gözlüğüm parlarsa parlarsın" diyorum. "Zaten şimdi savaşaacağız!"

Berivan'ı göndermem gerekir. Ona bir BKC için üç kişinin gereksiz ve tehlikeli olduğunu söyleyip aşağıdaki arkadaşların mevzisine gönderdim. Xelat'ı da göndereceğim, fakat sadece benim kalmam yönetimin hoşuna gitmez. Ben Xelat'ı korumak istememe rağmen, onun gelişimini, tecrübe kazanmasını engellemem doğru olmaz. O da benimle birlikte savaşsın. Biz şu anda altı uçağa karşı savaşıyoruz. Bizim bulunduğumuz alana bombalama veya tarama yapmıyorlar. Uygun mesafede, alçaldıkları an ateş ediyoruz. Bizim tepenin dışında bir BKC ve bir de doçka tepesi var. Onlar da çalışıyorlar. Sıcak ve güzel bir duygu savaşmak... Doksana yakın mermi sıktım. Xelat bayağı iyiydi. Korkup korkmadığını sorduğumda geçmişte köylü savaşında (şerê gundîti) bulunduğu için korkmadığını belirtti. Doğrusu cevap hoşuma gitti ve güldüm. Xelat'la birlikte güzel bir süreç yaşadık ve bu süreç hala da devam ediyor. Çatışma yaklaşık bir buçukta başlayıp üçe dek sürdü. Şu anda saat altı oldu. Henüz gelmediler. Geleceklerini sanmıyorum. Saat yediye doğru geri çekilme yapacağız. Gerçekten de bugün zerre kadar korkmadım. Hem de hiç!

Devrim Fırtınalı Kişilik İster

En kahpe acılara çatıp da gelmişim
Öfkeliyim, kinliyim ve biraz da yorgun.
Yüreğim çılgınlara gebe
Yüreğim bir yanık sevda türküsü çağırır
Genç kız bedenim, delikanlı yüreği
Fırtınalı, özlemlı, ağır
Ateşten kararmış demliğı indir hele
Bir de tabakadan bir tütün sar.
Muş tütünü içersin bilirim;
Halisinden ipek gibi...
Bu dağları ne de beter severim
El değmemiş vahşi, bakir güzelliğini.
Ana rahmidir bize dağlar...
Sallanırken Türk'ün, Arap'ın, Rum'un kılıcı tepemizde
Bu sevdanın tam orta yerine düştük.
O çocuk ellerim yok artık.
Ellerim iki volkan
Silahımın namlusunda.
İpek saçlarım,
İlmiğı hain çıyan düşmanım,
İşte gördüğün gibi
Savaştıkça güzelleşiyor kadın.
Yok yok,
Sen demesen de ben bilirim.
Anlatmadı kalemim dava kavgamı.
Ben diyemedim denilmezi
Gelsin de Abidin çizsin
Bu kavganın resmini
Can bir, dava bir
Yol bir, yoldaş bir
Ve çizdiğin yolda Ölümüne yürüyeceğime söz verirken,
Şiarını haykırıyorum:
"Devrim fırtınalı kişilik ister! Devrim fırtınalı kişilik ister!"

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

AXİN HEBUN (GÜLPERİ BİLEN)

Adı Soyadı: Gülperi BİLEN

Kod Adı: Axin HEBUN

Doğum Tarihi ve Yeri: 1985 / Van

Anne Adı: Halime

Baba Adı: Zübeyit

Katılım Tarihi ve Yeri: 2003 / Van

Şehadet Tarihi ve Yeri: Eylül 2012 \ Gabar

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Güneşe Yolculuk

Güneşe yol almanın bana verdiği yaşam isteminin ne kadar büyük olduğunu anlatamam...

Şimdi Gabar'dayım. Sabahın ilk ışıklarıyla beraber bu yazımı yazıyorum. Gabar'da her doğan güneşin kendisiyle beraber yeni umutları yeşerttiğine tanık olmak başka bir duygu yaratıyor. Değerli yoldaşım, şimdi sana Gabar'ı tanıtayım. Gabar'a ilk girdiğinde karşına insanda derinlik hissi yaratan, sonsuzluğu simgeleyen zozanlar seni karşılıyor. O güzelim zozanların içinde özgürlüğün mis gibi kokusunu hissetmemek elde değil. Tarifi zor bir güzelliğe sahip olan zozanların içinde yürüdüğümüzde kendimizi renkli renkli çiçeklerin içinde buluyoruz. Doğanın yarattığı bu müthiş ahenk insanın başını döndürüyor. Gabar'ın arazisi sert değil oldukça yumuşak; tarıma elverişli olduğu kadar, gerilla için de adeta bir ananın kucağı gibi. Yani savaş için de elverişli bir coğrafyası var. Ayrıca Gabar'da insana ruh veren kolektif bir yaşam sürdürülmektedir. Coğrafyası yumuşak olduğu kadar asi; bu asilik ona ayrı bir gizem katmaktadır. Bu kutsal topraklarda zamanın su gibi aktığını da söylemek istiyorum. Yaşam çok anlamlı ve dolu geçiyor. Kahraman yoldaşlarımın mekanlarında olmak bende çok derin heyecanlar yaratıyor. Güneşe doğru yol aldığım da, şehit düşen kahraman yoldaşlarımın umutlarını da kendimle güneşe doğru götürdüğümü söylemişim. Ne kadar büyük bir şans ki Agidlerin diyarında bulunuyorum. Gabar'ın çok gizemli bir yaşamı var. Şuna inanıyorum ki Gabar anlatılmaz yaşanılır. Gabar toplumsallığı ile bilinen bir yer. Emek, sevgi ve de paylaşım kokan bir mekân. İnsan için her şey düşünülmüş. Örneğin, bağ, bahçeler, sarnıçlar ve de hewdikler... Gabar alanını çok sevdim fakat benim düzenlemem Çırav'a oldu, Çırav'a doğru yol alacağım. Yani güneşe olan yolculuğum devam ediyor.

Evet, şu anda Gabar'ın kopmaz bir parçası olan Çırav alanındaayım. Şu an Girê başındayım. O kadar güzel bir rüzgâr esiyor ki anlatamam. Çırav volkanik bir alan. Yıkık bir şehri andırıyor. Dağları ve de taşları sanki bir sanatkarın ellerinden geçmiş. Yüksek bir tepeden bakıldığında müthiş bir güzelliğe sahip. Anlayacağın yoldaş, burası tam bir doğa harikası. Gabar'ın her bir parçasının farklı bir gizemliliği ve güzelliği var. Çırav çok asi bir yer, nereden bakılırsa bakılsın bir kaleyi andırıyor. Hele o serin havası insanın içine nakış nakış işliyor.

Evet yoldaş, anlata anlata, yaza yaza bu güzellikler bitmez. O kadar derin güzellikler ki insanın yüreğine, ruhuna işliyor. En önemlisi de değerli yoldaşlarımın yani Gülbahar, Xwînda, Adıl, Nuda yoldaşların diyarında bulunmak bende çok daha farklı bir duygu uyandırıyor.

Güneşe olan yolculuğum tüm güzellikleriyle devam ediyor. Ayrıca özgür bir gelecek ve gerçek bir yaşam için savaştığıma inandığım için, yüreğim, beynim ve de ruhum hep umutla Gabar'ın muhteşem arazisinde gezmenin keyfini yaşamak istiyorum.

Timce araziye tanımak için iki günlüğüne yola koyulduk. Gabar'ın o kadar güzel vadileri var ki anlatamam. Artık mevsimlerden güz olduğu için de hava adeta güz mevsimi kokuyor. Bu kokuyu ve havayı içime çektikçe huzur buluyorum. Sen ne kadar güzelsin Kürdistan'ım, vatanım. Sen bu kadar güzel olmak zorunda mıydın? Her karış toprağın insanlık kokuyor, güzelliğine ne demeli. İnan bana, Kürdistan ana, o güzelliğinden, çekiciliğinden gözlerimi alamıyorum. İçime o kadar derin duygular koyuyorsun ki anlatamam. Araziye gelmemiz ne kadar iyi oldu, bir gerilla arazinin bütün derinliklerini bilmelidir. Araziye gelmemizin temel nedenlerinden biri de araziye tanımak ve bir yoğunlaşma içerisine girmektir. Her arkadaşın gözlerinde yaşama olan bağlılığın sıcaklığı, bu güz mevsiminde sıcak hava estiriyor. Bu duygularımı da ara verdiğimiz bir yerde yazıyorum. Hayallerimin gerçekleştiğini gördükçe, düşmana olan öfkem ve kinim de artıyor. Bu her zaman böyle olacaktır. Önderliğimize, şehit yoldaşlarımıza, halkımıza layık olacağız.

Gülbahar ve Xwînda yoldaşların mekânında olmanın coşkusu ve heyecanını çok derinden yaşıyorum.

Değerli Yoldaşım Xwînda;

Senin hep istediğin ve ısrarla gelmek istediğin diyarlardayım. Senin kanını döktüğün topraklarda yaşamak bana o kadar güç veriyor ki. Biliyorum yoldaş, Agîd yoldaşın savaşçısı olmak her gerillaya nasip olmuyor. Evet yoldaşım, buralara neden bu kadar çok gelmek istediğini şimdi daha çok anlıyorum. Sen güzellik tanrıçasıydın, senin yerin bu güzel ve kutsal mekanlardır. Gabar, tüm güzelliğini senden ve şehit yoldaşlarımızdan almıştır diye düşünüyorum.

Seninle beraber bu güzellikleri yaşamayı ve savaşmayı ne kadar çok isterdim anlatamam. Fakat bilmeni isterim ki ben hep sizlerle yaşıyor, sizden güç alıyorum. Sen gerçekten de Botan gibi asi bir kadındın. Nasıl da kıydılar o gencecik bedenine. Biliyorum yoldaş, kana susamış cellatlar ay parçası güzelliğini kıskandılar. Selvi boyunu ve o boyuna güzellik katan kınalı saçlarını kıskandılar. Fakat şunu hiçbir zaman bilmediler, bilmeyecekler; senin inancını, bağlılığını, yoldaşlığını ve ruhunu elde edemeyecekler. Çünkü sen tarih oldun, o güzel saçların tarihe kök saldı. Evet sevgi tanrıçası senin inancın, bağlılığın,

yoldaşlığın büyüyor. Güzelliğin ve sadeliğin bu mekanları direngenleştiriyor. Biliyor musun Xwînda yoldaş, Botan büyüyor, Gabar da Xwîndalaşıyor.

Evet yoldaşım, her adımımı attığım da, her taşın üstüne oturduğum da yüreğime hep bir sızı giriyor. Çünkü biliyorum ki nice yoldaşlarımızın körpe bedenleri buralarda...

Can yoldaşım Xwînda;

Senin bastığın topraklardayım. Hayalini beraber kurduğumuz vatanımız, yani geçmişimiz ve geleceğimiz bu topraklarda gizli. Seni an be an hissettim, seninle geçirdiğimiz günleri ve anılarımızı tek tek canlandırdım. O an senin bana o ipeksi gülüşünle ve o narin boyunlan yaklaşarak; “hoş geldin Axîn” dediğini hissettim. Biliyor musun Xwînda yoldaş, beni Botan topraklarına çeken sizlerin yoldaşlık ruhudur. Can yoldaşım şehit düştüğünüz yerleri gördüm. Yüreğimin an be an nasıl parçalandığını, bedenimdeki sızidan çıkan ağrıyı anlatamam. Biliyorum, sana olan yoldaşlık duygularımı bu ana sığdıramam. Fakat yaşamımın her anında bu yaşama ve yoldaşlarıma layık olabilmek için savaşıcağım. Eğer sen de beni hissetmişsen ne mutlu bana. Senin yolun benim yolumdur, senin davan benim davamdır. Sen sevgi tanrıçasıydın. Tohumların öyle bir kök salmış ki toprağa, bunu anlatmakta güçlük çekiyorum.

Değerli yoldaşım, güneşe olan yolculuğum devam ediyor. Bu yolculuğumun çok güzel geçtiğini söylemeden edemeyeceğim. Şu an eğitim görüyoruz, savunmanın üçüncü cildindeyiz. Önderliği anladıkça, o lanetli sistemi de daha iyi çözümleyebiliyorum. Çözümledikçe içimde anlatılması zor duyguları yaşıyorum. Aslında kendi özüme dönmenin kıvılcımları diye düşünüyorum. Bir kadının kendisini ifade edebilmesi kadar güzel bir şey yoktur. Çünkü kadın hep ifadesiz bırakılmıştır. Bundan dolayı da yoldaş bu yaşamda ne kadar çalışırsak çalışalım hep borçlu olduğumuzu unutmayalım. Yaşam bir sanattır onu nakış nakış işlemek gerekiyor ki hakkını verelim. Ben de bir Kürt kızı ve bir gerilla olarak gücümünden daha fazla çalışacağım. Çabalarım da büyük olacaktır. İçimdeki canlılığın bir ışık gibi yolumu aydınlattığını hissederek gibiyim. Anlamanın derinliğine ulaşmak benim için paha biçilmez bir güç ve güzellik.

Yaşam eğer gözdeki parlıltı kadar umut veriyorsa, yüreklerdeki tılsım erdemlik için parıldıyorsa o zaman biz de Önderliğimizi o dört duvar arasından çıkaracağız.

Ne diyordu bilge insan; “Yaşam beni, ben de yaşamı doğru anlatabiliyorsam o yaşam bana aittir. Yok, birbirimizi anlatamıyorsak o

zaman yaşam yoktur, yaşam denilen de zalim ve kurnaz erkek zihniyetinindir."

Umutla Beklendi im Bahar

Bahara giriyoruz, yani başarılı adımların başlangıcına. Bu baharı çok büyük bir umutla kar ılıyorum. Bu sabahta çok büyük bir coşkuyla uyandım. Bugünkü çalışmamız ba ları temizlemek olacak. Tabiat ananın bizlere iyi bakması için bizim de ona iyi bakmamız gerekiyor. Zaten insanlık ve doğa birbirinden ayrılmayan bir bütündür. Fakat erkek egemenlikli sistem her şeyi parçalayıp özünden çıkardığı gibi, insanları, doğayı da öyle yapmıştır. Fakat bizler  z m ze dönüyoruz.   imizdeki mutlulukla ba ları temizleyince doğa ananın bizlere tebessümle baktığını görebiliyorum. Gabar'ın eskiye oranla verimsiz kaldığını söylüyor arkadaşlar. Bu da bakımsızlıktan kaynaklanıyor. Kötü olan da bir arkadaş dışında hiçbirimiz budamayı bilmiyoruz. Ne kadar kötü, bizler ki ekim kültürünün çocuklarıyız fakat ekim ve toprak hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. O lanetli sistem bizleri emeksizli e ve t keticili e a ı tırmı . Önderlik, bizlerde her şeyi o kadar güzel ve dengeli yaratıyor ki, bu yaşam bizleri gün be gün kendimizle bulu turuyor. Evet, her şeye rağmen günümüz hem çok güzel geçti hem de bir adım daha  z m ze yakla tı ımızı söyleyebilirim.   imizi bitirdikten sonra yerimize döndük. Fakat arkadaşların önerisiyle doğal bir moral yaptık. Moralde türkü söyleyen yolda larımızın o güzel sesleriyle günümüze son noktayı koyduk.

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

BERİTAN SOZDAR (GÜLİSTAN ERGÜL)

Adı Soyadı: Gülîstan ERGÜL

Kod Adı: Beritan SOZDAR

Doğum Tarihi ve Yeri: 1986 / Bitlis-Hizan

Anne Adı: Raife

Baba Adı: Salih

Katılım Tarihi ve Yeri: 2005 / Xakurkê

Şehadet Tarihi ve Yeri: 21.08.2010 \ Şemdinli

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

Tohum, Toprak Ve Yağmur

Bir tohum düştüğünde toprağa, onun heyecanına heyecan katmak ister yağmur. Toprak, tohum ve yağmur, canlılığı en iyi ifade eden sözcükler.

Tohum toprakla buluşur ve bir bakarsın ki filizlenip boy vermiş, her bir parçasını toprağa salar. Toprak can verendir, ona sunar tüm güzelliğini. Ve ihanet etmez toprağa, yağmurun damlalarında can bulan tohum. Büyür meyvesini verir. Artık toprakla ayrılmaz bağları vardır. O toprağın bir parçasıdır artık. Tıpkı bizler gibi. En deli rüzgarlar, fırtınalar bile esse, hiçbir güç bizi ana toprağımızdan yani vatanımızdan ayıramaz. Bir su damlası gibi geldik biz ve yine bir sele dönüşerek toprakla buluşuruz, toprakta can buluruz...

Rüzgâr

Sessizce esen ve yapraklara can veren bir rüzgârın eşliğinde seyre durmak dağları, sıcacık bir gün ışığı yüzümüze çarptığında bir başka olur duygularımız. Güneşle birlikte kucaklıyoruz mavi gökyüzünü. Böylesi bir kış gününü yaşamak herkese nasip olmaz. Abartma değil, ocağın ortası ve günlük güneşlik bir gün. Kürdistan dört mevsimde, dört eşsiz güzelliği yaşıyor ve yaşıyor. İnsana huzur veren havası, can verir durgunlaşan ve bitkin düşen tüm yüreklere.

Bugün

Bu sabah güneşin doğuşunu izledim heyecanla, sevgiyle. Bir şey bana “git ve gör” dedi. Sanki çok farklı doğacaktı bu sabah. Ve hemen bulunduğumuz alandaki en yüksek yere tırmandım. Kayalıkların arasından seyre dalmaya başladım. Roj yavaş yavaş yükseldi; ağaçların arasında ne de güzel parlıyordu. Bu doğuşun bana ne anlatmak istediğini öğrenmek istercesine bekledim. Evet, o kadar büyük ve parlak bir sarıydı ki ilk defa güneşi böyle berrak bir sarılıktaki karşıladım.

Yükseldi, tam yükseldi. Onu büyük bir aşkla selamladım. Bugün güneş farklıydı. Çünkü bana “bir gün mutlaka” der gibiydi. Keskin ışınlarında daha fazla umut, sevgi ve gelecek taşıyordu. İçinde güzellikler vardı. Umudumuz ve aşkımız. Yalnızca bugünü değil, geleceğimizi aydınlatır gibiydi...

Yonca

Dağların asi, yeşil duruşuyla, coşan yüreğimin sevdasıyla sarıyorum baharı, toprağın mis kokusunu bağrıma çekiyorum. Bütün güzellikleriyle bir baharı daha dağlarda, özgürlük saflarında karşılıyorum. Bu sayfalara, dağlara olan sevdamı nakşediyorum. Mart ayındayız yani doğuşlar ayındayız. Evren kendisini yeniliyor.

Şu anda birkaç günlük arazi yürüyüşünden sonra yorulan bacaklarımızı dinlendirmek üzereyiz. Bu yürüyüş bana güzelliklere anlam katmayı bir kez daha anımsattı. Dağların özgür kokan havasına değişebileceğim bir şey olmadığını hatırlattı. Yaşamın çekiciliğini güzellikleriyle gösterdi.

Evet, soğuk ve zor bir yürüyüştü ama anlamlı ve bir o kadar da yoldaş sıcaklığıyla dolu bir yürüyüştü. Yanımızda çantamız, raxt ve silahımız, olmazsa olmaz kara çaydanlığımız biraz da erzığımız vardı. Amaç araziye tanımaktı. Benim için dağlarda yaşamının tadı budur. Buydu beni ben yapan. Çantalarımız ağır ama yüreğimiz hafifti. Her gün her gece bir yerdeydik ve hava anlatılamaz derecede soğuktu. Üşüyen sadece bedenimizdi. Kalbimiz sıcak yüreğimiz sevgi doluydu. En azından moralliydik, hava soğuk diye kimse kimseye kızmıyor, moralini düşürmüyordu. Bu da insanı daha da istekli kılıyordu.

Bu yüzden bu yürüyüş bana ilaç gibi geldi. Siyah bir çaydanlıktan içilen koyu bir çay tadı gibi var mıydı? Bu çay eşliğinde yoldaş sohbetleri gibisi. Burada içtiğim bir bardak çayı, hiçbir zembem suyuna değışmem. Kürdistan'da gerilla olmanın tadı bir başka oluyor tabii...

Maceramız hala devam ediyor. Şu anda yemyeşil yoncaların içine uzanmış bu satırları yazıyorum. O yeşil yoncalar nasıldan tamamlıyorlardı dağların eşsiz güzelliğini, rüzgarla dans ediyorlardı sınır tanımadan. Bir an çocukluğumu hatırladım. Yoncalar içinde koşup yorulunca sırtüstü uzandığım ve mavi gökyüzünü seyre daldığım günleri. O zaman neden çekici olduklarını bilmezdim yoncaların. Ama şimdi yorgun bedenlerin nasıl da dōşegi oluveriyordu.

Evet, o özlemlerin tadını çıkardım bugün. Ama yine yoldaşları uzağımda olan ve özlemini çektiğim yoldaşları hatırladım birden. Noktada kalan arkadaşlar vardı, onların da burada olmasını isterdim.

Neyse güzel ve anlamlı günler geçiriyorum. Hep öyle de olmasını diliyorum. Her yoldaşın yüreğinde ayrı bir güzellik, ayrı bir bahar açıyor bu mevsimde. Seviyorum bu yaşamı, seviyorum yoldaşlığı.

Bu yaşama anlam katma arayışı güzelleştirir insanı, sevgi yüceltir her yüreği. Her günümüzün böyle güzel, böyle anlamlı ve yoldaş sevgisiyle dolu olması dileğiyle...

Zagroslar’da An

Ne desem, nasıl anlatsam bilemiyorum. O kadar dolu ve yoğunuz ki yazmak istediklerimi dahi yazabilecek durumda değilim. Zagrosların asi patikalarını arşınlayıp durmaktayım. Yeni yüzler yeni yüreklerle sevda tadındaki dağların kısa uzantısında bazen üşüyen bedenim, bazen de yorulan ayaklarım her şeye rağmen güç verir oldu bana. İşte bunun adı inançtı. Neye olan inanç? Kadına, kadının gücüne, iradesine ne olursa olsun başarma iddiasına olan inanç. Dağda yaşam süren, yaşama anlam katan gerillaya olan inanç...

Yaşadıklarımız hikâyeye benzer, sonsuzluğu içinde barındıran hikayelere. Şu an sırtımı Govende’ye dayamışım ve Avaşın akar gözlerimden. Basya oluverir özlemlerim. Mavilikte yaşarken yeşillerde buluşmayı unutmamak gerekir. Evet, Cilo ve Çarçella birbirlerine sevdalılar. Govende onların halayına durur. Onların aşklarıyla coşar. Ama gel gör ki Belkis girer aralarına. Lanet gibidir Belkis. Düğün alayı öylece Govende oluverir. Bundan acı duyan Çarçella’nın gözyaşları akar Avaşın’e.

İşte bu hikâyeye bana gerilla tutkusunu anımsatır. Gerillanın yaşama olan bağlılığı ancak aşkla tarif edilebilir. Zaten tanrıçamız Zilan yaşama olan bağlılığını aşk ile taçlandırmamış mıydı?

Yaşanacaksa bir aşk, Zagros doruklarında savaşıla, mücadeleyle, kararlılıkla kazanılır ve yaşatılır. Bu yaşam yalnız Belkislara yer vermez. Tüm Belkislara inat, Çarçella’nın doruklarına çıkacağım ve avazım çıktığı kadar; bağıracağım, “hakikat aşktır, aşk özgür yaşam”

Dağlar

Özgürlüğün rengini belirtebilir miyiz? Veya özgürlüğe renk verebilir miyiz? Yaşamda özgürlüğü yakalamak, ona yaklaşmak, en güzel rengi belirtmektir. Özgür yaşamda yol almak o renge ad koyabilmektir.

Nedense özlemlerim bir türlü dinmez oluyor. Bu özlem bugün geride kalan anlara zamanlara ve mekanlara değil, dağların o vazgeçilmez güzelliğinedir. Özlem acaba sadece gözlerinin alabildiği oranda mı yaşanır? Yoksa yürekte yaşanan hakikati görme umudu mudur? Yazıyla, kışıyla yaşam kokuyor dağlar. Bugün yanı başımda gözlerimin önünde duran ve yürüdüğüm topraklara, dağlara özlem duyuyorum. Yaşam dağlarda bir başka güzel, bu yüzden dağlara sevdalandım ben. Bana göre her şeyi olduğu gibi, dağları, dağlara olan sevgiyi de en güzel Önderliğimiz anlatıyor. Savunmalarında geçen şu sözler her daim aklımda. “...ne de olsa ben bir ‘Dinê Çolê’ (Dağın Delisi) idim. Bu yönlü arayışların da gösterdiği gibi, geleneksel ve modern toplum

 ehrelerini tatmin edici bulmuyordum. Ruhumda ve zihnimde derin boşluklar oluşmuştu. Hiç de kolay tatmin olacağa benzemiyordum... Silahlı militan eğer sınırsız  zg r yaşam yaratıcısıysa, bu yaşamın aşk derecesinde tutkulusuysa ve bir karış yer-dağ parçasında destanlar yazacak denli bilgili, akıllı ve idealliyse dağa  ıkıkış yapmalıdır. Sıradan dağ y r y ş leri ve turistler kadar bile bir heyecan ve iradeden yoksun kişilerin dağların, ormanların ve çöllerin gerillası olamayacağı açıktır.”

 şte bu kadar nettir dağ sevgisi, dağ özlemi...

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

BİNEVŞ EDESSA (ZEYNEP BOZKURT)

Adı Soyadı: Zeynep BOZKURT

Kod Adı: Binevş EDESSA

Doğum Tarihi ve Yeri: 1974 / Urfa

Anne Adı: İde

Baba Adı: Abbas

Katılım Tarihi ve Yeri: 1994 / Almanya

Şehadet Tarihi ve Yeri: 2011 \ Cudi

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Umuda Yolculuk

Büyük bir umutla beklediğim ve hep özlemini çektiğim şey Kuzey Kürdistan dağlarına geçmekti. Amed, Dersim veya Cudî dağlarında gerilla yaşamını sürdürmek hep hayalimdi. Bu hayalim Cudî'ye geçmekle gerçekleşecek. İnsanın istemlerinin gerçekleşmesi kadar güzel bir şey olmasa gerek. Umutlu olmak her zaman güzel ve anlamlı bir duygudur. Ben de özgürlük hareketinin içinde her zaman umutlu yaşadım ve umutlu oldum.

Güncemin ilk satırlarını umutla başlayarak yazdım ve bundan sonra daha güçlü bir umutla özgürlük yürüyüşümü devam ettireceğim konusunda inançlıyım.

Yoldaşlar size sözüm şudur: Tek amacım başarılı bir pratik gerçekleştirmek ve sizlere acı vermemektir. Botan sahasında büyük bir umutla hayallerimizi gerçekleştirmek için mücadele edeceğiz.

Ateş Böcekleri

Bugün Zilan arkadaşın timiyle gece yürüyüşüne gittim. Kuzey'e geçiş için bir ön hazırlıktı. Kadınlar olarak yürüyüşe çıktık. Oldukça sakın ve hiçbir müdahale yaşamadan iyi bir gece yürüyüşü geçirdik. Gecenin sessizliği ve sükuneti bizlere huzur veriyordu. Tabii bazen TC askerlerinin tuttuğu tepelerden bulunduğumuz yöne doğru havanlar atılıyordu. Fakat rastgeleydi. Onun dışında herhangi bir husus bizi rahatsız etmiyordu. Gecenin en huzur verici ve romantik yönü ise Geli'ye indiğimizde karşımıza çıkan ateş böcekleriydi. Yol boyunca bazen tek tük gördük ama bu kadar çok ve bu kadar ışık yayanlarını ilk kez görüyordum. Bu küçük şirin ateş böcekleri benim gibi her arkadaşın dikkatini çekti. Gecenin zifiri karanlığı içinde küçücük yıldızlar gibi uçuşuyorlardı. Küçükken köyde geceleri peşlerinden koşardık. Yakaladıklarımızı avuçlarımızın içine koyarak nasıl yanırlar diye bakardık. Bu bakmalar bazen saatlerce sürerdi. Ve bu gece çocukluğumdaki gibi peşlerinden koşmak geldi içimden. Fakat yapamadım. Gece yürüyüşündeydik, dikkatli ve duyarlı olmamız gerekiyordu. Bir de Geli ormanı sıktır. Dikenleri çoktur. Fakat doğadaki bu güzellikleri görmek ve bu duyguları yaşamak anlamlıdır. Bu gece böylesi güzel ve büyüleyici bir şeye daha tanık oldum. Adeta bu gece bize yol gösteriyorlardı. Sanki gelişimizden haberdardılar, etrafımızda uçuşup durdular, etrafımızı aydınlatılar. Herhalde işimiz olmasaydı bu gece oturup saatlerce onları izler, belki de sabaha kadar onlarla konuşurdum. Ya da bir sessizlik içinde sadece izlerdim onları. Doğadaki canlılarla empati kurmayı öğrenmek gerekiyor. Evet, gece yürüyüşümüz

sabaha kadar devam etti; şu tepe senin bu patika benim dolaşıp durduk. Bir tepede yarım saat ara verdik. Herkes uyudu, sadece ben uyanık kaldım ve oturup karşıdaki küçük şehrin ışıklarını seyrettim. Şehrin ışıkları ateş böcekleri kadar güzel değildi. Doğanın dili ve ilhamı farklıdır elbet.

Yolculuk Başlıyor

Bugün yola çıkıyoruz. Bu dağlarda zor ve de hiç alışamayacağım şey ayrılıklardır. Yoldaşlarımla vedalaşmak ne de ağır geliyordu. Tabii en zoru son saatlerdi. Ne zamanı durdurabilirsin ne de geri alabilirsin. Tören, son vedalaşma, konuşma ve boğazımın düğümlenmesi... Tokalaşmalar, başarı dilekleri ve gözlerde görülen ayrılık hüznü...

Bu bahar ortasında şarkılar eşliğinde yüreğimde dinmeyen fırtınalar bazen beni eski zamanlara, anılara götürüyor. Elimde olmadan gözlerim yaşıyor. Toprağa gömdüklerimize, yüzlerini bir daha görmeyeceklerimize, sıcak yoldaş sohbetlerine, genç yaşta ölümü hak etmeyenlere, can yoldaşlara bir daha yürekte ağladım. Ama şehitlerimiz ölümsüzdür. Çünkü içimizde, yüreğimizde, düşüncelerimizde yaşıyoruz onları. Özgürlük üstadı Önderliğimiz, bizde öyle bir yaşam ahengi yaratmış ki birbirimizin birer parçası gibi oluyoruz. Bu bütünlük yürekte, ruhta, düşüncede yaşıyor. Bundandır insanlık, yoldaşlık sevgimiz. Farkımız, özümüz budur.

  imdeki  ocuk

Sus  ocuk

Nedir isyanların ve de feryatların

 zg rl k bir  ı lıktır

Haklısın  ocuk

Çocukça yüreklerle sevmi tik

Hakikat düşüncesini

Büyük hayaller kurarak büyüdük

Hayallerimize inanıp co ardık

G lerdik yarınlara

Yaşamın tazeli i tadında filizlenirdi d   lerimiz

Büyüdükçe yalnızla mada korkma  ocuk

Y re indeki alevi hangi s ze ya da şiire sı dırabilirsin

Ah  ocuk a kalabilmek

Güzel hayallere sarılmak

Gözlerindeki anlam derinliğine sı ın

Y re indeki sevgiye yüz çevirme  ocuk

Yarınların  zg rl k umutlarıyla

Sarıl y re indeki sevdaya

Kavgamın ortasında

Hakikat a kı içindir  ocuk!

 ehit Binev  Edessa

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

RÊBER APO: "ŞEHÎT YAŞAMDİR"

DENİZ ROJÎNDA (DENİZ KIYAK)

Adı Soyadı: Deniz KIYAK

Kod Adı: Deniz ROJÎNDA

Doğum Tarihi ve Yeri: 1980 / Bingöl

Anne Adı: Zeynep

Baba Adı: Zeynel

Katılım Tarihi ve Yeri: 2000 / İstanbul

Şehadet Tarihi ve Yeri: 26.12.2007 \ Botan-Gabar

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDİR”

Bir Operasyon Sonrası

Neredeyse kirpiklerime değip geçen mermiler şaşırtıyor mu seni de benim kadar? Beni duyuyor musunuz sevdiklerim, sevgili yüreğim?

Dün operasyon'a çıkan düşman güçlerine darbe vurmak amacıyla dört arkadaş yola çıktık. Ben, Haydar, Mervan ve Zana arkadaş. Aynı duygu ve düşüncelerle aynı mevzide savaşıyorduk. Düşman Gire Rîjde sırtlarında ateş yakmıştı. Bizim varlığımızdan haberdar olmadıkları için çok rahattılar.

Tüm dezavantajlar bizden yanaydı. Bulunduğumuz sırtta orman parçalıydı. Ormanın sık olmaması gerçekten çok kötü bir durumdu. Ay ise etrafı o kadar aydınlatmıştı ki görüntü vermemek için çok dikkatli hareket etmek zorundaydık. Ama tüm bu sıkıntıların içinde Cîlo tüm heybetiyle karşımızda duruyordu. Bir elimde B-7 silahı bir elimde güllerle, sürünerek keskin kayalıklardan çıkmaya çalışıyordum. Saatler sonunda mevzinin dibine vardığımızda benim için bir eylem krizi ve klasiği halini alan tartışma başladı; mevzilenme! Her eylem öncesi bu krizi yaşıyoruz. Çünkü her arkadaş kendisini en ön mevziye öneriyor. Bu da mümkün olmadığı için tartışmalar uzuyor da uzuyor...

Ben, B-7 silahını kullandığım için saldırı grubundan biraz daha uzakta bir mevzide yer alacaktım. Tabii ben bunu kabul etmedim. Tam arkadaşları ikna etmişim ki, Mervan arkadaş gelip her şeyi bozdu. Daha fazla diretseydim, gireceğim diğer eylemler riske girebilirdi. Bu yüzden söylenelere uymak zorunda kaldım. Hareket komutanımızın işaret vermesiyle birlikte önce Rohat arkadaş ve grubu, sonra da biz devreye girecektik. Çok heyecanlıyım çünkü sonunda yıllardır düşmana biriktirdiğim kinimi, öfkemi kusacaktım.

İçimden avazım çıktığı kadar Sorxwin, Amara, Mazlum!.. Diye bağırarak geçiyordu. Sizleri erkenden yitirmek yüreğimi o kadar acıtmıştı ki, hiçbir şey bu acıyı dindirmiyordu.

Uzun bir bekleyişten sonra ilk mermi patladı. Ama aksilik bu ya, B-7 silahı çalışmadı. Zaten bu silah daha önce de bizi bu şekilde boşa çıkartmıştı. Hemen kleşe sarıldım. Tahmin ettiğimden daha soğukkanlı hedefime mümkün olduğunca nişan alarak mermileri düşmanın üzerine yağdırıyordum. Birden duraklayınca önce silahımın durduğunu düşündüm. Bu durum beni çok korkuttu. Fakat sadece mermi bittiği için durmuştu. Kendimi bir ağacın arkasına vererek hızla şarjörümü değiştirdim. Lanet olası şarjörüm düştü, yeniden takayım derken doğal olarak biraz zaman kaybettim. Haydar arkadaşın durumu da sanırım benzerdi. Bağırıyor, bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Ben ise kendimi kaybetmiş bir şekilde mermilerin geldiği yöne ateş ediyordum. O kadar

çok silah sesi vardı ki Haydar arkadaşın söylediği hiçbir şeyi duymuyordum. Meğer herkes geri çekilmiş Haydar arkadaş ise bana bas bas bağırıp; “bırak yeter artık geri çekil!” diyormuş.

İsmi bilmediğim, hiç görmediğim silahların ateş yağmuru altında koşuyorum. Tek hırs duygusu var içimde; ciğerlerim yanıyor, arada durup ateş ediyorum. Bu esnada da arkadaşlar bağırıyor; “çabuk koş!” Kalkıp yeniden koşuyorum. Bir ateş topu gibi kızaran çekirdekler kirpiklerimden öpüp geçiyor. O mermiler yanımdan böyle vızır vızır geçerken içimden; “adeta tesadüfen yaşıyoruz” diyorum. Böylesi anlar bana ölümle dans gibi geliyor. Ve tabi ki her gerilla bu dansa tüm hünerini göstermek zorunda kalıyor.

Silah kaldırmayı hayal ediyordum. Fakat planladığımız gibi olmadı, düşmanın üzerine gidemedik. B-7 silahını artık hiç sevmiyorum. Kızgınlım ve içimde işimi yarıda bırakmanın yarattığı huzursuzluk var. Kobralar gelmeden arkadaşların yanına vardık bir şeyler yiyip yola koyulduk. Aslında yürümeye hiç takatim yoktu. Barut kokusuyla yanmış ciğerlerim zaten nefes almakta zorlanıyor bir de o ağır çantalar yok mu, insanı iyice halden düşüyor. En sonunda kobralar da geldi. Kobralar neredeyse adımımızı attığımız her yere vuruyordu. Çocukken oynadığımız deve cüce oyunu aklıma geldi. Tüm o yük ve yorgunlukla, kobralar tepemde ateş ve ölüm kusarken bu oyun nereden aklıma gelmişti bilmiyorum. Çocukken oynadığımız bu oyun şu anda hiç zevkli görülüyordu. Dur, koş, yere yat, kalk...

Sonunda hedeflediğimiz şikefte vardık ama şikeft tüm arkadaşların kalması için uygun değildi. İki grup şeklinde konumlandık. Ben, Avînar, Mervan ve Eriş arkadaşlar bir grup olup şikefte çıktık. Uzun ince şikeft, sonlara doğru havasızlaşsa da çok sıcaktı. Hemen uzanıp yattık. Ertesi gün saat üç gibi kalktık. Ancak kendimize geldik. Bu arada kobralar şikeftin etrafını durmadan vursa da bu bizi çok etkilemedi. Yalnızca uykumuzu böldü.

Karşımda Kaplanê dağı ve ben kartal yuvası gibi bir deliğin içerisindeyim. Akşam Zana arkadaş gelip bizi aşağıya çağırıyor. Yemek ve çay için ben ve Avînar buradan inip tekrar çıkmayı göze almadığımızdan kaldık. Öteki arkadaşlar gitti. Şex arkadaşın grubu da gelmişti. Operasyonun geri çekilip çekilmediğini tam olarak bilemiyoruz. Onun için burada kalmaya devam ediyoruz. Bu benim buradaki ikinci günüm. Avînar arkadaş, bağlantıya gidecek grupla gitti ama neyse ki Berîvan ve Dêrsim arkadaşlar geldi. Şimdi yine hep birlikteyiz.

...

Sonunda o delikten çıktık. Güney grubundan arkadaşlarla görüştük, arkadaşların bir kısmını tanıyorum. Daha sonra Herekol arkadaşı gördük. Cephaneimizin düşman eline geçtiğini öğrendik, arkadaşlara bir şey olmamış ama malzeme kaybımız da az değildi. Vadesi çoktan dolmuş lalıklarımızı bile düşmandan kaçırmışken bu kadar cephaneye ve erzanın ele geçmesi büyük bir suçtu.

Bize gelince artık rutine inen kobra vuruşları altında o orman senin bu oran benim koşuşturuyoruz. Durmadan, Gre Rijde eteklerini tavaf ediyoruz. Bu yazıyı az önce kobraların vurduğu nöbet yerinin az altında yazıyorum.

Defalarca kez yeniden ve yeniden eylemi düşündüm. Eksiklerimi, güçlenmesi gereken, tamamlanması gereken yanları, hataları... Ve anladım ki askeri konularda çok yoğunlaşmam gerekiyormuş.

Tam bir haftadır 90'lı yıllarda yapılmış bir mangada altı kadın toplam yirmi arkadaş birlikte kalıyoruz. Her akşam Hezil suyuna inip öte yakadan elli kiloluk yüklerimizle korkunç bir yokuşa vurarak kampımıza erzak çekiyoruz. Bu görevlerin zor yanları var ama zor olduğu kadar yoldaşlık bağlarını ve iradeyi de güçlendiren yanları da var.

Bu yıl kamplarımız yer altı sistemine göre yapılmıştı. Ekibimiz oldukça renkli ve güzel. Gittiğimiz erzak görevlerinden dolayı çok kirlenmiştik. Her akşam erzak için indiğimiz suda her gün inatla, birikmiş çoraplarımızı ve tanınmaz hale gelmiş ellerimizi yıkıyoruz. Yalnız geçen gün Hezil suyunun kenarında bir delilik yaptık. Dersim arkadaş dışında çünkü onun saçları yok, tüm kadın arkadaşlar saçlarımızı yıkadık. 12. ayın 9 'undayız. Hava inanılmaz soğuk. Buz tutan başımla tek solukta tepeyi nasıl çıktığımı ben de hala bilmiyorum.

...

Seni O Kadar Çok Özledim Ki Sorxwin 'im

Karşımda Herekol ve Arnas, öykülerini bilmediğim onlarca dağ ve ben tüm zamanların akşam hüznlerini yüklenmiş bir atlas.

Sesimi duyan var mı?

Yine kaç milyonuncu kes senin yokluğunu hissederek ağladım. Yokluğun soluğumu kesiyor. Sen bana nefes oluyordun yoldaşım.

Dün gece yine yanımdaydın, anladım ki sen artık yalnızlığım kadar benimlesin. Şimdi yine kafamı özlemine yani BKC'ne dayamış seni düşünüyorum. Biliyor musun bir şeyler var içimde sana ait, senden kalan bir yer var. İşte o varlık bana bir rüzgâr esintisi gibi geliyor ve içimi serinletiyor. Seni o kadar çok özledim ki.

Bazen bu sonsuz arayışlar beni yorgun düşürüyor. Umut gözlerime yükleniyor. İşte o zaman boşlukta uçuşan bir toz zerresi gibi hissediyorum kendimi. Kimse yüreğimi görmüyor umut gözlüm. Ak gözlerimden içeri, o gözlerde sen varsın. Sana dair güzellikler. Yasla başını göğsüme, bak duyuyor musun sesini göğüs kafesimde? Al ellerine yüreğimi, tut bak orada sen varsın can yoldaş. Sorxwin'im çocuk gülüşlü, yıldız gözlüm, seni çok özledim. Biliyorum ve umutla bekliyorum yarınları, bir gün ruhlar gibi canlar da bir olur elbet...

  Enel hak   diyerek ba lıyorum yürümeye
Ve içimdeki Lilith'i arıyorum.
Bir buluşma gününe kendimi hazırlıyorum.
 lmekilmek, ta  ta  ve adım adım...
Mektuplar yazıyorum,
Adressiz ve kimsesiz,
Gidecek yeri olmayan,
Biraz sivr k
ve en az benim kadar yalnız.
Mektuplar yazıyorum
Hayallere, umutlara, gerçeklere,
d  slere, eskiye, yeniye, doğaya,
Suskunlu a, yoklu a, varlu a.
sana ve kendime...
Hiç g nderilmemi ,
hiç s ylenilmeyenleri getirmiş mektuplar
Sürgün yazılar topluyorum.
Mektuplar yazıyorum
eskiye ve derinliklere yankı olan
D n   a ıran
Bugünü haykıran mektuplar
Gel artık
Bak sana ne güzel bir be ik yaptım sözcüklerden
Dipsiz kuyudan gel, u urumlarım gel!
 ocuklu uma diyemedim.
Çünkü yetemedim, yeti emedim
Bir yolda  gülümsemesi bıraktım son namede
Sana ve tüm  ocuklara...

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

DEN Z TÜRK (NER MAN KARAKUŞ)

Adı Soyadı: Neriman KARAKUŞ

Kod Adı: Deniz TÜRK

Doğum Tarihi ve Yeri: 1975 \ Antep

Anne Adı: Fatma

Baba Adı: Nahsen

Katılım Tarihi ve Yeri: 1995 \  svi re

 hadet Tarihi ve Yeri: 11.06.1999 \  ar ella

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Anadolu Ve Mezopotamyalı Çocukların Gülüşlerini Buluşturmaya Geldim

Başkanım; ben buraya, sizin yarattığınız bu kutsal mekâna geldiğimde fazla bir şey bilmiyordum. Sadece ülke hevesi vardı. Aslında buraya geldiğimizde gerek ülke, gerekse de halk gerçekliğinden kopuk olduğumuzu fark ettik. Bir bütün gerçekliklerden uzak olduğumuzu gördük. Ama şimdi birçok şey değişti diyebilirim. Gerçeklere dayanarak bazı şeyleri görebildim. Geldiğim zaman zorlanmalar olmuştu. Birçok şeye anlam veremiyordum. Ama şimdi öyle değil. Arkadaşların desteği oldu. Çok yoğunca tartışmalar oldu. Anlam veremediğim birçok şeye şimdi anlam veriyorum çünkü yaşama başka yönlerden bakmayı öğrendim burada.

Özellikle mücadeleye katılmadan önce kendime ne çok iyi yapayım ne de kötü yapayım diyordum, yani sıradan bir yürüyüş, fazla özgüvene dayanmayan bir yürüyüş vardı. Burada özellikle bu özgüven gelişti, başarıma hırsı gelişti. Bu sizin sayenizdedir. Çünkü siz sadece Kürt halkını kurtarma çabası içinde olmadınız. Sizin en büyük çabanız kadınları özgürleştirmektir. Onu da başarıyorsunuz. Geriye kalan bizim çabamız. Bizim mücadele tarzımızdaki yaratıcılığımızdır.

Burada gerek Önderlikten aldığım güçle ve gerekse de arkadaşların verdiği destekle pratikte faydalı olacağıma, başaracağıma dair söz veriyorum. Sizinle yoldaş olmak dünyanın en büyük armağanıdır bizim için.

...

Önce bu güzel ülkenin tadını çıkartmak için kucakladım tüm doğayı. Öyle güzel, öyle muhteşem bir arazideyiz ki, bir yanımız alabildiğine yeşil, bir yanımız alabildiğine mavi. Ve biz bu yeşillik ve mavilik içinde güzelliğe çalan bir yaşam yaratmaya çalışıyoruz.

Bugün oldukça güneşli ve güzel bir gündü. Aslında arkadaşlarla arazide dolaşmayı düşünüyorduk ki, bir baktık ekmeğimiz bitmiş. Hemen kolları sıvadık ve ekmek yapmak için hazırlığa koyulduk. Hazırlığımız tamamlandıktan sonra, hızlı bir şekilde ekmek yapmaya koyulduk. Çünkü kararlıydık. Ekmek yapmayı bitirir bitirmez araziye çıkacak, doğanın tadını çıkartacaktık.

...

Evet, ben Anadolu'nun bağrından Kürdistan'ın asi dağlarına gelmiş bir Türkmen kızıyım. Belki birçokları için anlamsız gelebilir bu dağ yürüyüşüm ama olacaksa bir özgürlük, bu dağlarda verilen mücadeleyle olacak. Ben Anadolu ve Mezopotamyalı çocukların gülüşlerini buluşturmaya geldim. Tıpkı ardılı olduğum birçok yoldaşım gibi. Nasıl

ki, Kürdistan'ın isyankâr çocuğu Mazlum ile Karadeniz'in asil çocuğu Haki'nin, Kemal'in yürekleri bir olmuş, gülüşleri buluşmuşsa aynı gözlerde ben de onların o güzelliklerine katılmak, onların yarattığı ve bedel olarak bedenlerini verdikleri bu yaşamda yer almak istiyorum. Ben aynı türküyü aynı şiiri farklı dillerde söylemek, aynı yürekte buluşmak istiyorum. Tıpkı bugün yaptığım gibi Çarçella'nın zirvesinde müthiş bir renk cümbüşü içerisindeyim. Kendimi Kızıldere'den Dicle nehrine akmış bir su gibi hissediyorum. Şimdi de Kürdistan'ın cennet dağlarındayım. Bence herkes bir kere dahi olsa bu cennet güzelliği görmelidir. Şu an yüreğim o kadar dolu ki, topladığımız gunilerden bir ateş yakmış, etrafında toplanmışız. Yaktığımız ateşin çağrısıyla kendimizi daha da yakınlaştırmışız yoldaşlarımızla. Ayrı dillerde değil, aynı dilde ve bizi aynı anlam deryasında buluşturan yoldaşlarımızla ateşin sıcaklığında sessiz, sakın bir şiir mırıldanıyoruz.

...sınırların ardında ateş yakmaz
Su boğmaz mı?
Sınırların ardında ölüm vakitli mi gelir?
Sınırların ardında ay hilal,
Ufuk hayal değil midir?
Sınırların ardında yalnızlık daha mı az?
Sınırların ardında akşam acı vermez mi?
Aşk hüznü vermez mi?
Ya nasıl ayırırız yıldızları?
Kim geçiş izni verecek rüzgâra?
Bu tarifsiz ayrılığı
Yağmura kim, rüzgâra kim
Çocuklara kim öğretecek?

...

Feryadım hoşnutsuzluklarla başladı, tanışmam ise mutluluklarla karşılandı. Sistemin kirinden, tekdüzeliğinden öylesine bıkmış, öylesine boğulmuştum ki artık kendime bir nefes bulmalıydım. İçimdeki özgürlük özlemini ise ancak bu dağlar giderebilirdi. Ben Güneş'e sevdalandım ve öyle koyuldum yola. Kimi insanlar her şeyi birlikte yaşamak ister. Kimileri ise yalnızlığa bürünerek sade yaşamayı sever. Ve insanlar aydınlığın enerji gücü olan güneşle bağlanır yaşama, güneş var olan bütün nesnelere renk katıp güzelleştirir.

Şu anda güneşin en görkemli doğduğu dağlardayım, Botan’dayım. Asê Aro dağının gövdesinde konumlanmışız. Etrafımda yoldaşlarım, doğal, samimi içten bir hava sarmış etrafımızı.

İlkbaharın serin, soğuk, aysız, zifiri karanlığında orada yıldızlar daha parlak görünür. Uzanırken yatak yerlerimize, parlayan yıldızlara dikilmişti gözlerimiz. Ve yıldızları paylaşmaya başlamıştık. O benim, şu senin derken, soğuk gecede uykuya dalmıştık. Artık güneş iyice yükselmiş ve üşüyen bedenimizi ısıtmaya başlamıştı.

Kalktık, hazırlanıp yola koyulduk. Güneş ışınları altında tepeye doğru tırmanıyorduk. İlk verdiğimiz arada epey yol kat etmiştik. Artık her yere hakimdik, bulunduğumuz yerden her yer görünüyordu. İçimdeki merak duygusunu dizginleyemiyordum. Ve durmadan heval burası neresi, burayı da anlat diye diye arkadaşları adeta mahvetmiştim. Ama olsun ben her yeri tanımak ve bilmek istiyordum. Sonra parmağımınla uzak bir yeri göstererek, peki ya orası dediğim zaman bir arkadaş; “orası Çiyayê Reşke” dedi ve orada yitirdiğimiz, avuçlarımızdan kayıp giden kırk dört yıldızın hikayesini anlatmaya başladı.

Öyle etkilenmişim ki bu olaydan, bir an önce o uzakta duran Çiyayê Reşke ‘ye ulaşmak, onunla kucaklaşmak istiyordum. Ama bu Temmuz yağmurları buna izin vermiyordu. Bir de zaten keşif çalışması yapıyorduk. Düşman hareketliliğini görmüş, onları takip etmeye çalışıyorduk. Gündüz keşiflerimizi tamamladıktan sonra akşam karanlık çöktüğünde noktamıza dönüyorduk. Bir süre keşif yaptıktan sonra artık eylem planlamasına geçtik. Bu planlamaya göre düşmanın araziye çıkmasını bekleyecek ve belirlediğimiz yerlerde onlara pusu atacaktık. Şimdi bu planlama çerçevesinde bekliyoruz. Bakalım düşman ne zaman gelecek ve biz onunla ne zaman cenge tutuşacaktık. Yitirdiğimiz güzel yoldaşların intikamını ne zaman alacaktık. Şimdi yine gözlerimi gökyüzüne dikmiş uyumaya çalışıyorum. Ve yıldızlar akmaya başlıyor, o debi derya azmanda. Acaba diyorum bu sefer süzülüp kayan yıldız kim?

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

D DAR LEGER N (NURCAN KARAMAN)

Adı Soyadı: Nurcan KARAMAN

Kod Adı: Didar LEGER N

Doğum Tarihi ve Yeri: 1978 / Mersin

Anne Adı: Zülfiye

Baba Adı: Mehmet

Katılım Tarihi ve Yeri: 2000 / Mersin

 hadet Tarihi ve Yeri: 03.09.2008 / Gabar

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

İlkler

Ülkeye dair duygu ve düşüncelerimi yoldaşlardan gayri bir de seninle paylaşacağım sevgili günlük. Nice zorlu günlerden hatta bir yıl süren uzun ve kısa yolculuklardan sonra toprağı, yoldaşlığı, Önderliği ve kadınlığımı bulmaya geldim. Unutturulmaya çalışılan güzel kadını bulmaya çalışıyorum.

"Alıştın mı?" diye soruyorlar. Beklenen cevabı vermiyorum. Henüz görmedim. Bakıyorum diyorum. Alışmak mı? Asla! Bir gerilla için doğayla yaşanan bu yaşamı sıradanlaştırmak, alışkanlıklarla dolu bir yürüyüşü olmak kadar kötü bir şey olamaz. Çünkü bu kendinden uzaklaşmanın ta kendisidir.

Ülkeye, özentisiz, sahtelikten uzak bir samimiyeti oluşturarak, ülkeye gerçekten de doğru anlamlar yükleyerek geldiğimi düşünüyorum. Hep çok idealist bakmamaya ve iyi veya kötü ön yargılar oluşturmamaya çalıştım. Doğru duygular oluşturmaya çalıştım. Tabii ne kadar başardığımı zaman ve yaşam gösterecek.

İlk yürüyüş pratigimde çok zorlandım. Bacaklarımın güçlü ve biraz tecrübeli olduğunu biliyorum. Gerilla ile yan yana olabileceğini düşünemeyeceğim şeyleri görüyorum burada. Büyük şaşkınlık yaşıyorum. Esmer, zayıf bir gerilla araba ile bizi yerimize götürürken tanıtıyor; "bunlar bizim koyunlarımız, ineklerimiz, tavuklarımız da var. Bahçeyi görmediniz mi? Şu yan tarafta bir hastanemiz de var. Yollarımız çok kötü ama greyder getirdik. Yolları düzeltiyoruz." Ben ise şaşkın şaşkın, ne greyderi, o da mı var bu dağlarda? diyorum. Sanırım bu ve buna benzer daha birçok şeyle karşılaşacağım...

Uğradığımız terzihanenin olduğu yerde kadın arkadaşları görüyoruz. Daha ilk karşılaşmadaki sıcaklıkları beni oldukça çok etkiliyor. Burada geçirdiğim kısacık zaman diliminden edindiğim izlenimleri satırlara sığdırmakta zorlanıyorum. Beklediklerim, bulduklarım. Doğa koşullarının beni zorladığını söyleyebilirim. Ama bu zorlanma daha doğrusu doğadaki netlik, keskinlik kişilikle de bir netleşmeyi ve ayırtırmayı kesin yaşıyor. Eğer insan bu gelişim seyrine kendisi hâkim olabilirse müthiş bir hamle yapabilir.

Bahara merhaba

Gökyüzünde baharın puslu, yağmurlu havası yaşanırken, yeryüzünde yeşermenin sancısı yaşanmaktadır. Bir yandan yağmur, bir yandan sis. Bu durum insanın ruh haline de yansıyor. Baharın ilk renkleri olan sarı ve kırmızılarla insanın içi açılıyor. Diğer yandan yağmur için kapanan hava ile birlikte içimiz de kapanıyor. İnanın ki insan böylesi havalarda hep uyumak istiyor. Fiziki olarak kendimi en özgür hissettiğim mevsim

ise baharın sonu, yazın başlangıcı. Sıcaklık bana her zaman can-ruh veriyor. En azından bir Akdeniz çocuğu olarak ben yazı ve özgürleştirici sıcaklığını seviyorum. Güzelim Akdeniz. Maviliğinde yüzmek özgürlük değil de nedir? Özlemim ve sevgim gün geçtikçe büyüyor. Toroslar'ın görkemli sevgilisine aşkıdır benim doğduğum ve büyüdüğüm yer. Kürdistan dağlarından sevgilerimi gönderiyorum. Bir gün mutlaka sana geleceğim Toros. Bir gün mutlaka...

Uzunca bir belirsizlik dönemi sonrasında iki yıldır bulunduğu Kandil'den çıktım. Behdinan'a geçmek bireysel bir karardı. Büyük bir inatla ve çok iyi yürüdüm. Hem askeri hem de estetik değeri olan bir yolculuk oldu. Doğayı, dağı, suyu ve yaşamı olanca gücümle hissettim, sevdim. İnsan ve doğa uyumunu bu ilk uzun yürüyüşümde tattım. Cemal arkadaşla olması belki de daha da güzel kıldı bu yürüyüşü. Komutanca, yoldaşca ilgisi zorlanmaları güvene ve rahatlamaya çevirdi. Tüm grup için bu böyleydi.

Evet, herkesin hayran olduğu Avaşin'e önce kuşbakışı küçümseyici gizli bir ilgiyle bakış attım. Hımm! Avaşin ha, ama bu mavi değil ki yeşil dedim. Aygün arkadaş Avaşin Suyu'nun güzelliğini kanıtlamak istercesine; -"gördüğün yer Basya ile karışmış bu yüzden tam mavi değil" dedi. Demek ki bakir hali maviymiş! Ona yaklaştıkça ilgimi kendinde toplamayı başardı. Bir de teleferikle geçtiğim kısacık zaman dilimi beni sarhoş etti. Harika bir şeydi. Kameraya gülümsedim. Gülümsedim. Yoldaşlar, ben ve Güzel Avaşin. İyi ki gerillayım, iyi ki yola çıktım ve iyi ki Avaşin'i gördüm.

"Artık Söz Sırası Bizde"

Önderliğimiz; "dağlar güzellik merkezidir" demişti. Evet, bu özgür dağlar ve felsefe... Her şeyin daha güzel olabileceğini görmeye çalışan ve bunu yaşamaya büyük özen gösteren kadın ve erkeklerin mekânı. Her geçen gün kendimi daha fazla buralara, dağlara ait hissediyorum. Ve anlıyorum ki güzelleşebilmem için daha fazla tarih-felsefe okumam, öğrenmem gerekiyor. İnsan sürekli gelişen, değişen ve dönüşen bir varlıktır. Bu yüzden kendimizi hiçbir zaman tas tamam görmemeli; her zaman daha fazla gelişmek için çaba göstermeliyiz. Her an'ı hissetmek ve ne yaptığını, nerede yaptığını bilmektir işin gizi... Önderlikle yirmi dört saat birliktelik, insanın güzelleşmesini sağlayan yegâne yoldur. Tabii bunu başarmak o kadar da kolay değildir. Güç ister. Bazen acı çekersin. Çünkü geçmişte yapılması gerekenler yapılmadığı için Önderliğimiz şu an fiziki bir esareti yaşamaktadır. Oysa bizler gerçek

anlamda yirmi dört saatimizi Önder Apo ile geçirmiş olsaydık, bu şekilde olmazdı.

Bu günlerde aldığım haberleri nasıl yorumlamam gerektiğini ben de tam olarak bilmiyorum. Amed'de şahadete ulaşan on dört yoldaşımızın cenazelerinin alınması sonrası gerçekleşen tören aslında serhildan başlangıcı oldu. Halkımız ayakta. İki gündür Amed şehri adeta intibada. Polis, asker ve halk arasında yaşanan çatışmalarda şahadete ulaşanların sayısı altı oldu. Şahadet sayısı arttıkça serhildan da artıyor. Düşman yaşanan bu durum karşısında çaresiz kalmış görünüyor. İlk defa serhildanlara tanık oluyorum. '90'larda Kürdistan'da yaşanan serhildanlardan çok fazla haberim yoktu. Çünkü o zaman örgütü dahi tanıımıyordum. O dönemi yaşayan ya da tanık olan arkadaşlar anlattığı zaman bile büyük bir heyecan duyuyorum. Bir halkın asil ve asaletli duruşuna ilk defa yakından tanık oluyorum. Bir topluluk, bir grup, bir örgüt bileşiminden bahsetmiyorum. Bir halk nasıl onuru için ayaklanır ona tanık oluyor ve onu anlatıyorum. Hayatım boyunca ilk defa Türk olduğum için utaniyorum. Çok yoğun duyguları bir arada yaşıyorum. Sanki birileri bana çağrıda bulunuyor ve; "sıra sende, söz senin. Eğer bir şeyler yapmazsan, utanç içinde boğulabilirsin. Bir şeyler yapmazsan halkının adı tarihe kara lekelerle yazılır" diyor. Bu seslere kulak verme gücünü göstermem gerekiyor. Biraz daha yoğunlaşmaya ihtiyacım var. Bir lanetle, kara leke ile yaşayamam. Çünkü benim halkım, kardeşleri haksızlığa uğrarken sessiz kalan bir halk değildir. Bu yüzden bu kara leke anlından silinmelidir. Ben evladı olduğum bu halkın da onurlu olduğuna inanıyorum. Sadece bilinçten uzaklar. Önderliğimizin de halklara yaklaşımı budur. Önderlik felsefesi tüm halkları kucaklayan bir felsefedir. Şimdi Kürt halkının yaşadığı acılara son vermenin, demokrasi mücadelesine bir nefes olmanın zamanıdır. Türk halkının içinde bulunduğu bu vurdumduymaz, duyarsız durumuna dur demenin zamanıdır. Ben bunun yükümlülüğünü üstlenmeliyim. Mazlum yoldaşın dediği gibi: "Artık söz sırası bizde..."

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

RÊBER APO: "ŞEHÎT YAŞAMDİR"

EKİN AMED (KEJİJE ÜRSELENDİ)

Adı Soyadı: Kejiye ÜRSELENDİ

Kod Adı: Ekin AMED

Doğum Tarihi ve Yeri: 1986 / Amed

Anne Adı: Mekiye

Baba Adı: Ahmet

Katılım Tarihi ve Yeri: 2008 / Amed

Şehadet Tarihi ve Yeri: 14.09.2012 / Şemzinan

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Güzel Ve Özgür Yaşamın Yaratıcısı Önder Apo'ya

Anlamli yaşamın yaratıcısı başkanım; size bir şeyler yazabilmek için günlerdir değil yıllardır kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Bir yandan size bir şeyler yazmak istiyorum ama bir yandan da bunu ne kadar hak ettiğimi düşünüyorum. Çünkü bir şeyler yazarsam, sizinle bir şeyler paylaşmış olacağım ama bilmiyorum bu paylaşımı ne kadar hak ediyorum. Çünkü size doğru bir yoldaş olmadık ve bugün bu eksiklik ve yetersizliklerimizin bedelini veriyoruz. Eğer biz size doğru yoldaş olabilmış olsaydık bugün sizin uzağınızda değil yakınınız da olurduk. Şimdi size bir şeyler anlatabilmek için hangi sözcükleri kullanmalıyım bilmiyorum. Sanki hangi kelimeyi kullanırsam kullanayım, hiçbir sözcük hiçbir kelime size olan sevgimizi, özlemimizi anlatmaya yetmeyecek. Siz bizim özgür birey olabilmemiz için ne gerekiyorsa yaptınız, hatta biz gençler için özgür dağ yaşamı tercihinizden bile vazgeçtiniz. Peki, biz bu dağlarda size ne kadar layık olabiliyoruz. Sizin söylediğiniz şu cümleyi hiç unutmuyorum; "bizim gerçek militanlarımız o dağlara ulaştıklarında her birisi bir şahin olmalıdır. Her birinin bir pratiği bir şiir olmalıdır. Ve her biri bir eylemi ile destan olmalıdır." İşte ben de sizin bu sözünüzü esas alarak savaşmak, size layık bir militan, halkıma layık bir özgürlük savaşçısı ve ordumuza layık bir gerilla olmak istiyorum. Bunu başarmak için de ne gerekiyorsa yapacak, sizin açığa çıkarttığınız hakikatten bir an bile taviz vermemeye çalışacağım. İnanıyorum ki özgür Önderlik ile özgür yaşam yakın hem de çok yakın...

Ey Yiğitlerin Diyarı Gabar

AGİT'lerin, Erdalların meskeni Gabar. Sen bu yiğit evlatlarınla kutsallığına kutsallık kattın. Bugün 28 Mart yani Agîd yoldaşın şahadet yıldönümüdür. Agîd yoldaş bizlere kahramanlığın yanında yiğitliği ve yoldaşlığı da öğretmiştir. Bu yüzden onun bize emanet ettiği yaşama sahip çıkacağız. Bu yaşamın tüm değerlerine sahip çıkacak ve ne gerekiyorsa onu yapacağız. Gerilla yaşamını geliştirmek, onu anlama kavuşturmak boynumuzun borcudur. Senin kutsallaştırdığın mekanlara varıp orada senin hayallerini ve ideallerini yaşamsallaştırmak istiyorum. Bugün Kürdistan'da Kışla Kültürü adlı kitabı okudum ve bitirdim. Bu kitap dilimizin, kültürümüzün nasıl asimile edildiğini anlatmaktaydı. Gerçekten insan bu kitabı okurken tüyleri diken diken oluyor. Düşmana olan kını, öfkesi daha da artıyor. O yüzden büyük komutanımız Agîd yoldaş şahsında tüm şehitlerimize bir kere daha söz veriyorum. Sizin ilerlediğiniz yolda ilerleyecek ve başarıyı kesinleştireceğiz.

Memleket Dört Mevsim

Bugün sabahdan akşama durmadan öyle bir yağmur yağdı ki, sormayın gitsin. Yağan bu yağmur sonrası öyle güzel bir manzara ile karşı karşıya kaldık ki, adeta bu manzara karşısında büyüledik. Bu bahar demlerinde aslında dört mevsimi bir arada yaşadık. Bir yanda güneş, bir yanda gökkuşağı, bir yanda dolmuş bulut parçaları, yağdım yağacağım diyerek bekliyor. Yani Kürdistan yine tüm güzelliği ile düşmanı çatlatıyor. Bu çekiciliği ve güzelliği bizi yaşama bir kere daha sımsıkı bağlıyor. Yaşam Kürdistan'da daha bir anlamlı daha bir güzel oluyor.

Gece ay ışığı ve yıldızlar çıktığında ve bu güzellik yer yüzündeki akarsularda yansıma bulduğunda insanın bu güzelliğe aşık olmaması mümkün değil. Adeta geceyi gündüze dönüştürerek etrafa aydınlık saçılmaktadır. Gecenin karanlığı bu güzellik ile bölünmektedir. Yıldızlar benimle konuşmakta ben de onlarla... sevinçlerimi, hüzünlerimi, coşkularımı onlarla paylaşıyorum. Ve yıldızlar tüm bu güzellikler arasında bana gülümsüyorlar. Aslında her bir yıldız bir yoldaşım olarak görüyorum. Bu ülke için savaşmış ve şahadete ulaşmış tüm yoldaşlarımız artık gökyüzünde birer yıldızdır. Bu yüzden gökyüzüne baktığım her anda onları görür gibi oluyorum. Belki birçokları için bu söylediklerim ve yazdıklarım abartılı olabilir ama ben gerçekten de bu şekilde düşünüyor ve hissediyorum. Belki de bu düşünüş tarzı bizlere tanrıçalardan kalan bir mirastır. Onlar da kutsallaştırmıyor muydu, bu güzellikleri? Onlar doğayı kendilerinden bir parça olarak görüyor, doğaya o şekilde yaklaşıyorlardı.

Ax Kürdistan, güzel ülkem seni anlatmaya ne mürekkep ne de kalem yeter. Senin güzelliğini anlatmak istersek tükenir sözcükler. İnsanın seni anlatabilmesi için romanlar yazması gerekir. Ancak seni yaşayıp yaşatanlar seni bir şiir sadeliğinde anlatabilir. Seni anlatabilmek güçlü bir yürek ve direngen bir benlik ister. Seni savunmak, korumak gerekir. Çünkü binlerce yıldır sana yüklenmekte tüm düşmanların. Seni sen yapan değerlere saldırmaktadırlar. Bu dünya denilen aleme senin bağrında, senin bir evladın olarak gelmek beni ancak onurlandırır. Bu ülke için, bu ülkenin halkı ve çocukları için savaşmak, bedel vermek bizim için bir ayrıcalıktır. Bizler güneşin ve ateşin çocuklarıyız. Yani aydınlığın, güzelliğin çocuklarıyız. Bu güzelliği savunmak özgürlüğü yaratmaktır. Bizler de özgürlüğü yaratmak için ne bedel gerekiyorsa vermeye hazırız. Kürdistan bizler için bir aşktır ve biz bu aşk için sonsuza kadar savaşacağız.

...

Ey direnişin kalesi Amed, sana olan sevgim her geçen gün daha da büyüyor ve artıyor. Bu sevginin yanında büyüyen bir diğer şey de hayallerimdir. Binlerce güzel insan sana dair hayaller kurarak yaşadı ve yaşamını bedel verdi. Bizler de bu bedeli vermeye hazırız. Karşımızdaki düşman ne kadar vahşi, ne kadar vicdansız olursa olsun, gücü asla bizleri bitirmeye yetmeyecektir. Biz senin bağrında direnmeyi, direnerek yaşamayı öğrendik. Düşmanın bu ülkede bizlere reva gördüğü tek bir şey var o da ölüm. Oysa biz ölmeyi değil yaşamayı istiyoruz. Ama onların bizlere vaat ettiği gibi bir yaşamı arzulamıyoruz. Bizler onurlu ve özgür olabileceğimiz bir yaşamı istiyoruz. Bunun ötesindeki yaşam haram bizlere.

Ey Amed, ey güzel memleket;

Kahpe düşmana inat senin için savaşıcağım. Senin surlarında onurluca yaşayacağım. Kutsallığına kutsallık katarak, tarihe bir not bırakacağım. Bir gün herkes senin neden bu kadar kutsal olduğunu anlayacak ve bir gün herkes bizler neden senin uğruna ölümü göze alıyoruz öğrenecekler. Sen direnişin kalesisin. Kürde en çok yakışan şey direniştir. Bizler de özgür ve onurlu bir yaşamı yeniden diriltmek için dirilişi yaratacağız. Bizler yani senin evlatların özgürlüğe susamış anka kuşu misali özgürlüğün peşinde koşacak ve onu kazanmadan asla durmayacağız. Şimdi bizlere direniş, bizlere serhildan yaraşır. Amed özgür günlere kavuşuncaya kadar. Hep direniş ve diriliş...

Ne diyordu Apê Musa:

“Direnmek yakışırdı Kürde yaşamının bir diğer adı direnmekti.”

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

EKİN SANEM (ESRA BULUT)

Adı Soyadı: Esra BULUT

Kod Adı: Ekin SANEM

Doğum Tarihi ve Yeri: 1978 / Sivas

Anne Adı: Fatma

Baba Adı: Hasan

Katılım Tarihi ve Yeri: 2000 / Kandil

Şehadet Tarihi ve Yeri: 14.09.2012 / Şemzinan

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Şimal...

Güney'den Kuzey'e geçeli tam bir hafta oldu. Doğa harikası Katolardayım. Kato Jırka... İhtişamı insan belleğinde etki yaratıyor. Katolara doğru tırmandığında havanın değiştiğini, şimalden esen temiz rüzgârı içine çekince anlıyor insan. Hele bir de ay ışığında kapılarının bir tanesinden içeri girdiğimde şunu demeden edemedim kendime; Ekin, İskender'in lanetlediği Katolardan geçeceksin, şanslısın. İçimdeki ikinci ben bana bunu söyledi. Tabii heyecanlanmadım değil...

Benim için yeni bir başlangıç. Tam sekiz yılın ardından Güney'den çıkmak Kuzey topraklarına ayak basmak benim için çok önemliydi. Artık oralarda miladımın dolduğuna çoktan karar vermiştim, ama ne fayda... Karar uyguladığım oranda karardır. Ondan ötesi suya yazılan yazılardan ibarettir. Geçte olsa Kuzeye geçişe 'nereden dönersem kardır' mantığıyla yaklaştım. Ve yola çıktım...

İkinci ben bana şimdi diyor ki, önemli olan tek oralardan çıkmak mı Ekin? Cevap veriyorum. Tabi ki hayır. Yaşadığım süre boyunca içeriğini doldurarak ve arayışlarıma yenilerini katarak yürümek benim için önemli oldu. Hakeza sadece bir coğrafya değişimi çokta belirleyici olmuyor, günceli kurtarmanın ötesine geçmiyor, sık bir değişim oluyor. Oysaki benim güçlü bir yenilenmeye ihtiyacım var, eskiye dair -geri geleneksel- ne varsa zihnimden, yüreğimden o kadar çok atmak istiyorum ki, nereye gitsem bunlar benim karşımda bir ayna. Ne fark eder ki, o suretler benden öte değil. "Kendini bulmak ve bilmek" diyor Önder Apo. Ben de kendimi bulmanın arayışına koyuluyorum...

...

Bundan iki gün önce birimce araziye çıktık. Hem biz kendi işimizi yaptık hem de Xoşmer arkadaş onlar. Besta çok geniş bir arazi. Etrafı görkemli dağlarla dolu, Herekol, Katolar, Kêla Memê, Kôr Qandil...

Kanî Botkî boğazına ulaşacağım zaman Katolardan dolunay çıkmaya başlamıştı. Yanımda neden bir fotoğraf makinesi yok diye hayıflandım. Hafif esen bir rüzgâr yanağımı yalayıp geçiyordu. Bir kez daha ayın ihtişamı karşısında çaresiz düştüm ve kendimi onun doyulmaz güzelliğine teslim ettim. Çocukluğumdan beri ay ışığının bende hep farklı bir etkisi olmuştur. Hep gizemli bir gücünün olduğuna inanmışımdır. Bu gücün özellikle kadın üzerinde ayrı bir etkisi olduğunu düşünürdüm. Daha sonra yaptığım mitolojik ve bilimsel bazı araştırmalar bunu doğruladı. Mitolojik süreçte ay hep kadın tanrıçalarla simgelendirilmiştir.

Bu i in farklı bir boyutu ama yaptığımız i  dolunayda olunca ayrı bir tadı oldu.   in sınırları bozan yanı ise ondan birkaç gün önce düşmanın hareketli birlikleri aynı güzergahtan geçmişti. Etikten yoksun zihniyetlerin, ete b r nm  , insana b r nm   hali gibi karşımızdaki düşman. Gittiğimiz her yerde ayak izleri var. Bir de yakıp yıkmaya  alı mı lardı araziye ama nafile. Arazi onlara inat çok fazla tahrip olmamıştı. Yine de içim kinle doldu. Hiçbir zaman kendilerine ait olmayacağını bildikleri için bu güzelim dağları çöpleriyle, izleriyle, çirkin oyunlarıyla yok etmek istemelerine tahammül edemiyorum. Zaten bu yıl isyan bastırma hareketine Botan'da da kalkı tılar. Lakin bastıramayacaksınız. Buna ne tanklarınız, ne de toplarınız yeter. Çünkü   -be  çapulcu dediğiniz Apo'cular artık halkla tı, halk kendini PKK'de buluyor. D  manın hâkim olamadığı beyinlere ve yüreklere Apo'cular iz bıraktı. Öyle bir iz ki, tarihin özgürlük sayfalarında binyıllarca silinemeyecek.

En son askerlerin gözlem ve keşif amaçlı kullandıkları tepeye geldik.   lerimizi tamamladıktan sonra bir gerilla için en güzel şeylerden birisini yaptık.  nce ke fimizi tamamladık, sonra yanımızdaki kara çaydanlığı üzerine koyduk. Birimce oturup ayaklarımızın altındaki kocaman araziye bakarak, sırtımızı Katolara yasladık.  ayımızı bardaklara doldurup yudumlarken hem sohbet ediyor, hem de bu alanda nasıl eylemler yapabiliriz diye yo unla ıyorduk.

Bu tartışmalara renk katan, eşsiz bir soframız vardı. Dünyanın hiçbir yerinde böylesine güzel bir sofraya bulunamaz. Birçok insan için fakir ama biz gerillalar, devrimciler için zengin ve sade bir yemek yedik. Katoların  nl  sirikli zozan peyniri, gerilla ekmeğı ve yapay içecek yani lezzo. A  olmadığım halde bir parça yedim. Böyle bir gecede bir gerilla bunu yapmazsa olmaz diye d  nd m. Ve gerçekten yorgunluğun ardından bu çok iyi geldi hani. Gecenin gözdesi tabi ki Herem arkada tı. O gün Herem arkada a general diye takılıyorduk. Tabii biz de onun uzman çavuşları olmu tuk. Herem arkada la dola a dola a onun gibi olmu tuk. O nerede ne bulsa bir gün lazım olur diye kaldırı , hatta birçoğunu yanında ta ırdı. Ceplerinde taşıdığı malzemenin haddi hesabı yoktu. En umulmadık anda, en umulmadık yerde bize ne lazım olsa Herem arkadaş hemen üzerinden ya da g mmesinden çıkarırdı. Ceplerimizde yabani elmalar, boş  a alar, kuru çözümler vardı. Bunları vakit kaybetmeden Herem arkadaşımızın bireysel g mmelerine ta ıdık. 'Uzman  avuşlar Albay'ına benzedi' diyerek onunla  akala tık.

Mutluluğun Resmi

Abidin Dino'yu çağırırsam acaba bu görüntüyü tuvaline aktarabilir miydi? Bu coğrafyanın ahengini renklere büründürebilir miydi? Hani Nazım şiiirinde soruyor ya **'mutluluğun resmini çizebilir misin Abidin?'**

Tabiat ana bu sabah şafak sökmeden yine renklerin cümbüşünde her şeye inat mutluluk dağıtıyordu. Keşifçiydim, henüz şafak sökmeden keşfimi yapmak için yerimi aldım. Şafak sökerken gördüğüm manzara beni sarhoş etti. Parçalı bulutlu bir hava ve hafif bir melteme benzer bir rüzgâr, karşımda uzanan Kato silsilesi, Kör Qandîl ve Herekol, küçük küçük vadiler Çakçako vadisinde birleşiyor. Küresel ısınmaya karşın bu vadiye kurumamak için akan ırmak ve kuş sesleri. Bir süre sonra gökyüzünün rengi değişmeye başladı. Beyaz griye çalan bulutlar kızışmaya, Kato'ya açılan Deriyê Baqê -kurbağa kapısı- boğazında güneş bulutların arasından bir top gibi çıkmaya, Güneşin kızıl ışıkları bulutların arasından sızarak etrafına yansımaya çalışıyordu. Gökyüzü esrareniz mavisini bu kızıl ışınlar karşısında daha da belirginleştirdi. Deriyê Baqê'yi tutan askerler de artık bu görüntü için miydi bilemem ayağa kalkıp etrafına bakmaya başladılar. Gözlerimiz onlarla aynı işlevi görse de, gözlere görmesi için komut veren beyin ve yüreklerimiz aynı olmadığı kesin. Tabiat ananın şafağa bulanmış yüzünden aldığımız haz mutlaka farklılıklar arz ediyor. Onlar için işkence olan dağlar, korkularak yaşanan günler, ölümün her an geleceği korkusuyla yaşanan geceler biz gerillalar için çok başka anlamlar ifade ediyor. Bir film sahnesini andıran bu şafağı asla unutmayacağım...

En Sevdiğim Mevsim Sonbahar

Yüreğimin derinliklerinde anlam veremediğim hüznü hep sonbaharda yaşarım. Fakat diğer bir yandan da ruhumun bu mevsimde dinlendiğini, rahatladığını hissedirim. Duygularımda sakinlik yaratır. Birçok şehirde, ülkede sonbahar mevsimini yaşadım. Ama en çok da Karadeniz'in küçük kasabalarında, Batı Karadeniz'de yaşadığım sonbaharın tadını hiçbir yerde alamadım. Kürdistan kadar Karadeniz aşığı bir insanım. Oraları bir gün mutlaka yazacağım.

Dün Herekol arkadaşın gömmelerini mayınlamaya gittik. Dönüşte bir kez daha tabiat ananın bir kızı olduğum için gururlandım. Nedenine gelince; Eriş arkadaşla Besta Biye'den kendimizi bıraktık. Vadi küçük ama uzun bir vadi. Tam ortasında selvi ağaçları, yabani elma, alıç, yabani armutlar, kavak ve isimlerini bilmediğim maki türlerine benzeyen ağaçlar, yarım metre uzunluğunda sararmış otlar... Yapraklar rengarenk

olmuş. Sarı, mor kırmızıya çalan renkler, Kahverengi ve yeşil. Pastel tonda bir renk cümbüşü. Gökyüzü mavi ve parçalı tüy bulutlar. Bu bulutlar ateşten çıkan alevler gibi. Bir de tam güneş batımı. Bulutlar kızıl, pembe rengini almış. Vadiden çıkarken, Girê Rijdê, Serkê Dêryan ve Serkê Hiryan bulutların kızılığında turkuaz rengini almış. Tam da bu anda o kızıl bulutların içinden iki yolcu uçağı iz bırakarak sanki yarışrcasına yol alıyorlardı. Bu an aldığım coşkuyu daha önce nerelerde yaşadım diye düşündüm. Pek yabancı değildim bu coşkuya fakat bulunduğum ortamın gerilla oluşu ayrı bir gizem kattı buna. Doğaya karşı hiçbir zaman yabancı kalmadım ve **'bu evrene ait canlılardan birisi olmak ve bunun farkında olarak yaşamak gerçekten ayrı bir haz ve mutluluk'** yüreğimin süveydası tabiat ana, anaların en kapsayanı, seni dün gözlerimi kapatarak dinledim ve kendi kendime 'senden geldim ve sana döneceğim' dedim.

Bukê Delalê

'Cennet anaların ayakları altındaymış' derler. Analar insanlığı bir araya getiren, sevgiyi, kardeşliği, barışı yaratanlardır. İster Afrikalı, İrlandalı, Arjantinli, ister Filistinli, Anadolulu, Kürdistanlı olsun konuştukları diller hep aynıdır. Duyguları, ağıtları, acıları, direnişleri aynı... Varsa yoksa barış, aşiti ister. Ne kendi çocukları, ne de başkalarının çocukları ölsün ister.

Dün Delila Arkadaş'ın annesinin mezar başında yaptığı konuşma radyolardaydı. İnsanın nutkunu tutacak bir duruş sergiledi. Gerçekten kanım dondu. Beni buralardan aldı, ta neolitik süreçlere kadar götürdü. Nasıl bir güç ki, bir ana kızının cenazesini böyle karşılayabiliyor? Bu kadar acı çeken bir halkın içinde ana olmak, hem de bir gerilla anası olmak gerçekten çok zor olsa gerek. **'Bugün bizim düğün günümüz. kızım ülkesiyle evlendi. Ülkesinin gelini oldu. Tilililerle karşılamak lazım. Yas tutmayın, ağlamayın... Çocuklarımız namusu, onuru ve şerefıyla savaştılar ve bu ülkeye gelin ve damat oldular.'** diyor ve arkasından **'Buke Delale'** şarkısını söylüyor.

Bir kez daha bize örnek oldun ana, geçmiş direngen tarihine denk, egemenler karşısında boyun eğmeyen, zavallı bir duruşu kabullenmeyen asi Kürt Kadını... Seni özlemle kucaklıyor, ellerini, gözlerini hasretle öpüyor ve başımı önünde eğiyorum ey güzel anam...

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

EKİN VAN (KEVSER ERTÜRK)

Adı Soyadı: Kevser ERTÜRK

Kod Adı: Ekin VAN

Doğum Tarihi ve Yeri: 1990 / Van

Anne Adı: Delal

Baba Adı: Teymur

Katılım Tarihi ve Yeri: 2008 / Van

Şehadet Tarihi ve Yeri: 10.08.2015 \ Muş-Varto

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Zagros Asi İnsanların Mekânıdır

PKK romanındaki anılar hiç bitmez, zihinlerde hep canlılığını korur. Bizler de bu romanda yerimizi aldık. Xemgîn arkadaştan aldığım bu deftere ben de doya doya güzel anılarımı ve hislerimi yazacağım. Ve iyiye, doğruya, güzele dair ne varsa bu beyaz sayfalara nakşedeceğim. Anısız insan yoktur, hele hele anısız gerilla hiç yoktur. Tıpkı gerilla yüreği gibi büyük, Zagroslar gibi asi ve bir o kadar da mütevazıdır. Aslında Zagros asi insanların mekânıdır. Cîlo dağları hırçın ve kavgalı yüreklerle mekândır. Kürdistan'daki isyan ateşi Cîlo'da daha da büyür. Eğer o isyan ateşi olmazsa sen yanar kül olursun ve Çarçella'ya savrulursun. Oysa Kürdistan'ın her bir kızı ve oğlu ateşten bir parçadır. Onlar hakikatin yolcularıdır. Sonsuz özgürlüğün sembolleridir.

Çünkü gerilla yaşamı bir hakikat gerçeğidir. Hakikat savaşçısı ise aynı zamanda özgürlük savaşçısıdır. İnsanlar doğru bir yaşamın istemiyle yaşarlar. Gerilla olmak Kürdistan'ın dağları ve denizler gibi derin ve büyük olmaktır.

Bazı anlarda insanların içinde fırtınalar kopar, anlamlı ya da anlamsız. Yazmaya çalışır yazamaz, söylemeye çalışır söyleyemez. Yüreğindeki yangını bir türlü tarif edemez. O yangınlara sebep yoldaşlık sevgisidir. İşte o sevgi dünyaya bedeldir. O sevgi için dünyanın tüm acılarına, tüm zorbalıklarına ve çirkinliklerine katlanabilir insan. Yoldaş sevgisinden mahrum olmak belki de yaşamın tüm güzelliklerinden mahrum olmaktır. O anda güneş doğmaz, gökyüzü hırçınlaşır. Dayanamaz buna gözlerimizdeki pınarlar bir nehre dönüşür. Belki ben de bir gün tıpkı yitirdiğim diğer yıldızlar gibi toprağa düşeceğim ama yok olmayacak, o toprakta filizleneceğim. Yeni yarınlara umut olacak, yaşanan her demi Ekin mevsimine dönüştüreceğim...

...

Evet, şimdi eylem zamanı. İlk defa kalp atışlarımın bu kadar hızlı attığını hissettim çünkü ilk defa eyleme gidecek ve düşmanla karşı karşıya gelecektim. Şehit Tamara'nın intikamı için düşmanın beynine ilk kurşunu sıkacaktım. Böylece hiçbir yoldaşımızın kanı yerde kalmayacak. Eylem için biz üç kadın arkadaş hazırlandık ve mayınlama yapacağımız alana doğru yol aldık. Öncesinden hazırladığımız mayınları altı saat boyunca kazdığımız caddeye döşemeye başladık. Kazma işlemini şişlerle yaptığımız için ellerimiz yara bere içinde kalmıştı. Döşeme işlemi bittikten sonra Rûken arkadaşın bizi çağırması üzerine noktaya geri döndük. İki erkek arkadaş ise mayınlama yaptığımız yere yakın bir yerde nöbet tutmuşlardı. Daha biz noktaya varmadan alanda operasyon başlatıldığını öğrendik ve kendimizi bu doğrultuda

hazırlamaya başladık. Şimdi sabırsızlıkla mayını patlatacağımız an'ı bekliyorum...

Rüzgâr Bana Sizi Hatırlatır

Şimdi Cîlo'nun en yüksek tepelerinden birindeyim ve yüzümü rüzgâra dönmüşüm. Rüzgârın yüzüme her vuruşunda içime yeni bir güzelliği çekmekteyim. Elimdeki dürbün ile Zagros'u karış karış izlemekteyim. O kadar güzel bir manzara ki, anlatmaya kelimeler yetmez. Bir tarafta yemyeşil bir güzellik, bir tarafta akan suyun güzelliği, bir tarafta sıcacık bir hava. Yani burada yaşam tek mevsim üzerinden ilerlememektedir. İşte bu manzara Kürdistan'ın ruhunu yansıtmaktadır. Bu cennet güzellik Kürdistan'daki tüm sırları açığa çıkartmakta ve bizlerle paylaşmaktadır. Kuşların cıvıltılı sesi, suyun şırıltısı, keleklerin kanat çırpışı... Ne kadar güzel bir gün... Ne kadar da yaşamaya değer bir gün.

Geçen yıl Rûken hevalle birlikte bu güzelliğe tanıklık etmiştik ama bu yıl onsuz bakıyorum bu güzelliğe ve baktığım her yerde Rûken arkadaşın güzelliğini görüyorum. O, bu dağlara eşsiz güzelliğini bırakarak gitti. Kendi güzelliğine güzellik kattı, Kürdistan topraklarını da o güzellikle donattı. Rûken yoldaş ve onunla şahadete ulaşan tüm yoldaşlar şimdi yüreğimde kabuk tutmayan yaralardır. Ne onu, ne Brûsk yoldaşı, ne Roza'yı ne de diğerlerini unutabilirim. Onlar yüreklerimizde derin izler bırakarak yıldızlar kervanına yol adılar ve gökyüzünden yeryüzüne aydınlık sundular. Bizler şimdi onların parlaklığında aydınlanmakta, özgürlük savaşında yol almaktayız.

Özgürleşen Kadını Yaratıyoruz

Şu anda Kadın tarihi dersini görüyoruz. Ben bu tarihin içinde adeta kayboluyorum. Çünkü öyle dolu dolu, öyle derin ve öyle kutsal ki, insan içinde kayboluyor. Dersi anlatan arkadaşın dudaklarından süzülen her sözcük tarihi yeniden canlandırıyor ve insan kendisini o anlarda hissediyor. Kadın özgürlük tarihi öyle kolay yazılmadı ve yaratılmadı. Bu kutsal tarihi yaratanların ardılları olmalı ve onların emeklerinin boşa gitmemesi için elimizden ne geliyorsa yapmalıyız. Zalim erkekliğin yarattığı sistem insanlık için en tehlikeli sistemdir. Öylesine zalim ve vahşi bir sistemdir ki, kutsal ananın yarattığı tüm değerleri alt üst edebiliyor, insan olmaya dair ne varsa yok edebiliyor. Oysaki kadın özgür ve kutsal yaşamı yaratmak için inanılmaz bedeller verdi. Kadın olmasaydı ne ahlak olurdu ne insanlık ne de vicdan. Şimdi ise canavarlaşan sistem kendisini büyütmek için kadına, kadının yarattığı

değerlere saldırmaktadır. Erkek zihniyeti kadından öyle nefret etmektedir ki, bu nefret özünde insanlığa duyulan nefrettir.

PKK ve PAJK bugün kadın eksenli yaşamı ilmek ilmek örmekte, böylece kadını yok etmeye, bitirmeye çalışan sistemden intikam almaktadır. Bizler de PKK ve PAJK militanları olarak sistemden intikam alacak ve özgür kadını, özgür toplumu, özgür yaşamı yaratacağız. Onlar bizi yok etmeye çalışsalar da biz her gün daha da güçlenerek var olacağız. Çünkü bizler yüce değerler yaratan Önderliğimizin özgür yaşam felsefesine, ülkemizi boydan boya kahramanlar ülkesine dönüştüren şehit yoldaşlarımıza sonuna kadar bağlı insanlarız. Eğer bu topraklar hala işgal altındaysa ve sokaklarda günahsız çocuklar her gün can veriyorsa o zaman bizler her gün kendimizi sorgulamalı ve vicdanımızı yoklamalıyız. Biz ülkemizin kadınlarına, gençlerine ve çocuklarına özgür bir yaşam sunmak için savaşıyor, bedel ödüyoruz. Bu yüzden düşmanın hiçbir çirkinliği ve vahşeti bizleri yolumuzdan alıkoyamaz. Biz yaşamı dişimizle, tırnağımızla ilmek ilmek örecektir bu yaşamı özgürleştirmek için gerekirse bedenimizi bedel verecek ama asla düşmanı sevindirmeyecek ve yolumuzdan geri dönmeyeceğiz.

Beden  ıplak
Zihin  ıplak
Ruh  ıplak
 nadına çırılçıplak
Kim utanır ki çıplaklıktan?
 rt nenler; sımsıkı ve kapkara örtülere sarılanlar utansın
 irkinliklerini ve  ı ırtkanlıklarını
Örtbas edenler utansın
Yerde uzanan bedenim
Utandırmadı kimseyi
  insan  kılıfında gizlenenlerden utandı
  insan  olmaya  alı anlar
Ben ise ruhumun azad olduğu anda
Tüm hakikatimle sizinleyim
ÇIRILÇIPLAK...

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

EZDA ARARAT (FATMA SAĞIN)

Adı Soyadı: Fatma SAĞIN

Kod Adı: Ezda ARARAT

Doğum Tarihi ve Yeri: 1996 \ Ağrı

Anne Adı: Telli

Baba Adı: Halit

Katılım Tarihi ve Yeri: 2005 \ Ağrı

Şehadet Tarihi ve Yeri: 19.06.2012 \ Zagros

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

Merhaba Sevgili Günlüğüm Çav belek,

Şu an nerde olduğumu tahmin edemezsin. Ben söyleyeyim. Zagros harikalar diyarındayım. Nedense Güney sahasında çok şanslı olduğumu düşünüyorum. Neden mi? Çünkü istediğim her şey gerçekleşti, Kuzey dışında. Zagros'a geldiğim gibi Bêzelê eylemine katıldım. Oramar ve Bêzelê eylemlerinde birçok tecrübe kazandığımı söyleyebilirim.

Bundan sonra üzerime düşen çok ağır görevler olduğunu biliyorum, özelde bu alanda bir kadın olarak biçilen misyonun farkındayım, ben de bu çerçevede daha güçlü bir katılım sağlamak istiyorum. Yaşamın bütün güzelliklerini düşünerek yaşamak adına mücadele etmek önemlidir. Ve ben de böyle yapmaya çalışıyorum. Hiç tereddüt etmeden katılacağım, çoğu zaman küçük şeylere takılıp kendimi tekrar ediyorum, bunları da aşma çabasını göstermek önemlidir. Arkadaşların hepsi çok hoş, İlk hedefim YJA Star adına özgün bir eylem yapmak olacaktır ki, bunu yapabileceğimizi düşünüyorum. Çünkü bizim tim güçlü bir tim. Bu nedenle iyi bir pratik çıkaracağımıza inanıyorum.

Rüzgâr Beni Benden Aşırken

Şu an Cîlo eyaletinin Oremar bölgesindeyim. Hani o bilinen meşhur Oremar. Heval Rojîn'le bol bol dolaşıyoruz. Bu yürüyüşümüzde heval Ruken, heval Rojin ve ben büyük bir tepeyi aştık, aslında devirdik desek daha doğru olacak. Tepenin adı Garê, Hakkârî topraklarındayız. Buralar sanki uçsuz bucaksız gibi, bu yürüyüş çok güzeldi. Üç kadın, üç özge yürek, üç hakikat yolcusu. Haziran ayındayız ve büyük kar yığınlarında (kevi) yürüyoruz. Kardan dondurma, salça kutusunda çay yapıyoruz. Niye bunları anlatıyorum? Çünkü bunların tadı hiçbir yerde ve hiç kimseyle bu kadar güzel ve bu kadar unutulmaz olmayacak. Şu an karşımdaki Cîlo'nun eşsiz güzelliği ve mis kokulu bu dağlar beni adeta büyülüyor. Bu hisler benim gerçek cennette olduğumu söylüyor.

Kürdistan dağlarında en çok sevdiğim şey olduğum yerin en zirvesine çıkıp kollarımı açıp gözlerimi kapatarak uçtuğumu yani özgür olduğumu hissetmektir. Rüzgâr beni benden aşırken beyaz bulutlarla yarışır gibi oluyorum. O an tüm sevdiklerimin, başta da Önderliğin yanında oluyorum. Ve özgürlük bu olsa gerek diyorum. Ey özgürlük diyorum, evrende ve tarih sahnesinde senin yerine koyacak ya da rolünü oynayacak hiçbir şey yok. Anı hissederek özgürlüğe koşabilseydik

keşke, işte o zaman ne GÜNEŞ tutsak olurdu ne de biz bu kadar hüzünlü.

Yoldaş Sanadır

Yoldaş, yol-daş, ne güzel bir kavram altı harften ve iki heceden oluşan y-o-l-d-a-ş kelimesi. Bu kavramda inanılmaz sihirli bir güç var. Söyleyen herkesi olmasa da birçoğumuzu cezbeder ve birbirine bağlar. Ya da bir diğer karşılığı, Kürtçe hali "Heval." Yoldaşlık hakkıyla yaşanması gereken ve hakkı verilmesi gereken değerlerim arasında. Yoldaşlık emek ister ve emekle yaratılan sevgidir. Sevginin inanılmaz gücüdür bizi ayakta tutan. Bağlılık, sadakat olması gereken yoldaşlık esaslarıdır. Anlamli bir yaşamın yoldaşlık felsefesiyle yoğunlaşması ve böyle iç içe yaşanması esastır.

Gerilla yaşamımda önemli bir yere sahip olan yoldaşım ve herkesi kapsayan bir komutan, Rojîn Gewda yoldaş. Onu anlatmak istiyorum.

Rojîn arkadaş 1992 yılında katılmış. 14 yaşında PKK'ye katılan bir aşiret kızı. Aslen Colemêrgli. Faraşinli bir zozan kızı. O kendi yaşamıyla bir tarihi canlı canlı taşıırken, hiçbir zaman bu tarihe yüz çevirmiyor. Yüreğiyle beyniyle sevdalanmış PKK'nin onurlu yaşamına. Yirmi yıllık gerilla yaşamı aynı zamanda Yirmi yıllık komutanlık yaşamı gibi. Bu kutsal görevi hiç yadsımadan yapıyor. Tam bir Kuzey sevdalısı ama nerede olursa olsun hep örnek yaklaşımıyla örgütle bir bütün yaşamayı bilen biri.

2008'de tanıştım onunla. Zagros'a yeni gelmiştim ve beni tanıyanlar onu seveceğimi söylüyorlardı. Yoldaşlık onun için vazgeçilmezler arasında yer alıyor. Bir yoldaşlıkta samimiyet, dürüstlük buldu mu bırakmıyor. Bir de olmayanı yaratan tarzı ister istemez insanı kendine bağlıyor. Olağanüstü bir insan, güzel yürekli, güzel bir insan heval Rojîn.

Tebessüm...

Günler su gibi akıp geçiyor, yaşam bütün renkliliği ve canlılığıyla sürüyor, tabi biz de payımıza düşeni alıyoruz. Sana en son yazdığım tarihte bilmediğim bir göreve gidiyordum. Bu görev Oramar kuşatması çıktı. Evet, bir eylem, hem de çok sayıda arkadaşın katılımıyla gerçekleşen bir eylemdi. Bütün boyutlarıyla tarihe geçecek bir eylem, belki de anlatılması uzun sürecek. Ben de eyleme giden bir tabur

arkadaşın içindeydim. Zagros harikalar diyarına doğru yola koyulduk, uzun bir yolculuğun sonunda sabırsızca beklediğim anları yaşamak doğrusu çok heyecan vericiydi. Evet, Avaşın nehrinin güzelliğiyle ikiye bölünen araziyi birleştiren köprüde canımın bir diğer parçasını, küçük kardeşim Baran'ımı gördüm. Sevincim bir kat daha arttı ve eylem heyecanı yaşarken Baran'la aynı eylemde olduğumu öğrendim. Üstelik o, saldırı gurubundaydı. Etrafımda yaşanan hiçbir şeyden haberim yok ve düşündüğüm tek şey küçüğüme bir şey olmamasıydı. En azından ben yanımdayken. O an onun yerinde olmayı çok isterdim, gözyaşlarım durmuyor, duygularımı bastırıyordum.

Evet, Oramar kuşatması bana birçok duyguyu bir arada yaşattı. Yaşadığım o anlarda insanların gözlerindeki umudu, heyecanı ve başarıya olan inancı görmek çok farklı, o zaman diliminde ve şimdi o duyguları dillendirmek çok zor. 20 Ekim'i anlatmak ne saatlere sığar ne de defterlere. Bu yüzden inanıyorum ki kitaplaştırılır, çünkü eylemin projesinden, hazırlıklarına ve eylem anına kadar çok önemli ayrıntılar var. İki gün süren eylemde başarı elde edildi, düşmana büyük zarar verildi.

Tıpkı 15 Ağustos ya da 1 Haziran atılımı gibi ele alınması düşmana da bunu hissettirdi, sürece istenilen cevap Güney sahası tarafından verildi. Deyim yerindeyse Önderlik ve halkımız üzerindeki tecrit ve izolasyona karşılık olarak, "siz böyle yaparsanız biz de HPG olarak sizi böyle darbeleriz" denildi.

Açıkçası böylesi bir eylemde kardeşimle beraber yer aldığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Yerime dönerken onu göremedim, çok üzüldüm. Ona bir mektup yazmayı çok isterdim ama imkân olmadı...

Yaşam Pınarım,

Seni nasıl sevdiğimi bir sen bilirsin. Sen ki bana duygu anlamında perspektif verensin. Bu nedenle bana söylediklerini yinelemiyorum. Kardeşim, canım, seni ülkemin yitikliğinde seviyorum. Çünkü ben yitik bir ülkede doğdum ve artık Kürt çocuklarının yitik doğup, yitik büyüüp ecelsiz ölmelerini istemiyorum. Şimdi karşımda genç, güzel ve şirin bir yoldaş var. Bu güzel insanlar için de olsa başaracağım.

Anlatamadığım her şeyi sen anlat. Güzel yoldaşlığımızı ve çocukluğumuzu... Yüreğimi yüreğinde hissederek kendine iyi bak.

 nderlikle  zg r yarınlara.
Zorunluluklar büyütür bizi kimi zaman
A latır, inlettir ve yüceltir.
Acı, acı olmaktan çıkar.
Dersin yaşamın bir parçası
Olagelen her şey
Bir ku un kanat  ırpı ındaki özgürlük gibi
Bülbülün  akıması anlatıyor
G l   ndeki g lleri nasıl kıskandı ını
Duda ında bir tebessümdür
Ruhundan ruhuma akan sevgi
Sevgidir akışkan, sade ve zamanı delen
Ruhumda bir busedir tebess m nle inen.
Terk edip giderken bütün mevsimleri
Ve mavilikleri
D n artık bu gidi ler öldürür beni
Damlat gözlerindeki sevgiyi y re ime
Damlat ki, topraklarıma bahar gelsin
Kafesinde sıkı mı  bu yürek
A sın çiçeklerini, salsın kokularını Baharıma
 imenler yeşil bir okyanusa dönsün
Uçsuz ve bucaksızca
Çarpışan mevsimler kı a dönmesin
Seni beklerken
Bitmek bilmeyen kara kı  günleri
Y re imde bir kangrene dönmüş
Ama yok mu yolda  g l   n?
Bütün karları eritir
Evet, bu g l   lerdir
Koca dağları yıkan ve koca dağları oluşturan
Anla ki sadece bir g l  
Baharı getiren
Bilinmez ki!
Yürekten bir yolda  g l   d r
Y re imi yüreğine katarken
Baharı müjdeleyen

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

FARAŞİN DELİLA (AYSEL DEMİRKAYA)

Adı Soyadı: Aysel DEMİRKAYA

Kod Adı: Faraşin DELİLA

Doğum Tarihi ve Yeri: 1986 / Van

Anne Adı: Feride

Baba Adı: İrfan

Katılım Tarihi ve Yeri: 2003 / Ağrı

Şehadet Tarihi ve Yeri: 19.09.2012 / Siirt

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Ülkemin Yiğit Evlatları

Kahramanlar kalesi, direniş simgesi, Erdalların mekânı Zap ve Şikefta Birîndara'ya ne ad vermeli şimdi? Hangi güzel sözlerle ifade edilmeli ya da hangi beyaz sayfalara yazılmalı bilinmez. Destan, roman, tarih mi? Acaba hangisi doğrusunu anlatabilir. Bu destansı sevdâyı kim yazabilir tarihe altın harflerle. Belki de hiçbiri ya da hepsi.

Ülkem yabancı değildir böylesi geleneklere, yiğitlik serüvenlerine. Taa Kawa'dan Mazlum'a, Leyla Qasim'dan Bêrîtan'a, Viyan'dan Erdal'lara kadar uzanan geleneklere şahitlik etmiştir. Ve bu toprakları kanları ile besleyip yeşertmiştir. Bunun içindir unutulmaz merhametli ananın, yürekli çocukları. Göğsünden süt emzirdiği, kucağında büyütüp emek verdiği çocukları ihanet etmeyecektir ona.

İşte böyle sahiplenecek, böyle koruyacaktır çocukları onu. Kutsal ananın özünü, toprağını... Ve tarih Dehak'ları böyle utandıracaktır bu topraklarda.

Yeniden canlanıyordu bu mekanlarda direniş ve özgürlüğün çiçekleri. Erdal, Zindan, Cahit, Agîd, Agîrî, Özkan ve Arteşler'in çığlıkları yükseliyor tıpkı bir gök gürültüsü ve volkan patlaması gibi... Onlar bin yıllardan beri yüreklerde, beyinlerde ve gözlerde hasret olmuş aşk ve özgürlüğün haykırışı ve abidesiydiler.

Evet, Şikefta Birîndara'dan Marmara'ya, oradan Amed surlarına uzanıp özgür insan etrafında toplandılar. Gözlerinde umut, yürekleri sevgi dolu ülkemin çocukları. Onlardır geleceğe ışık tutan, bayrak kaldıran... İşte dünden bugüne bayraklar nesilden nesile emanet ediliyor.

Evet yoldaşlar bugün 20 Şubat ve Zap operasyonunun birinci yıl dönümü. Sizler lanetli 15 Şubat gününün ardından ağaran gün ışığı ve Viyan'ın bedenindeki alevlerin birer halkası oldunuz. Etrafı aydınlatan Güneyli kızın çığlığı... Erdal, Zindan, Özkan, Cahitler birer halka, birer kıvılcım ve özgürlük çığlığı oldular...

Yiğittir ülkemin oğul ve kızları, cesurdur yürekleri. Bundan dolayı ihanete, teslimiyete ve karanlığa boyun eğmezler. Meydanda haykıran anadan, elinde intikam taşı çocuğuna kadar AGÎT'lerden süre gelen bir geleneğin izleridirler.

Evet, Zap böyle güzelleşiyor ve dağlar halaya durur gibi coşuyor. Bu cesur direniş hainleri ürkütmüş ve sarsmıştı. Sevinçliydi halkım, isyana durmuştu halkım. Göğüslerini tank ve topa siper etmişlerdi. Kirli insanların toprağımıza ayak basmalarına izin vermediler. Tıpkı Ardeş’in doçkası, Erdal’ın biksisi, Agirî’nin bedeninde patlattığı bomba, Cahit’in cesur yürüyüşü, Agîd’in çocuksu gülüşleri ve Zindan’ın gizemli yüreği gibi ve Özkan’ın o içten, samimi, sıcak yoldaşlığı...

Direndiler 9 gün 9 gece ve 9 gül oldular ülkemın cennet bahçesinde. Zap’ta kök salıp ülkemın dört parçasına serpildiler. 8 Mart’ta isyan bayrağı, Newroz’da ateş oldular ülkemın yiğit çocukları.

“Beklenen Gün Gelecekse Çekilen Tüm Acılar Kutsaldır”

Yaşamımız hep bu sözün rengiyle örülü. Acıları kutsal ve yaşanılır kılan da bu inancımız. Bir farkla; güzellikleri sadece gelecekte olacak şeyler olarak ele almadan her günümüzde o güzellikleri öreerek yaşamalıyız. Bu da en kötü, en zor ve katlanılmaz gibi görünen anlarda güzellikleri bulmamızı sağlıyor. Yeter ki güzelliğı arayan gönül gözümüz birbirini bulsun, görsün, birlik olsun. Yeter ki toplumsallığın insanı kanatlandıran gücünü iliklerimize kadar hissedelim. İşte bu anlarımızdan birini yaşadık bugün. Bu yıl kendini özlete özlete, beklete beklete gelen kar bir yanıla herkesi sevindirip coştururken, diğerk yandan eziyetlerini çekirtmede geri kalmadı. Her arkadaş kendi bakışıyla bir başka karşıladı, anlam yükledi bu yağışa.

Kimse mevsim geldi, kar yağdı deyip geçiştirmedi. Kimisi sevinç çığlıkları atıp çocukça oyunlarla, kimisi romantizmin ağırlığında, kimisi ürkekliğini yenmeye çalışan kaçamak adımlarla karşıladı karı. Herkes kendi rengini kattı bu sevince. Ama öte yandan yapılması gereken işler ve alınması gereken tedbirler alındı. Önceki gün suya gidildi. Dışarıdaki eşyalar toplandı. Kara karşı pes mi edeceğiz? Tabii ki hayır! Her şeyde olduğu gibi savaşçılığımız yine devreye girdi. Kampımızın girişinde 20-25 metre aşağısında ağzı oldukça büyük bir delik vardı. Kamp kapısının önünden o oyuğa kadar tümünü kapatacak şekilde bir duvar yapmaya karar verdik. Böylece artık hem fazla eşyalarımız hem de çeşitli ihtiyaçlarımız için küçük bir yerimiz olacak. Sonuçta başardık. Ama öyle bir duvar ortaya çıktı ki görülmeye değer...

Tüm kamp hep beraber sıkı sıkı giyinip çıktık dışarı. Nasıl yapacaktık duvarı? Tüm taşlar karın altındaydı. Önce henüz karın kapatmadığı birkaç taşı bir araya getirdik. Bir türlü sağlamlaştıramadığımız kazma ile yapabileceğimiz kadar taş toprak kazıp torbalara doldurduk. Bir süre sonra onlar da bitince öyle kalakaldık. Ne yapalım, ne edelim derken birbiri ardına görüşler, öneriler gelişti. Herkes bir köşeden bir şeyler kapıp ekledi duvara. Neler mi vardı duvarımızda? Taş, toprak, çuval, torba, branda, odun, tüp, battaniye ve daha başka şeyler... Bunların üzerine de kalıp kalıp kestiğimiz karları da ekleyince dar bir koridordan oluşan tünelimiz ortaya çıktı. Olmaz olmuyordu, kolektif bir çalışmayla. İstek, azim, heyecan ve başarı bir kez daha alt etti zoru. Dondurucu soğuğa rağmen arkadaşların istekli katılımları görülmeye değerdi doğrusu. Rewşen arkadaş taş, toprak demeden buna benzeyen her şeyi taş zannedip heyecanla duvara taşıyordu. Onu yalnız bırakmayan Beritan (S) arkadaş bir arkeolog inceliğinde eline aldığı taşları ayrı ayrı inceliyor bu da gülme krizine neden oluyordu. Yine Pelşin arkadaşın karda dansları, Arjin arkadaşın eldiven arayışı, Jiyan arkadaşın kızaran yüzü, Süreç ve Zınarin'in tiz sesleri, Sidar arkadaşın yine yağmurluklu haliyle Kral Arthur havaları, Tolhildan ve Nupelda arkadaşların koridor açma çabaları, Dirok, Dilwar, Mahabat arkadaşların karla oyunları bütün bunların yanında tüm grubu yönlendiren Gülistan arkadaşın her şeye rağmen duvarı yükseltme gayreti sonuç verdi.

Bir günün sonunda geriye kalan eklem ağırları oldu. Bir de karda boğuşmalarımıza dair gülmeler... Hepsi bir anı yarattı ve bir işi başarmış olmanın iç rahatlığını...

Şehit Delila Yoldaş;

Canımdan can yoldaşım, seni arıyorum her yerde. Her uçan kuşa, esen rüzgâra, geçen yolculara seni soruyorum. Seni arıyorum Delilam, seni... Gökyüzünün tüm maviliklerinde, gece karanlığında parlayan yıldızlara, kulağıma usulca fısıldayan rengarenk çiçeklere soruyorum.

Sabahın şafağında beliren güneş ışınlarında, seher yıldızının parlak ve vedasız gidişinde arıyorum seni Delilam.

Ne demeli deli yürek. Bir tek bahtı kara Ten ne'ye soramıyorum seni,       Ten n'e soruma cevapsız kalacak.       Ten n'e yaraladı y re imi. Yarısından fazlasını alıp götürdü. Yani seni ceylan gözlüm,  ocuk y reklim, g l gamzelim... Seni aldı bizden. Y re imin yarısını da beraberinde götürdü. Ve  imdi neredesin heval  min, nerde? Seni arıyorum bütün evrende...

Y rek Sevdam

   yıldız daha kaydı gökyüzünden.    can daha veda etti yolda lara. Neyeydi bu isyan, bu ayrılık ve bu vedasız gidi ler. Evet canlar, neden bu kadar erken bir gidi in yolcuları oldunuz?

Evet yürek sevdam,    yıldız daha kaydı yanık yürekli anamın koynuna. Yani memleketim, topra ım Tendürek da larına. Yastadır bugün Tendürek, Agirî ve Serhat'ın mor dağları. Annemin feryatları gibi feryat ediyor Tendürek.          yürek,    can ve    yıldızını kaybetti. Artık gökyüzüne baktığında göremeyecekti kudretli yıldızlarını. Sidar, D cle ve Slav yoldaşlar seher yıldızı misali veda etmeden, bir daha geri dönmemek üzere gitmi lerdi. Ama yüreklerde hiç kaybolmayacak ve dillerden hiç d  meyecekler. Tıpkı nice özgürlük çiçeği gibi...

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

FARA IN SOZDAR (SAYNUR TURSU)

Adı Soyadı: Saynur TURSU

Kod Adı: Fara in SOZDAR

Doğum Tarihi ve Yeri: 1989 / Bitlis

Anne Adı: Zemzeme

Baba Adı: Ali

Katılım Tarihi ve Yeri: 2007 / İstanbul

 hadet Tarihi ve Yeri: 19.06.2012 \  emdinli

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Bana Ait Bir Şeyler Olmalı

Yeni başlangıçlar yapmak belki de en zor şeylerden bir tanesidir. Bu bir yazı yazmak bile olsa, böyledir. Elime aldığım günlüğü nereden başlayıp nasıl yazacağım konusunda zorlanıyorum. Yine de benden geriye kalacak şeylerden bir tanesi de bu günlük olduğu için bana ait duygular, düşünceler fiziki varlığım gibi yaklaşmalı, geride kalmamalıdır. Duygularımı, düşüncelerimi fiziki varlığımla sınırlı bırakmamalı beni var eden, ölümsüzleştiren duygularım, düşüncelerimi yaratmalı, kendimi yengiye bırakmamalıyım. Tabii kendimi yaratmalıyım her şeyden önce, onun için beni var eden duygular ve düşünceler var, beni ben yapan ya da yapacak olan mücadelem önündeki bütün engelleri kaldırmalıyım. Onun için "nasıl yaşamalı?" sorusunun cevabını, yaşamını kendimde var edebilmeliyim. Bütün kötülükleri bir daha dirilmeyecek biçimde var edebilmeliyim. Ve yasını tutmamalıyım. En gizli ve cesaretli soruları sormalı ve cevabını bulmadan, yaratmadan rahat yatmamalıyım. Kendi yaşamımı yaratmalıyım, başkalarının bana sunduğu yaşamı yaşamak yerine özgürlük ölçüleri üzerine bir yaşamın sahibi olmalı ve insanlara sunmalıyım. Bana ait olan bir şeyler olmalı.

Çarçellaca Sevmek

Çarçella kadar temiz, çıkarsız, Çarçella gibi karşılıksız ve sade âşık olmak isterdim. Bakarken içimin titrediği, yiğit olmayana geçit vermeyecek kadar yalçın uçurumlar gibi birbiri ardına dizilen duyguları büyütme isterdim. Yüreğimde uçurumlar omuz omuza, o kadar asi ve o kadar yalçın ki ben bile ulaşamıyorum. Belki ulaşısam kim bilir beni nereye savuracak. İnsan yüreğinde tırmanamayacağı uçurumların olmasına izin vermemelidir. Bir uçurum insanı kanatlandırır. Çarçella'nın uçurumları çok asi ve bir o kadar da kanatlandırıcıdır. Zirvelerine ulaşınca insan çok farklı duygular hissediyor. Emek vermezsen çıkamaz, tutku dolu olmadıkça ona ulaşamazsın. Ona ulaşmak için onu sevmek lazım. Yani katıksız, çıkarsız, yalansız ve dolansız.

Şate kadar duru, Geverokê kadar güzel kokulu ve Martı kadar gizemli olmalı. Doğarken yüreğinde güneş dağların ardında değil, bulutların içinden süzülmalıdır. Tıpkı Martı gibi. Dört mevsimi yaşamalıdır yürek. Bir yandan her şeyin üzerini örten, insanı hasret bırakan karlı kış. Bir yandan filizlenmek uğruna yüzyılların buzullarını bile kafa tutacak kadar asi, renk vermeye, yaşamaya açık bir bahar, bir yandan da bu kutsal topraklara sonsuz sarılan sevdalı yiğitlerin yüreklerinde yaktığı ateş kadar yakıcı bir yaz. Diğer bir yandan ise her

 eyini yitirmiş, delice estirdiği rüzgarıyla sonbaharı ya atıyor. Benim yüreğim de  u anda dört mevsimi birlikte ya ıyor. Bir yandan ateşi ve karı, bir yandan da fırtına ve baharı. Zorlanıyorum, bu durum beni oldukça zorluyor. Y rek dört mevsimi ya malıdır. Ya amaya gücü yeterse ya amalıdır. Yoksa ya o fırtınada savrulursun ya kara kışta donarsın ya da baharına aldanırsın ondan sonra kopacak olan fırtınayı d   nmezsin. Birçoğumuz  yleyiz zaten. Her şey bahar tadında olsun isteriz. Onun için öyle yakla ırız. Bazı şeyleri her zaman güzel ve yaşanır görürüz. Her zaman için bu baharla yaşamak isteriz, onun için hep ya ayabileceğimizi zannederiz. Baharı biraz ya adıktan sonra bir ateşe yakalanırız. Kaçmaz, birçok zaman ölümlle dans ederiz. Ancak ateş dansını herkes bilmez. Sema yolda  gibi onun sırrını   zenler onunla sonsuz yaşayabilirler. Biz ise bilmediğimiz için yanarız, geriye k llerimiz kalır. Ya kendimizi heval Viyan gibi k llerimizden yaratırız ya da fırtınalar, kasırgalar eser k l m z bile kalmaz. Yoktan var etme insana has bir özellik değildir. Duygularını eğitmemi  biri açısından bu daha da keskindir. Sonrasında kar yağar, örtülür her şey. O zaman ya kara teslim olur bir daha filizlenmemek üzere donarız, ya da güneşi bulur kara kışları eriterek yeniden yaşam sözü verimiz.

Hiç Görmediğim Ama Bana O Kadar çok şey Katan Rüstem Yolda ın Anısına

PKK'nin o kadar yiğit sava cısı oldu ki, kışın gittiklerinde bile hep bir baharı bıraktılar arkalarında. Bu yolda lardan bir tanesi de Rüstem arkada tı. Bir yandan söyledikleriyle, düşünceleriyle zihnimizi aydınlatırken bir yandan da önderlik yolunda emin adımlarla ilerliyordu. O kendinden emin, inançlı, sözüne müthiş bağlı bir yolda tı. Güven veren üslubuyla önderlik felsefesini anlatıyor. Ben Rüstem arkadaşı hiç görmedim. Hiç tanımıyorum, sadece okullarda verdiği derslerin ses kayıtlarını dinledim. Ve kendi kendime  unu söyledim; ne olursa olsun önderlik felsefesi yok edilemez. Çünkü artık önderlik felsefesi saklanamaz bir hakikattir. Bunun yanında Rüstem gibi militanlar oldukça önderlik felsefesi daha çabuk yayılıp yaşanacaktır. Belki de "nasıl ya amalı?" sorusuna en büyük yanıttır heval Rüstem.

Kolay Olmayacak Ama Destansı Olacak

Sanırım bu canımdan çok sevdiğim coğrafyanın havasına artık isyan edeceğim. Bu kar artık durmak bilmiyor. Koca uçurumları dahi neredeyse kapatacak. Yavaş yavaş eylem sesleri gelmeye ba ladı ama biz hala kar mağduruyuz. G ne  bir gün ışıklarını saçıyor, ikinci gün

bulutlarını ardına saklıyor. Çarçella'nın baharını özlüyorum. Eylem heyecanını yaşamak, mermi seslerini duymak en derin dollari bile dümdüz eden bu kevilerden aşağılara bakmak.

Gün geçtikçe bu coğrafyaya daha çok bağlanıyorum. Çarçella artık benim için sadece taş, uçurum, kar, çiçek ve sularıyla güzel değil ya da bunlardan ibaret değil. Artık yoldaştır, kindir, öfkedir, intikamdır, mücadele ve sevgidir. Her şeyden önce emektir Çarçella. Emekte vazgeçmek olmaz. Burada olduğum müddetçe büyük bir emekçi olmaya özen gösterdim. Artık yüküm daha ağır, büyük şehitlerimizin bize bıraktığı yüce görevler var. Onun için diyorum; söz olsun hep emekle yaşayacağım. Nefes alıp verdiğim müddetçe yoldaşlığı, içimdeki sevgi ve emekle büyüteceğim. Yüreğimi kin ve öfke ile bileyerek intikam için mücadeleye atılacağım. Bazen yetersizliğim çıksa da kendimi ve etrafımdakileri zorlasam da kendimi Önderliğe ve şehitlere adama noktasında netim. Gerektiğinde gözümü kırpmadan onlar için bile bile ölüme dahi gidebilirim. Zaten demişim ölüme hazırlıksız yakalanmayacağım. Ve buna ant içmişim, ben bilerek kendi kararım ile bu kutsallığı yakalayacağım. Kolay olmayacak ama destansı olacak. Kastettiğim ardımdan türküler, romanlar yazılması değildir. Sadece tek bir kelime o da ŞEHİT denilmesidir.

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

HAYDAR DERS M (FERHAT YARKAN)

Adı Soyadı: Ferhat YARKAN

Kod Adı: Haydar DERS M

Doğum Tarihi ve Yeri: 2002 / İstanbul

Anne Adı: Melek

Baba Adı: Ahmet

Katılım Tarihi ve Yeri: 2002 / İstanbul

 hadet Tarihi ve Yeri: 26.12.2007 / Gabar

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Bu Dağlar İnsana Çok Şey Öğretiyor

Kardelen çiçeği baharın müjdecisi. Karın içinden bir yerden bir kardelen alıp günlüğüme koydum. Karı yarmış başını çıkarmıştı. Yani adına uygun hareket etmişti. Onu Diren yoldaşın anısına aldım. Çiçekleri çok severdi ve toprağa, doğaya çok bağlıydı.

Akşam oluyor. Gökyüzünde güzel bir kızılık oluştu. Mitolojide bu utangacın simgesiydi. Güzel bir görüntü. Kat kat bulutlar kızıla boyanmış ve rengini beyaz kar üzerine yansıtıyor. İnsanı başka bir boyuta götüren bir şey bu. O anki duygularımı anlatmam zor. Kaygısız bir utangaçlık. Çoğu zaman utangaçlığımızı saklarız. Kendimi anlatmam zor. Ben erken yaşta olgunlaştım. Bu benim suçum değil. Herkesin yaşadığı bir çocukluğu var. Benimkini geri istesem verirler mi?

Araziye çıktığımızın ikinci günü diğer kampa gittik. Oradaki yoldaşları görünce sevindim. İlk yanına uğradığım kişi doktor oldu. Yine bana bir şiirini okudu. Akşama doğru közlerin başında oturmuş Şakiro'yu dinliyorduk. Daha önce sadece bir parçasını dinlemiştim. Bu kasedini dinleyince daha çok hoşuma gitti. Müthiş bir ezgisi var. Hiç müzik aleti kullanmadan hem söyleyip hem de ezgi üretmek çok güzel bir şey. Etkiledi beni.

Şimdi yine közlerin başındayım. Bir galaksi kümesini andırıyor. İçinde mavi, sarı, kızıl, yer yer de beyazımsı renkler oluşuyor. Ay ışığı da bu ahengi tamamlıyor. Bu öyle müthiş bir an ki kolay kolay kimsenin eline geçmez. Hele bu anı ay ışığı altında yazmak insana ayrı bir zevk veriyor.

Gitarın sesini özledim. Bir yıla yakındır dinleyemedim. Gitar benim için çok farklı, o çalınca bütün her şey siliniyor, beni sonsuzluğa uçuruyor. Doğayı o zaman daha çok seviyorum. Onun ezgisiyle dağlarda patikalarda dolaşmak başka.

Bu dağlar insana çok şey öğretiyor. Şiirler ve sözlerin derinliklerini yeni anlamaya başlıyorum. Bugün bir yoldaşın defterine yazı yazdım. Neden yazı yazıyoruz acaba? Bu sonsuzluğa bir karşı duruş mu? İçimizde herhalde bizi en çok zorlayan şey bu... Sonsuzluk içinde sonlu olduğunu düşünmek.

İki günlük operasyonun çekilmesine üç saat kala karargâh noktası deşifre oldu. Kobralar her zamanki gibi noktayı alt üst ettiler. Üç yaralı verdik. Albay kobradan darbe yedi. Sığınakta altı kişiydik. Albay “ben çıkıp diğer sığınağa gideceğim” dedi. “Gitme” dedim ama dinlemedi. Onun arkasından bir arkadaş daha gidecekti az daha. Albayın gittiği sığınak daha doluydu zaten. O sığınakta iki yaralı verdik. Üçüncüsü de zar zor kendisini bizim sığınağa yetiştirdi. Kobra sığınakları görmüştü. Bizim sığınagın önüne iki roket attı. Her tarafım toprak içinde kaldı. Sığınakları geç gördüler. Gördüklerinde artık akşam olmaya başlamıştı. Daha erkenden tespit etseydi o noktadan sağ çıkamazdık. Benim yine şansım vardı. Bir roket parçası parkemin kolunu sıyırıp gitmişti. Koluma değseydi kötü yaralanırdım. Karargâha sonbaharda yapılan ilk baskında da bir saate yakın kobra taraması altında açıkta kaldım. Ona mermi atmama rağmen beni görmemişti. Orada en son kendimi bir taşın arkasına yetiştirdim. O taş da tepeden keşfedildi. İki lav silahı vurdular. Yakına çarpmasına rağmen ince taşlardan yaptığım mevzi beni korudu. Onda sonra kendimi bir sığınağa ulaştırdım. Tabi ki ben gittikten sonra kobra o taşı paramparça etmişti.

**

Gabar’a gitmeme sayılı günler kaldı. Bugün ne zaman yola çıkacağım netleşecek. Can sıkıntısından ot toplamaya çıktım. Sürekli yazmak ve dolaşmak istiyorum. Farklı şeyler görmek geliyor içimden, bir yere bağlanmak ve kalmak istemiyorum. Burada gezerken arazinin her yeri bana heyecan veriyor. Aynı uçurumlar gibi... Sonra yüksek uçurumlara gidiyorum. Açıyorum kollarımı, bırakıyorum kendimi bulutlara, yağmur damlası olarak düşüyorum akarsulara, derelere, denizlere... Dolaşıyorum tüm dünyayı. Kimliksiz, soysuz, kılıksız, dilsiz, ayıplı değilim artık. Bunlar yok. Balıklar ve diğer canlılarla dost oluyorum yalansız. Ve sonra buharlaşıp uçuyorum gökyüzüne. Kuşlarla denizdeki dalgalar gibi yüksek dağların eteklerinde yukarıdan aşağıya doğru koşturuyoruz. Anaforlar çiziyoruz gökyüzünde.

Bu sabah kalktığımda aklımda bir şarkı vardı. Onun radyoda çıkmasını istiyordum. Şansa bir arkadaş radyoyu açınca o parça çıktı. Çok mutlu oldum. Hislerim genelde beni yanıltmıyor. Bu yüzden hislerime güveniyorum.

Geçen gün yağmurun altında erzak görevine gittik. Her tarafımız ıslanmış, felaket bir durumdaydık. Ama bu rezaleti seviyorum. Sırılsıklam çamur içinde patıkada yürürken etrafıma bakıyorum. Dağların, doğanın rengi ne de güzel.

Bir kere Xakurkê ‘de araziye tanımak için gece gezmeye çıkmıştık. Sağ olsun kuryemiz yolu şaşırdığı için gideceğimiz yerin etrafında dolandık durduk. Öyle bir yağmur yağıyordu ki, bir de şimşekler üst üste çakıyordu. Hepimiz o zifiri karanlıkta körler gibi yürütürüz. Birkaç arkadaş guruptan kopmuştu. Herkesin morali bozulmuştu ama benim o kadar hoşuma gitmişti ki. Kahkaha atmaya başladım. Herkes garip garip bana bakıyordu.

***

Şimdi Gabar yolundayım. Cudî Besta arası bol yağmur yedik. Ve perişan bir halde Cudî’ye vardık. Bu yazıyı şimdi bir uçurumun başında yazıyorum. Sonsuzluğu düşünüyorum uçuyorum mavilikler alıyor götürüyor beni. Ruhumla uçuyorum bazen. Müzik kaplıyor bütün sonsuzluğu. Bekliyorum.

Cudî’nin derin vadilerinde ilerliyorum.

Cudî arazisi güzel Dersim’i hatırlatıyor bana. Kendimi Munzurların doruklarında hissediyorum buralarda. Çok güzel bir müzik çalıyor radyoda “Vivaldi’nin, dört mevsimini” dinliyorum.

Dersim’i ve seni hatırladım kemal Zap. Dağları ve mücadeleyi bırakmadık. Bırakmayacağız. Şimdi senin soyadın olan Zap’ı taşıyorum. Eğer Dersim’e ulaşırsam adımlı Kemal yapacağım. Ne olursa olsun ulaşmaya çalışacağım. Eğer bir gün şehit düşersem hiçbir parçam oraya gitmesin. Sadece benim için Emma Shoplin’in Carme Mea kaseti çalınsın. Sadece bunu istiyorum.

Bu süreç içinde birçok şeye yoğunlaşıyorum. Sancılı bir dönemdeyiz. Mücadele yeni açılımlar istiyor. Son serüvenciye yok etmek istiyorlar. Onun mücadele yoldaşı olmak için bir şeyler yapılması gerekiyor. Ben de birey olarak bu sorumluluğu içimde hissediyorum.

Bu mücadelenin sonunda umarım Kürt çocukları yalnızlık çekmez, her günleri umut inanç ve güven dolu olur. Onlar için bir şeyler yapmak ve bunun mücadelesini yürütmek istiyorum. Onlara acı, kırılmışlık,

yalnızlık, yoksunluk kalmasın, yaşam onlar için çok güzel şeyler ifade etsin. Bunun umudunu taşıyorum. Bu içimi rahatlatıyor.

Hiçbir şeye tutsak olmamak, sevgileri doğru yaşamak, güzel bir yaşamın peşinden ko mak, insan kavramının içeriğini doldurmak ve onu yüceltmek i te tüm umudum bu.

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

HEBUN AZAD (EYLEM DEMİRPENÇE)

Adı Soyadı: Eylem DEMİRPENÇE

Kod Adı: Hebun AZAD

Doğum Tarihi ve Yeri: 1979 \ Dersim-Mazgirt

Anne Adı: Azime

Baba Adı: Kazım

Katılım Tarihi ve Yeri: 2001 \ Dersim

Şehadet Tarihi ve Yeri: 01.07.2010 \ Botan-Pervari

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDİR"

Apo’cu Ruh, İrade Ve Amaç...

Beş gündür Kato Jırka ‘da operasyon içindeyiz. Hava saldırısı ayın 11’inde saat 5:00’te başladı. Önce uçakla tam erkek arkadaşların kaldığı yere bir kazan atıldı, ondan sonra başladı. Bir saatlik uçak saldırısından sonra havan atışları başladı ve ondan sonra dört koldan, iki gitti- iki geldi, ara vermeden tarama, roket, toplam on dört saat boyunca hava saldırısı oldu. Tabii bu sırada uyduruk keşif uçağı da koordine ediyor. İlginçtir sabah her zamankinden farklı bir hisle kalktım. Tulumumu, yağmurluğumu toplayıp çantaya koydum. Kendimi hazırladım, oturdum ve uçak gelmeye başladı. Ardından olağanüstü günler... Herkes kendine sağlam kaya altları, araları aradı. Gerçekten de bir mucizedir ki hava saldırısı esnasında kimseye bir şey olmadı. Sadece hafif yaralanma durumları oldu. Girdiğimiz delikte ben, Tolhildan, Mustafa, Peywîn, Bahoz ve Kendal arkadaş vardık. Kendimizi öyle bir taşın arkasına koyduk, normal koşullarda asla sığmazdık herhalde. Kobra görüntü almıştı ki tam noktayı vuruyordu, bir tekniğin nokta baskınıydı. Tabii delikte komik şeyler de oldu.

Neyse sonra yerimiz iyi olmadığı için bizi başka bir yere götürdüler. Delila ve Rojbin bir yerde, Pelşin ve Şervin bir yerdedi. Erkek arkadaşlar dağılmıştı. Takım komutanı Rubar arkadaş tam Beritan arkadaşın filmindeki gibiydi. O filmde Harun rolündeydi. Herkesi kontrol ederek yerlerini sağlamlaştırmaya çalışıyordu. Bu arada Çiya ve Werya arkadaş keşfe gitmişlerdi. Hava saldırısı bir taraftan yapılırken, diğer taraftan da karadan asker geliyor. Arkadaşlar çatışmaya giriyorlar ve Çiya arkadaş kahramanca şehit düşüyor. Takımda en çok sevilen, değer verilen saygılı arkadaşlardan biriydi. Sabotaj takımında beraberdik. Gerçekten de saygılı, kültürlü ve genç bir arkadaştı. Saldırı sonrasında Şervan ve Bedran arkadaşlar da kayboldular. Ne olduğunu hala bilemiyoruz. Şehit düşmüş olabileceklerini tahmin ediyoruz. Her üç arkadaş da takımın en çok sevilen arkadaşlarıydı. Umarım kendilerini sağlama almışlardır. Kobra ile keşif uçağı başımızdan hiç ayrılmadıkları için yerimizden kımıldayamıyorduk. Nuktada takılı kaldık. Kobra görüntü alır almaz saldırıyordu. Birkaç kişi kısa aralıklarla hemen mevzilendiler ve arkadaşların savunmalarını yaptılar. Karadan da askerler geldiği için çatışmaya girdik. Savunmalı bir şekilde akşam saat

7:00'a kadar bekledik ve grup grup kendimizi sağlama almaya başladık. Kobra yoktu, ama uyduruk keşif uçağı yine tepemizdeydi ve mevzilenmek zorundaydık. Ve hepimiz bir mağarada toplandık. Tartışıldı, ya mevzilenecektik ya da sağlam bir yerde kendimizi korumayı esas alacaktık. İkincisi uygulandı. Çünkü en ufak bir görüntüde hemen kobra geliyordu. Tekniğe karşı kendimizi ancak koruyabilirdik. Kleşle savaşmak biraz mantık dışı oluyordu. Gruplar gece saat 01:30'da çıkmaya başladı. İki grup beraber çıktık. Birlikte çıkmanın beraberinde getirmiş olduğu risklerden biri de hemen görüntü alınmasıydı. Çıkar çıkmaz görüntü verdik ve suikast ile havan saldırısına uğradık. Tabii ayrıntılarda anlatmadığım daha çok şey var. Daha sonra öyle bir yere gittik ki, mağaranın içi bir delik. İnene kadar bütün organlarım yer değiştirdi. İlk defa böyle şeylerle karşılaşmak insanı da, çevresini de zorluyor. Çamur, otlar, taşlar, sürünme, atlama, sırtın ve ayağını dayanak alarak delikten inebildik. Dört günümüzü burada geçirdik. Erzağımız da var, moralimiz de yerinde. Ama arkadaşlardan haber alamamak hepimizi çok etkiliyor. Yaklaşık on iki-on üç kişi dışarıda kalmıştı. Biz de yirmi beş kişiyiz. Düşman da köylülere yirmi beş-otuz kişinin görüntülerini aldıklarını ve onların peşinde olduklarını söylemiş. Arkadaşlar ayın on üçünde bize ulaştılar. Hiç kimseye bir şey olmamıştı. Çatışmalar sonucunda en az on askeri öldürmüşler. Heval Werya tek başına geldi. Heval Rızgar'ın olduğu grup pusuya düşmüş, o arkadaşlardan kopmuştu, o da tek başına geldi. Sonra da diğer arkadaşlar geldi. Birbirini öpmeler, sarılmalar, gülmeler... Herkesin içi rahatladı. Haberleri dinliyoruz, düşman yirmi iki kişiyi öldürdüğünü söylüyor ve bu operasyonu Zap'taki 'Güneş Operasyonu' üzerinden ele alıyor. Aldığımız haberlere göre arazi hareketli birliklere kalmış, diğerleri geri çekilme yapmışlar. Belki yarın gidişler başlar. Bu arada Heval Ronahi de onun da yerine kaç gündür güneşi görmediğini, güneşi özlediğini yazmamı istiyor. Onu da kırmadan yazalım. İnsan arkadaşların yaşadığı bu yeri gördüğünde Apo'cu iradenin her şeye kadir olabileceğini görüyor. Yirmi beş kişi bu yeraltında kendilerine bir dünya yaratıp ve başarıyla bahara çıkmışlar. Kamp olduğundan çok zorlanmıyoruz. Yalnız biraz soğuk, bu mevsimde bile tulumlardan çıkınca üşüyoruz. Bu sene yazı göremedim zaten. Sıkıntıdan şarkı söylüyoruz, şaka olsun diye

arabesk bile söylüyoruz. Şikeft parçamız “*Dışarıda mevsim baharmış, gezip dolaşanlar varmış, günler su gibi akarmış, geçmiyor günler geçmiyor.*”

Zamanımızın çoğu soğuktan dolayı tulumların içinde geçiyor. Gecemiz gündüzümüz belli değil. Her zaman gece olduğu için birbirimize “Roj baş” demiyoruz. Ve en kötüsü burada güneş yok. İnsan buraya girdikten sonra Önderliği ve cezaevindeki arkadaşları anımsıyor ve anlamaya çalışıyor. Dört gündür buradayız ve herkes dışarı çıktığında iki-üç gün boyunca güneşin altında oturacağım diye planlar yapıyor. Ya onlar, ya Önderlik, belki güneşi pencereden ya da avludan gözleyebiliyorlar ama dört duvar arasında nasıl kalabiliyorlar ve direnebiliyorlar? Cevap Apo’cu ruh, irade ve amaç...

Yazacak o kadar çok şey var ki. Gerçekten yaşam çok renkli ve canlı. İsteyen boş bir salise bile geçirmez. Dün fırıncıydık. Komik ve zor anlar yaşadık. Hava çok kötüydü, hele bir de Xantur’un tepesinde daha şiddetli oluyor. Yağmurun yağmaması için Allah’a dua ederken, bu sefer de başımıza kar yağdırdı. Tabii sac üzerinde ekmek yapmak başka bir sorun oluyor. Hamurumuz soğuk, yumaklarımız açılmıyor, sac üzerindeki ekmekler ıslanıyor, pişmiş ekmekleri üst üste koyduk ki fazla ıslanmasın. Sacın üzerine açmak için naylonumuz yok ki! Yani tam vahim bir durum, erkek arkadaşlar güya aynı cinsten oldukları için tanrı ile anlaşmışlardı. Tabii sonra “yağmur için anlaşmıştık, kar için değil” dediler. Tanrı bizim erkek yoldaşlarımızı da kabul etmiyor. Biz son bir hamle yaparken bir baktık dört erkek arkadaş geldi. Üç arkadaş hasırı üstümüzde tutuyorlar ki ekmekler ıslanmasın. Yani erkek arkadaşlar sütun oldular. Diğer arkadaşlar da ağaç kesiyorlar, gerçek sütun yapmak için. Sonra yağmurluk geldi, bu sefer de bizim, yani ekmek açanların üstünü kapatmaya çalıştılar. Komik görüntüydü. Kadınlar, ekmekle uğraşırken erkekler de ayakta sütun rolünü oynuyorlar. Hevallik de zaten zor günlerde ortaya çıkıyor. Gerçek sütunlar kesildi, sonra onlar da ekmek yapmaya yardım ettiler ve hemen bitirdik. Ekmek yaparken modern gerillanın(?) halinden bahsettik. Kendi halimize bakınca, modern değil de rezil gerilla demek daha doğru oldu. O da artık bir espri konusu oldu böyle. Bugün arkadaşlar neçire (ava) gittiler. Ama bir arkadaş kayboldu ve hala bulamadılar. Bu mide işi insanın zoruna

gidiyor. Hani hiçbir şeyimiz olmasa insan anlam verirdi, ama öyle değil. Namus meselesi olmuş adeta. Keşke bir yolu olsaydı da bu mideyi, açlığı yok edebilseydik. Öyle basit bir şey için şehit vermek doğru olmuyor ve insan da kaldıramıyor. Hava çok kötü ve sisli. Kar ve dolu yağarken, rüzgâr da esiyor. Böyle bir havada neçire gitmek ne haddimize. Düşünmeden hareket ediyoruz.

Bugün Newroz, bugün yeni gün. Roj baştan itibaren içimde bir mutluluk, sevinç var. Ve çığlıklar atasım geliyordu. Sanki hissediyordum onları. Bir kez daha beynimde ve yüreğimde bu özgür dağlarda yaşamının gururunu, mutluluğunu duydum. Çılgınlar gibi halay çekmek, kahkahalar atmak, sevgi seline boğulmak istiyordum. İlginç, oysa tam tersini hissedeceğimi düşünüyordum. Bugün Önderlikle, Kemaller'le, Mazlumlar'la, Zılanlar'la, Sorxwînler'leydim. Ateşin içinde onları arıyordum. Alevler her zamanki gibi gizemliliğini koruyarak semalara yükseliyordu. Hiçbir engel tanımadan. Tıpkı Viyan'ın ateşi gibiydi. Nasıl ki Viyan'ın ateşi, diğer ateşin gücünü yendiyse, Newroz ateşi de onlarla gürleştirdi. Belki ateşimizi görseydiniz; "o dumanın altında nasıl bunları hissettin" diyecektiniz. Ama bir Apo'cu en kötü koşullarda hissetmesini, duyumsamasını bilen insandır. Şikeft olunca, bir de yakacak olarak guni ve serbil (sergul) kullanınca dumanın içinde birbirimizi bile göremiyorduk. Olsun her şeye rağmen çok güzeldi. Ateşin kutsallığının etrafında özgürlük savaşçıları halaya durmuşlardı. Hem söylüyorlar, hem de oynuyorlardı. Görüntü çok güzeldi. Sonra oturup türküler, şarkılar söyledik. "Dersim dört dağ içinde" türküsünü söyledim. Adeta şarkıyla bütünleştim. Ve sonra közlerin arasında sevdiklerimi, kaybettiklerimi aradım, düşündüm. Tek tek, anıları gözlerimde canlandırarak. Ben bunun son Newroz 'um olduğunu biliyorum. Bu pratikte bizi nelerin beklediği belli değil, ama ben kutsal, anlamlı bir eylemle özgürleşmek istiyorum. Bu şansım olabilecek mi acaba?

Gülistan arkadaş defterin hakkını verip vermediğimi sordu, ben de, sanmıyorum dedim. Keşke daha güzel duygularla, düşüncelerle bu defteri yazabilseydim. Ama ne yapayım, Önderliğin dediği gibi: "İnsan verebildiği cevap kadardır." Benim de cevabım büyük olacak, tunebun hebun'u yaratacak. Tüm geriliklerime son veriyorum. Sonuna kadar

RÊBER APO: “ŞEHİT YAŞAMDIR”

militalık, fedailik hamlesini kendim için başlatıyorum. Newroz’a yakışır bir anlamla, yeni bir yaprak ekliyorum yaşam defterime. Apo’nun kızı olacağım...

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

RÊBER APO: "ŞEHÎT YAŞAMDİR"

HÊVÎ MARDÎN (ABDULGAFUR DOĞAN)

Adı Soyadı: Abdulgafur DOĞAN

Kod Adı: Hêvî MARDÎN

Doğum Tarihi ve Yeri: 1970 / Mardin

Anne Adı: Sayre

Baba Adı: İbrahim

Katılım Tarihi ve Yeri: 1993 / Mardin

Şehadet Tarihi ve Yeri: 27.08.2004 / Irak

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Duygu, İnsanın Özüdür

Baba olduğumu duyan herkes şaşırıyor, biliyor musun? Aslında ben de şaşırıyorum. Bazen kendi kendime, gerçekten baba mıyım? diyorum. Babaysam sorumluluğumu yerine getirdim mi?

Ben bütün çocukların babası olmak istiyorum, sadece senin değil. Belki bu yazıları okuma fırsatın dahi olmayacak. Ama olsun yine de ben yazayım. Ne zaman ki çocuklara mutlu bir dünya yaratırsam, o zaman babalık görevimi yerine getirmiş olurum.

Çoktandır yazamamıştım sana. Kısa kısa değineceğim.

Bu süreçte tarihsel bir oyun üzerinde çalışıyoruz. Benim rolüm çok garip. Ben Nemrut'un veziriyim ve aynı zamanda Hz. İbrahim'in babasıyım. Ayrıca tiyatro sahnesinin yapımı da devam ediyor. Bu dağlarda sanat yapmak kolay değil oğul. Sanat yapmak özgürlüğe koşmak demektir. Sanat yapmak için deli olmak lazım. Hiç kimsenin cesaret edemediği şeye deliler cesaret eder.

Deli olmak arınmaktır. Zamanın ötesine gitmektir ve orada yaşamaktır.

Niçin böyle bir giriş yaptığımı ben de bilmiyorum. Son günlerde sanırım delilik sınırına yaklaşıyordum ki, tiyatro oyunu sayesinde kendime gelebildim. İyi mi, kötü mü bilmiyorum.

Biliyor musun; kendimi en rahat ve huzurlu hissettiğim yer sahne üstüdür. Çok ilginç! Sahne dört duvardan oluştuğu halde kendimi özgür hissediyorum. Çünkü orada duygular ve ruhlar konuşuyor. Duygu, insanın özüdür.

Sanat ruhsal bir bütünlüktür, ruhsuz insan sanat yapamaz.

Oğul sana acılarımı yansıtmak istemedim. Nasıl ki sevinçlerimi seninle paylaşıyorsam, acılarımı da paylaşmak istiyorum. Şu anda yazdığım yazı eğer okunaklı değil ise, her iki elimin yanık olduğundandır. Prova esnasında, kendini yakan şehit Tayhan arkadaşı canlandırıyordum. Ve ben de diri diri yandım. O anı canlı canlı yaşadım. İlk günü yoğunluk ile yazmak istedim. Ellerim kalem tutmuyordu. Şu anda bu yaprağın sağ üst köşesinde bir leke var, ellerimden akan yaranın suyudur... Tiyatrocu olmak bedel ödemektir. Emektir, sade olmaktadır.

Yirmi güne yakındır Maxmur kampındayım. 'Maxmur'u kalemler yazamaz' denildiğinde, klasik bir söz gibi algılanmamalı. Maxmur demek, irade ve direniş demektir. Ancak yürekler ve gözlerdeki ışıltı anlatabilir!

Çölde Yaşamak  l m  öldürmekle Ba lar

Her şey ruhumuza yapılan sarkıntılıkla ve d   ncelerimize yapılan tecavüz ile ba ladı.  nce evlerimiz yıkıldı ve geride dönülmez bir maceranın içinde bulduk kendimizi. Arkamızda hiçbir şey kalmadı, geleceğe yönelik umutlarımızın dışında. Bir de onurumuz. Ayaklar altında  i nenmesin diye g  s m zde ta ıyorduk. Gitti imiz her yerde. Ve yollara koyulduk, da lara vurduk kendimizi, beraberimizde ge mi imizi de taşıyarak. Ge mi imiz sırtımızda bir kambur gibiydi, önceleri utanırdık kamburlu umuzdan, kesenlerimiz bile vardı kendi kamburlarını, ama hiç bir zaman izi ge memi ti ve durmadan kanıyordu.

Kimliksizdik, artık s rg ndeysdik, evlerimizi,  adırlarımızı kendimiz yakmı tık Ninova önlerinde, çölün orta yerinde, çırılçıplak bedenimiz ve mülteci kimli imizle kala kaldık. Utanmıyorduk, çünkü artık kimliksizdik. Kendi topraklarımızda m lteciydik. N betimizi tutan insanlarla aynı dili konu uyorduk, sadece d   ncelerimiz ve duygularımız farklıydı.

Utanmıyorduk, çünkü utanacak olanlar biz değildik. Geride kalan bir avuç kül ve toprağa süzülen g zya larımız kalmıştı. Bir de bebeklerimizin dudaklarında buruk ve yarım kalan bir g l  . Ve gelece imiz için analarımızın memelerinde süt damlaları ve gençlerimizin y re indeki a k kalmıştı, ihanetin suratına tükürerek.

Öyle bir yerdeydik ki ne savaşı destekleyebiliyorduk, ne de barışın gelmesini istiyorduk. Her yer kabusa d n  m  t . Sınırlarımız  lenlerin cesetleri ile  evrilmi ti. Barı ı getirmenin yolu insanları öldürmek ise, savaşın zararı ne? Barı ın yararı kime ne? Biz barış dedikçe, ba sız bedenlerle kendi  l lerimizi dara acında gördük. Ve artık barı tan korktuk, savaştan ka ar gibi. Çocuklarımızın ölümüne  z lm yoruz, gelecek öldürülüyor diye haykırıyoruz.

Büyük bir insanlık utancıdır 21.yüzyılda küçücük çocukların açlıktan, hastalıktan ölmeleri. İlaç yokluğundan bir yaşamın son bulu u, kuyu suyunun bile reva görülmesi ve yeni doğan bir bebeğin toprağa gömülmesi, 21. yüzyılda utançtır.

Bir geceleyin ansızın y k kamyonlarıyla sahraya ta ındık. Gözlerimizin görebildiği her yer sis perdesi ve karanlık, uçsuz bucaksız bir s k net ve gecenin mahmurlu u kulaklarımıza hakimdi. Sanki bir mezarlığa ta ınmı  gibiydik. Her yer uykudaydı. Gece bile mı ıl mı ıl uyuyordu.  zerine bastı ımız toprak bekaretini kaybetmiş bir yatalaktı. Hani hafiften bir rüzgâr esse yaşama dair bir şeyler hissedilecekti. Sanki   l pusuya yatmı tı, bizi orda istemediği her halinden belliydi. Ama biz de   le, sürgüne g nderilmi tik.

Çöl uykudaydı. Ama uyumayan birileri vardı. Siyah akrepler. Onlardan habersiz sınırlarına giriş yapmıştık. Kimliğimiz de yoktu. Kendimiz vardık ve geçmişimizi doğrulayan yaşlılarımız, geleceğimizi temsil eden çocuklarımız vardı yanımızda.

Akrepler geçmişimize dokunmadılar, geleceğimize saldırdılar. İlk gecede yetmiş kişi akreplerin zehri ile zehirlendi. Yarın ki ilk işimiz, her şeyden tez Maxmur kampına bir mezar yapmak oldu. Toprak bastı parasını, bedel vererek ödedik. Gittiğimiz her yerde bedel ödediğimiz gibi. Mezarlıklarımız durmadan büyüyordu. Dokunduğumuz her şey kendi sınırları içinde ölüme dönüyordu, sıcaklığın ve aptallığın çölünde. Ölülerimizle kendi bedenlerimiz arasında bir fark vardı, onlar toprakta biz ise ayaktaydık.

Ta ki çölün ortasında ölümün kapılarını kapatıncaya değin. Ölümü; sıcaklığın çölünde, çocuk parkında çocukların umut dolu gözleri ile vurduk. Fırtınaya tutulan kalbimizin örüklerini çözdük, zamanın infazından. Usulca yaralarımıza dokunduk. Baldırı çıplak çocukların güneşte yanan tenlerine dokunduk sevgiyle, pörsümüş göğüsleriyle çocuklara süt veren annelere baktık, gelecek kokuyordu gülüşleri.

Halkımlayım çöl fırtınasında, kimliksiz arayışımla yüreğim hala asidir fırtınada. Rüzgâr işitmez sözcüklerimi, zamanı kaybolmuş aşkların randevusunda, gelecek kokan güzel yüzlü insanların sevgisinde.

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

HİRA RÜSTEM (MERVE EZGİ ÖZCAN)

Adı Soyadı: Merve Ezgi ÖZCAN

Kod Adı: Hira RÜSTEM

Doğum Tarihi ve Yeri: 1993 / Hakkari

Anne Adı: Asiye

Baba Adı: Fatih

Katılım Tarihi ve Yeri: 2011 / Hakkari

Şehadet Tarihi ve Yeri: 02.10.2012 / Şemzinan

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Yeni Doğuşlar, Yeni Başlangıçlar

Bugün bir yaşıma girdim. Çok mutluyum. Geçen sene tam bu tarihte doğdum ben. Nasıl mı? Hayatımın en güzel ve en büyük adımını attım. Bu yüzden PKK'ye katıldığım tarih benim yeniden doğduğum gündür. Belki annem beni biyolojik olarak dünyaya getirdi, binbir emekle, sancılar çekerek büyüttü ama ben PKK ile ikinci bir kez daha doğduğumu düşünüyorum ve bu dağlarda yeniden heyecanla büyümeyi diliyorum. Belki birçok insan için zor gelebilir bu adım ama benim için oldukça kolaydı. Belki sevdiklerimi geride bırakıyordum ama onlar içindi bu yolculuk. Bu yüzden bu yolculuğum için annemin, babamın, yani kısıcası ailemin üzüleceklerini sanmıyorum. Çünkü ben onurlu bir yolu tercih ettim. Sistem bizleri adeta ablukaya almış, bizi teslim almaya, özümüzden varlığımızdan koparmaya çalışırken ben nasıl o sistem içerisinde kalmaya devam edebildim ki. Ben onun bana, bize dayattığı köleleştiren yaşamı reddettim ve bu özgür yaşama adım attım.

Şimdi cennet parçası ülkemizin topraklarında olmak ben de çok farklı duygular yaratmaktadır. Şu anda, gerçekten cennetin bir parçası olduğunu düşündüğüm Zagrosların devamı olan Xakurkê alanındaayım. İnsanın buradaki güzellikler karşısında nefesi açılıyor, yaşadığını hissediyor. Heybetli tepeleri insana her zaman zirvelerde olduğunu hissettiriyor, Lolan suyu ise insanı derinlere götürüyor. İnsan Lolan suyunun akışkanlığına kendisini bırakıp öylece suyun içinden zamana akmak istiyor. Bir de geceler yok mu geceler. Belki de gündüzden daha çok seviyorum geceleri. Çünkü kendime yoldaş olarak gördüğüm ve sırdaşım yaptığım yıldızlar var gecede. Burada yıldızlar öyle gecenin karanlığında sönük birer nokta gibi değiller. Öyle parlak, öyle canlılar ki, sanki ellerini uzatsan onlara dokunabilirmişsin hissine kapılıyor insan. Hele bir de ay ışığı çıktı mı, sormayın gitsin. İnsanın burada hiç durmadan şiir yazası geliyor. Ki ben durmadan yazıyorum. Şehitlerimiz için, bu güzel topraklar için, ay için, güneş ve yıldızlar, çiçek ve ağaçlar için. Kısacası gözümün ve yüreğimin gördüğü her güzellik için bir iki kelam da olsa karalıyorum işte bu beyaz, bembeyaz sayfalara...

...

Bugün goodmorningçiylimdim. Tamam, tamam şaka yaptım; rojbaşçıydım demek istedim. Şimdi siz diyeceksiniz, nedir bu rojbaşçı? Bu gerillanın kullandığı bir terim. Sabah nöbetçisine yani, arkadaşlar uyansın diye şıyar çeken nöbetçi arkadaşına rojbaşçı deniliyor. Eee... ben de elde etmişim bu şıarı çekme fırsatını, değerlendirmeyim miyim? Tabii ki elime geçen bu fırsatı hiç vakit kaybetmeden değerlendirdim. Rojbaş saatinde hemen şikefte girdim ve arkadaşlara şehit Serhat arkadaşın o

güzel sesinden dinlemeye alışık olduğumuz "gerilla roj ba "  arkısıyla rojba  çektim. Tabii bu durum bazı arkadaşları mutlu kıldı ve bana eşlik ettiler ama bazı arkadaşlar da benim kötü olan sesimden olsa gerek; "heval Hira lütfen yeter artık, bak uyandık" deyip durdular. Tabii sabah sabah onları kızdırmak hoşuma gittiği için, tüm arkadaşlar ayağa kalkana kadar ben  arkımı söylemeye devam ettim. Baktım ki, herkes uyanmı , kendimi arkadaşların saldırısından kurtarmak için hemen  ikeftin dışına attım. Ama hiç pişman değilim, bir daha olsa bir daha aynı şeyi yaparım.

Bir de bugün Delila, Arjin, Zelal arkadaşlar ve ben göreve gittik. Ben ve Delila arkadaş önce lojisti e daha sonra da internete gidecektik. Arjin ve Zelal arkadaşlar ise arkadaşların çalışma y r tt    ikefte. Bir yere kadar beraber hareket ettik. Yol boyunca epey güldük.      kar ya mı  ve yollar buz tutmuştu. Bu yüzden de her seferinde birimiz kendimizi yerde, bembeyaz karın içinde buluyorduk. Özellikle Zelal ve Arjin arkadaşların durumu daha da komikti.      onlar beyaz kar elbisesi giymişti. Ve bu halleri bize gerçekten de çok komik geliyordu. Lojistik i  erzan ve teknik i Mahir arkadaşlar da av için bizim bulunduğumuz yöne doğru geliyorlardı. Arjin arkadaş zaten patika üzerinde yürüyen bu arkadaşlara; "heval patika patika gidin, mutlaka karşınıza avlayaca ınız bir şeyler çıkar" deyince kim tutar bizi. Hem patika patika gidin demesine güldük hem de sanki avlanacak tüm hayvanlar patikayı kullanıyormu  gibi bir sonuç ortaya çıktığı için güldük. Tabii Mahir arkadaşın; "heval Arjin görmüyor musun, zaten patikadayız" demesi bizim kakhahamıza kakhaya kattı. Bu küçük atı madan sonra arkadaşlara; "serkeftin" diyerek, yolumuza devam ettik.

...

Oleyyy... düşman tepelere sevkıyat yapıyor. İleri mar . Niye mi bu kadar seviniyorum?      ben bunu kendim için bir şans görüyorum. Sakın niye diye sormayın. Eğer düşman bu tepelere gelirse bizim de misilleme hakkımız doğar. Zaten onlardan intikam almak için gün sayıyorum. Onlara yönelik öyle eylemler yapacağız ki, hem Xakur    ehitlerinin hem de tüm  ehitlerimizin intikamını alacağız. Onların 2011 yılında ya attıklarını unutmak mümkün mü?

O güzel komutanlarımızı, yolda larımızı unutmak asla ve asla mümkün değil. Yılların komutanları;    ek, Ali er, Rozerin, Rüstem, güzel yolda larımız; Amara, Nazlıcan, Eşref, Cigerxwin hangi birisini unutabiliriz ki?

   ek yolda , ömrünün yirmi yılından fazlasını  zg rl k Hareketi'ne adanmış, kaldığı her alanda efsane olmayı ba armı  bir yolda ...

Rozerin, tıpkı adı gibi. Güneş’in ışınlarıyla kendisini bezemiş, yüreğini hep aydınlık tutmuş

Alişer, ardılı olmuş, Dersim’li yiğit komutanlar Alişer ve Zarife’ye

Rüstem, tarihin bilgisi, yaşam öğretmeniymiş gerillanın. Bilgiyi yaşamsal öze dönüştüren ve yaşama büyük bir bilgelikle katılan...

Nazlı bir candı gerçekten de. Nazlı bir ceylan. Sanki yaşam onunla renkli, onunla güzeldi. Bize sıcak bir gülümseme bıraktı, sıcak, sımsıcak bir yürek...

Amara, o sadece yaralarımızı değil yüreklerimizi de sarmalayan, güzel doktorumuzdu. Şimdi onların ardından açılan bu yarayı kim saracak? Kim dokunabilecek bu derin ve kabuk tutmayan yaraya...

Eşref, Cigerxwin, Roj ve diğerleri her biri ayrı bir destan, ayrı bir türkü...

Onlar kahramanlıkları ile bilinen güzel yoldaşlarımız. Ama korkak ve cesaretsiz düşman yıllarca baş edemediği ve eğdiremediği bu güzel canları arkadan, sadece korkaklara ait olan bir savaş tarzıyla şehit düşürebildi. Ama bilmez ki onlar şimdi bizlerin yüreğinde çoğalıyor, binlere dönüşüyor. Bilse, vazgeçer bu korkaklara has savaşı yürütmekten. Şimdi o canların ardılı olmak istiyoruz bizler. Onlara layık olmak, onlarla bir kere daha özgür topraklarda buluşmak istiyoruz.

Zaten günlerdir bu alanda keşifler yapıyoruz. En uygun zamanda düşmana öyle bir darbe yapacağız ki, o zaman sonsuzluğa yolculuk yapan yoldaşlarımızın ruhu şad olacak. Biz onlara başarının sözünü verdik ve o sözü ne pahasına olursa olsun yerine getireceğiz.

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

 BRAH M (RAMAZAN TOPTA )

Adı Soyadı: Ramazan TOPTA 

Kod Adı:  brahim

Doğum Tarihi ve Yeri: Batman

Anne Adı: Behiye

Baba Adı: Hasan

Katılım Tarihi ve Yeri: 1978 \ Batman

 hadet Tarihi ve Yeri: 01.08.2006 \ Zap

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Agîd Yoldaş Anısına

Kayalık bir sırtı tırmanarak ilerliyorduk. Geceydi. Hava soğuktu. Mart ayı sonlarında olmamıza rağmen tırmanmakta olduğumuz Gabar'ın yüksekleri hala karla kaplıydı. Kar gecenin ayazından donmuştu.

Bir yerde izlere rastladık. Agît arkadaş eliyle dokunarak izleri inceledi:

- Bu izler taze ve düşmana ait izler. Dikkatli ilerleyin diyerek uyardı...

Yeniden yürüyüşe geçtik.

Yürüyüş kolumuzun öncüsü, Deşta Lalalı Abdurrahman'dı. Daha sonra düzenli olarak kimler vardı, şimdi anımsamıyorum. Fakat Agîd arkadaş ile aramızda Xırxıla Kemal (Veli Tayhan) ile Selim (Fevzi Aydın) arkadaşların olduğunu anımsıyorum.

Tırmandığımız sırtta bir yerde silahlar üzerimize çalışmaya başladı. Pusuya düşmüştük ve pusudaki düşmanla iç içe girmiştik. Önümüzde büyük bir kayalık yükseliyordu. Düşman önümüzü kesen bu kayalıkta pusuya yatmıştı. Saat gece yarısından sonra 2-3 suları olmalıydı.

Çatışma sırasında bulunduğum siperden ön hatlara bakarken Selim ile Hayri'nin donmuş karın üzerinde parende atarak aşağı vadiye doğru çekildiklerini gördüm. Bir süre sonra onlardan biraz daha ilerde Agîd arkadaşına benzeyen uzun parkeli birinin daha kar üzerinde parende attığını gördüm. Bu arada, Ferhat (Ömer Kaya) yanıma geldi. Ben grubu korumak için düşmanla bir süre daha çatıştım. Bu süre içerisinde yanımda duran Ferhat çatışmıyordu. Nedenini sordum. Mermisi bitmiş. Bir pusuda bütün mermileri bir anda yakmak olacak iş değildi. Gerilla açısından bu kuralsızlıktı. Üstelik huzursuz ve heyecanlıydı... Bütün bunlar normal değildi.

Çatışma fazla sürmedi. Sanırım en fazla yirmi dakika yarım saat sürmüştü. Biz de donmuş karın üzerinden parende atarak aşağı vadiye indik. Vadide arkadaşlar toplanmıştı. Orada Metin (Kalender İlhan) arkadaşın yaralı olduğunu gördüm.

Bizim de gelmemizle birlikte sayım alındı: Agîd arkadaş ile Lezgîn yoktu. Metin arkadaşın dışında başka yaralımız da yoktu. Agîd arkadaşın şahadeti aklımızdan bile geçmedi. Sanırım asla istemediğimiz bir şey olduğu için Agîd arkadaşın şahadetini düşünmeden onun daha önceden belirlenmiş buluşma yerimize geleceği inancıyla pusu noktasından hızla çekildik. Agîd arkadaşın Lezgîn ile gruptan koptuğuna ve buluşma noktasına geleceğine inanıyorduk. Akşam BBC haberlerine kadar

buluşma noktasında bekledik. Ag d arkadaş gelmedi. Ak am BBC'den  ahadet haberini aldık.

Aradan bunca zaman geçmesine rağmen Ag d arkadaşın yokluğunu bugün daha çok hissediyorum... Onu her zamankinden daha çok arıyorum...

O bir insan sarrafıydı.  nce, derin ve keskin bir gözlemci; titiz ve kararlı bir uygulayıcıydı. Alı ıla gelmi in dışında sade paylaşımcı, eşitlikçi, b t nl k i bir komutandı. Aramızda asla ayırım yapmazdı. Kimseye günü birlik yakla maz, her birimizle ger ekli imize uygun d  en örgütlü, ileriye gören, kalıcı ilişkiler kurup geli tirirdi.

Ast  st-emir komuta kalıplarının dışında ve çok ötesinde; sanırım üzerinde özel olarak durulup mutlaka tanımlanması gereken karşılıklı ilişkilerimiz, ba larımız ve ba lılıklarımız vardı. Bu ba ları, bağlılıkları ve ilişkileri büyük bir emekle kuran, özenle besleyip geliştiren o idi.

Bir komutan olarak: Herkese gücüne, imkanına göre yakla ırdı. Hi birimizden gücümüzü açan bir çalışma, görev istemezdi. Kimi, hangimizi, nerede ve ne zaman de erlendirece ini bilirdi. Hepimizi yetene imize, gücümüze göre örgütleyip  alı tırırdı.

Ag d arkadaş yaşamda ve mücadelede ciddiyydi. Ya amda alabildiğine  akacıydı. Koşullar uygunsu bize her fırsatta takılırdı. Kendisine yapılan yerinde  akalara da bayılır, özellikle kendisi hicvedildi inde de kahkahalarla gülerek bundan büyük bir haz duyardı. Yaşamın ve mücadelenin her alanında  nde ve  nc yd .

Bize inisiyatif tanır, geli memiz için hepimize ayrı ve özgün yaklaşımlar gösterirdi. Geli ip irade sahibi olmamızı, bu temelde  zg rle memizi ister, bizde bu yönde küçükte olsa bir gelişme gördüğünde buna memnun olur, bu alanda beklenmedik gelişmeler olduğunda adeta çocuklar gibi sevinir, gelişme gösteren arkadaş ile daha yakından ilgilenir, ona daha çok g c verirdi.

 lke ve ölçülerin dışına çıkıldığında tamamen katı ve kesinlikle  d ns zdz . Bu  l i ve ilkelerin dışına çıkan kim olursa olsun, Ag d arkadaşın kararlı duru una ve ödünsüz uygulamalarına çarpardı. Ag d arkadaş bu alanda öteki bütün alanlardan çok ve kesin bir e itlik iydi.  l  lerin ve ilkelerin a ındırılıp açılarak  i nenmek istenildiği yerde Ag d arkadaş kişisel ya da siyasal ayrıcalık, denge, kişisel ba  ve ilişki g zetmezdi.  lkesiz ilişki ve politika yoktu onda.

Grup içinde kullanmacı bir zihniyetle kendine özel yaşam alanı a maya  alı an Zeki ( emdin Sakık) için:

- Yetiştğin ve geldiğin ortamı biliyoruz. Ağa çocuğu olabilirsin. Fakat burada ağalık yapamazsın! Sana burada ağalık yaptırmayız! demişti.

Bu Zeki'nin kişiliğinde ortaya çıkan zihinsel geriliğe karşı ilkesel tutumuydu.

Ölçüler ve ilkelerde dogmatik değildi. Bunun dışında kişi farkında değilse, bilmiyorsa ölçüleri tutturup ilkeleri uygulamada gerçekten güç getiremiyorsa, o zaman sonuçları itibarıyla en ağır durumlarda bile anlayışlı, şefkatli, kazanmacı, elden tutucu, güç vericiydi.

Her şeyde ve her konuda çok doğal çok büyük bir paylaşımcıydı. Ağid arkadaş için paylaşmak, paylaşımın özellikle verme boyutu, mutluluk ve sevinç kaynağıydı.

Kürdistan Ne Kadar Geniş... (Gabar 1984)

Gabar'da Guina köyünden Ferhat'ı (Ömer Kaya) alıp gerillaya kattık. Yanımızda Ferhat Guina'dan beş altı saat uzakta bir köye gittik. Orada Ferhat bize:

- Burası da Kürdistan dır? diye sordu.
- Tabii burası da Kürdistan'dır.

Bu köyün ardından aynı gece bir köye daha uğradık. Ferhat orada da:

- Burası da mı Kürdistan? Diye sordu.
- Tabii ki burası da Kurdistan, heval Ferhat, dedik.

Uğradığımız bu son köyün Ardından da sabah gün doğarken Şırnak – Eruh asfaltına hâkim bir noktaya konumlandık. Ferhat burada yeni doğan güneşe karşı elini alnına siper edip asfalta ve doğan günün ufkuna doğru bakarak, şaşkınlık içinde:

- Teeey oraya kadar da Kürdistan mı? Diye sordu.

Biz de kesinlik bildiren bir tonla:

- Doğru dur heval Ferhat, Teeey oraya kadar da Kürdistan...

Ferhat şaşkınlıktan neredeyse afallamış halde:

- Vii..., Kürdistan ne kadar geniş!!! dedi.

Botan'ın doğası kadar doğal ve saf... Botan'ın kendisi kadar kapalı Ferhat köyünden dışarı ilk defa çıkıyordu.

Kadın Ve Dağ (1983)

Kadın arkadaşlar için dağda mücadele koşulları, başlangıçta gerçekten çok ağırdı. Gelişmiş ve deneyimli bir fizik güç isteyen doğa koşullarından söz etmiyorum. Erkek arkadaşlardan daha fazla zorlanarak olsa da, kadın arkadaşlar doğaya hızla uyum sağlayarak, bu tür sorunları aşiyorlardı.

Dağda da bir toplum vardı ve kadın arkadaşlar geleneksel toplumun pençesinden, çilesinden burada da kurtulamıyorlardı. Ne kadın arkadaşların kendi başlarına ne de partinin bu sorunlara karşı kısa vadede yapabilecekleri bir şey vardı.

1983 süreciydi, yeni girdiğimiz Güney alanında halk ve KDP peşmergeleri kadının da erkekler gibi mücadele amacıyla dağa çıkıp, gerilla olarak düşmana karşı savaşabileceğini anlayamıyor, buna inanamıyor, böyle bir şeyi kabul etmiyorlardı. Aralarında kadın arkadaşların da bulunduğu bir grup arkadaşı gördüklerinde kadın arkadaşları, erkekler tarafından dağa kaldırılmış kadınlar, erkekleri de zevk peşindeymişler gibi algılıyorlardı. Çevrelerinde ve gittikleri her yerde bu yönde değerlendirme ve yorumlar yapıyorlardı.

Güney'de ilk gruplarımız oluşurken, Önderlik her grupta bir kişi de olsa mutlaka kadınların da olmasını ısrarla istiyordu. Önderliğin bu talimatı gereği sınırlı sayıdaki kadın arkadaşlar birer-ikişer gruplara dağılıyor, böylece her grupta mutlaka bir kadın arkadaş bulunuyordu. Güney'deki halk gerçekliğiyle Önderlik talimatı arasında böylesine hassas bir durum oluşuyordu.

Bütün bu nedenlerle Güney'de ilk gruplarımız, bulundukları noktaya dışarıdan bir yabancı geldiğinde ya da noktanın çevresinden köylüler, peşmergeler görünüp, geçtiğinde, kadın arkadaşlar hemen saklanırlar, ancak onlar geçip gittikten sonra normal yaşama dönebilirlerdi. Bazen bir iş için dışarıdan noktaya gelen bir köylü ya da resmi görüşme için gelen bir peşmerge temsilcisi geldiğinde, noktanın çevresinde bir yerlere gizlenen kadın arkadaşlar orada saatlerce kalırlardı.

Daha sonraları halk ve peşmergeler PKK'yi tanıdıkça durumun hiçte sandıkları, yorumladıkları gibi olmadığını görüp anladılar. PKK'deki kadın ve erkek, kendilerinden ve çevrelerinden bildikleri kadın ve erkek değildi. Halk bunu fark edip anladığında kadın arkadaşları gerilla olarak

benimseyip kabul ettiler. Dahası halk, başlangıçta göremediği bu gerçeği çok sevdi, kadın gerillayı çok anlamlı buldu, ona büyük değer bi ti ve kadın gerilla halk ile örgütümüz-hareketimiz arasında en güçlü ba  ve en büyük güven kaynağı oldu. Fakat bu noktaya kolay gelinmedi. Kadın arkadaşlar da da ilk süreçte çoğu zaman bir grup erkek arkadaş içinde tek kadın olarak bize ve dışarıdaki geleneksel topluma, doğaya ve düşmana karşı sabırlı ve inatçı bir mücadeleyle kazandılar. Yani geri geleneksel bakış açısına karşı kazanan  nderli imizin kadın özgürlük çizgisi oldu.

RÊBER APO: "ŞEHİT YAŞAMDIR"

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

J YANDA GARZAN (AKL ME SEZER)

Adı Soyadı: Aklime SEZER

Kod Adı: Jiyanda GARZAN

Doğum Tarihi ve Yeri: Bitlis-Tatvan

Anne Adı: Fatma

Baba Adı: Nusret

Katılım Tarihi ve Yeri: 2011 \ Tatvan

 ehadet Tarihi ve Yeri: 24.03.2012 \ Bitlis-Hizan

R BER APO: " EH T YA AMDIR"

Güneş Yolculuk

Yeni bir başlangıç yeni bir yaşam arayışının sonucu yani arayışımın son ucundaydım. O yaşam çok uzakta değildi. Arayışlarım özgürlük dağlarını işaret ediyordu. 19 Ağustos’u, 20 Ağustos’a bağlayan bir geceydi. Her şey öyle hızlı gelişmişti ki. O gece heval Ronahi ve heval Mizgîn beni alan arkadaşlar oldu. Her şey saniyeler içinde gelişti. Bir baktım evdeyim, bir baktım birkaç saat sonra Oranus’ta özgürlük mekanlarındayım. Ben ise öylesine heyecanlıydım ki, adeta kalbim küt küt atıyordu. O an’da kalbimin durmasından korkuyordum. İlk defa kalbim bu kadar hızlı atıyordu. Yeni bir yaşama, Önderlikle özgür yaşama koşuyordum. Özgürlük dağlarında her şey çok çabuk gelişiyor. Hep hayalini kurduğum gerillayı karşımda görünce heyecandan adeta dilim tutulmuştu. Gözümü onlardan ayırmaya korkuyordum. Kendimi rüyada zannediyordum. Gördüğüm rüya ise o rüyadan uyanmak istemiyordum. Noktaya varana kadar hiç dinlenmedik. Çünkü hiç yorulmamıştım. Belki de yorulmuşum da hissetmiyordum yorgunluğumu. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Ömrümde ilk defa gerilla görüyordum. Sadece onlara bakmak ve bakmak istiyordum. Noktaya ulaştığımızda arkadaşların kaldığı yerlere baktım. Buradaki yaşamın her ayrıntısını merak ediyor, hemen öğrenmek istiyordum. Noktada olan arkadaşlarla selamlaştık. Noktada üç dört arkadaş eksikti. Eylem yapmaya gitmişlerdi. Onlara cihazda benim katıldığımı söylediler. Arkadaşlar çok sevinmişti. Ben her şeyi anlamak istercesine derinlere dalmışken, arkadaşlar bana seslendi. Yemeğin hazır olduğunu söylüyorlardı. Yemeğimizi yedik. Akşam olmuştu ve uyumaya gittik. Sabah gözüme vuran ışıkla gözümü açtım. Bir baktım kimse yanımda yok. Sağıma bakıyorum, soluma bakıyorum kimse yok. O an’da içime bir korku girdi. Çünkü her şeyin bir rüya olduğunu zannettim. Bir anda güneşi fark ettim. Ve yüzümü güneşe çevirdim. İçimden, bugün benim doğum günüm dedim. Kendimi yeni doğan bir çocuk gibi hissediyordum. Bir çocuk gözlerini dünyaya açtığında nasıl masum ve yüreği temizse, ben de öyleydim. Özgürlük dağlarında yeni bir Jiyanda doğmuştu. Güneşi hiç böylesine net böylesine yakın hissetmemiştim. Güneş bugün benim için özel mi doğmuştu yoksa? Güneş her zaman ki gibi doğmuştu da ben ilk defa bu kadar anlamlı bakıyordum. İçim kıpır kıpırdı. Güneş özgürlük dağlarında özgürlük çiçeğim için, halkım ve benim için doğuyordu.

Bir baktım bir arkadaş dürbünüyle yukarıdan geliyordu. Arkadaşlara sordum nereye gitmişti arkadaş diye. Arkadaşlar; “biz her sabah ilk iş olarak keşif yapıyoruz. Düşman var mı yok mu? kontrol

ediyoruz. Ani bir baskına karşı hazırlıklarımızı yapıyoruz.” Keşiften gelen arkadaş; “etraf çok sakin, ateşi yakabiliriz” dedi. Kahvaltı yapacaktık ve çayın erken kaynaması ve ateşin duman yapmaması için arkadaşlar, ateşi çok farklı bir şekilde yakıyorlardı. Odunları çok özenle dizip dumansız bir ateş yaktilar. Sonra çaydanı uzun, ince bir oduna yerleştirip ateşin üzerine koydular. Ben bu sahneleri daha çok Roj TV’de, gerilla programlarında görüyordum. Biz de çayımızı böyle yaptık. Ben de tutmak istedim. Evdeyken hep nasıl oluyor diye merak ediyordum. Çayımız kaynadıktan sonra kahvaltı için kahvaltılıkler getirildi ve ben gerilladaki ilk kahvaltımı yaptım.

...

Bir iki hafta geçti. Ben hep ya sırt üstü ya da yüz üstü yatıyordum. Aslında yan yatmayı çok seven biriyim. Fakat yanımdakiler yoldaşlarımdı. Nasıl onlara arkamı dönebilirdim. Çünkü yoldaş, heval, arkadaş kelimeleri öyle kutsallar ki. Sen o kelimeleri duydukça yaşama bağlanıyorsun adeta. Öyle güzel duygular uyandırıyor ki insanda anlatamam. Bunları düşününce ben nasıl yoldaşlarıma sırtımı döndürebilirim ki. Bir gün yanımdaki arkadaştan arkamı dönebilmek için izin istediğimde. Bana; “niye benden izin alıyorsun, tabi dönebilirsin” dedi. Ben de bu konudaki düşüncelerimi arkadaşına anlattım. Sen benim yoldaşımsın. Nasıl arkamı dönüp rahat yatabilirim dediğimde, arkadaş yarım saat hiç durmadan güldü. Fakat şimdi benim aklıma geldiğinde ben de sorduğum o soruya gülüyorum. Ama yine de yatmak için her uzandığımda, izin istercesine yüzümü yoldaşlarıma dönüp gülümsüyorum. Onlar da bana gülümsediklerinde rahat uyuyabiliyorum. Ben hiçbir zaman yoldaşlarıma arkamı dönmeyeceğim. Ne yatarken, ne de yaşarken...

...

Uzun bir aradan sonra noktamızı değiştirip yola çıktık. İlk defa uzun bir yolculuğa çıkacaktım. Arkadaşlar bir gece kadar yürüyeceğimizi söylediler. Yol süreci boyunca çok heyecanlandırıyordum. Dağların tepesinde yürümek çok güzeldi. Tatvanlı olmama rağmen ilk defa Wan Gölünün bu kadar mavi olduğunu görüyordum. Onun maviliğinde Kürdistan’ın her parçasını ıslıl ıslıl görebiliyordum. Kendi kendime ey güzel göl ne kadar çok Kürdistan’a yakışıyorsun diyordum. Her saat başka bir renge bürünüyordu. Kürdistan gibi rengarenkti. Oranos ve Sîpan dağlarının ilk defa bu kadar ışıldandığını görüyordum. Ne kadar da şanslıyım ki özgürlük dağlarında bunları görüyorum. Garzan’nın yeni

bir alanına yani Şex Cuma'ya geldik. Sîser, Kurîs ve Kember eteklerine sığındık. Ben onlara muhteşem üçlü diyorum; birbirlerini o kadar tamamlıyorlar ki... İçimden keşke biz insanlar da bu kadar birbirimizi tamamlasak diyordum. Burada çok sayıda kadın arkadaş var. Hepsi birbirinden güzel birbirinden bilinçli arkadaşlar. Yaklaşık üç dört aydır buradayız. İlk günkü gibi heyecanlıyım. Çok güzel ve farklı bir heyecan bu. Bazen kendimi kanatlarım var da uçuyormuş gibi hissediyorum. Resmiyette de öyle oluyorum. Ne söyleyeceğimi unutuyorum bazen. Onun için önceden planladığım konuşmalarımın sadece birkaç cümle kalıyor. Onu da karma karışık söylüyorum. Ama kısa bir zamanda bu durumu düzeltebileceğime eminim.

Evet güzel günlüğüm, ilk günümünden başladım bugüne kadar anlattım. Güneş'e yolculuğum böyle başladı. Şimdi de sekizinci ayındayım. Şimdi de diyorum ki Önderlik, şehitler, gaziler, yoldaşlar, ülkem ve bu yaşam için ne yapabilirim? Çünkü biliyorum ne yapsam yeterli olmaz, Önderliğin yarattığı bu özgür yaşamın karşılığı verilmez.

Delala min

Belki de en zor şeylerden biridir dünyayı bir çocuk gözüyle algılamak. Hayat çocuklukta sanıldığı gibi her daim sürprizlerle karşılaşılacak bir sirk değildir. Cambazın boş bir çuval gibi yere çakıldığı ve palyaçonun da ağladığı zamanlar yaşanır. İnsan böylece hayatın acımasızlıklarıyla yeni yeni karşılaşır. Bazen tökezler bazen yere çakılır. Ve bazen de yerden kalkar her şeye rağmen yürümeye devam eder. Hayat acılarla dolu, yaşayabilmek için mücadele ister. Özgür, anlamlı ve gönlüne göre yaşayacaksınız. Peki, bir soru sorayım. İnsana en acı veren sevgi mi yoksa sevgisizlik mi? Bana göre ikisi de. Dünya da her şeyin eş anlamlısı vardır. Biri diğerini tamamlar. Bakalım dünyaya, sevgisizlik ve savaşlara, çılgınca kan dökülmesine, herkesin birbirine zarar vermesine ve insanların birbirine yabancılaşmasına, her şeyin maddiyat olmasına... Tüm bunlara baktığımızda sistemin yaşamı anlamsız kılmak için nasıl bir sevgisizlik ortamı yarattığını çok net görebileceğiz. Ama sevgi çöl ortasındaki yemyeşil bir bahçedir. Bu bahçede her bitkinin bakıma ihtiyacı vardır. Suladıkça, emek verdikçe, emeğinin karşılığını hatta daha fazlasını alırsın. Sevginin olduğu yerde hayat yaşanmaya değerdir. İnsanlık için bu hayat bir gerekliliktir. Düşünün bir insanın kuru ve çoraklaşmış çölün ortasındaki halini, kendisi de kurumuştur. Bedeni müthiş suya ihtiyaç duyar. Ya ihtiyacı olanı verirsin ya da o insan yok olur gider. İnsanlar değer görmeye, takdir edilmeye ihtiyaç duyar. O zaman onu yeniden canlandırmak için ihtiyaç olanı vereceksin. O zaman

yüzünde kıpkırmızı g ller açacak.   ine sı mayacak yeniden yaşamın ne kadar güzel olduğunu anlayıp yaşama sarılacaksın. Yani hayat sevip sevilince güzeldir ve yaşamaya değerdir. Ben insan olmaya dair ne varsa seviyorum. Ama  zg r olan yaşamı,  zg r olan insanı daha çok seviyorum...